

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT
CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul VI

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1901

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

	TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1	Jumătăți de inimi și inimi întregi	Ieremia 29,13-14	Ce vrea să spună Dumnezeu când zice că EL este de găsit pentru aceia care-L caută din toată inima.
Nr. 2	Mântuit printr-o cântare	Psalmul 17,8	Despre puterea și binecuvântările care sunt în cântările credinței, dăruite de Dumnezeu.
Nr. 3	Mormintele soldaților în India	Psalmul 116,15	Despre adormirea copiilor lui Dumnezeu.
Nr. 4	Lupta de la Taku, O povestire despre deschiderea porții	Isaia 65,1	Cum poate Dumnezeu să deschidă pentru Isus, inimi bine ferecate.
Nr. 5	Eu aș putea – tu trebuie	Ioan 8,36	Despre blestemul beției și despre eliberarea bețivilor.
Nr. 6	În vechiul spital de garnizoană Stettin	1 Ioan 5,12	Ce înseamnă să găsești viața.
Nr. 7	Ce I-ai răspuns lui Dumnezeu?	Matei 6,33	Cum Dumnezeu urmărește cu Cuvântul Său, pe câte un om în viața lui.
Nr. 8	Cum Se poartă Dumnezeu cu vrăjmașii Lui	Efeseni 2,4	Despre răbdarea și îndurarea lui Dumnezeu și despre sfânta Lui seriozitate vizavi de vrăjmașii Lui.
Nr. 9	Va spune El „Nu”?	Ioan 6,37	Cum răspunde Dumnezeu, când păcătoșii strigă după îndurare.
Nr.10	Este aceasta realmente adevărat?	Ioan 5,24	Despre înșelăciunea care se face la morminte și pe monumentele funerare.
Nr.11	În postul lui	Efeseni 6,14	Cum trebuie creștinii să rămână pe loc, în postul în care i-a așezat Dumnezeu.
Nr.12	Din închisorile Finlandei	Luca 2.10-11	Despre dragostea lui Dumnezeu, care luminează în viața pământească.
Nr.13	O împărăție de neclintit	Evrei 12,28	Tot ce este pământesc, se clatină. Ai tu o nădejde veșnică?
Nr.14	Timp și veșnicie	Psalmul 90,10	Cum așteaptă Isus în acest timp grăbit, ca păcătoșii să se întoarcă cu pocăință.
Nr.15	Acest „Da” este al meu	Iacov 5,12	Despre necredințioșia oamenilor și despre credințioșia lui Dumnezeu.

Nr.16	Babilon	Isaia 13,19	Profețiile Bibliei se împlinesc la timp.
Nr.17	Lista celor salvați	Luca 10,20 Apocalipsa 20,12	Este numele tău scris în cartea vieții?
Nr.18	La minele de diamante din Kimberley	Matei 6,19-20	Despre singurul diamant a cărui valoare este de neprețuit.
Nr. 19	Ești superstițios?	Evrei 13,9	Despre puterea superstiției și cum putem deveni liberi de orice superstiție.
Nr.20	În țara lui Faraon	Exod 15,19	Cum cercetările antichității în Egipt adevăresc adevărul Bibliei.
Nr.21	Marinarul Hans	1 Timotei 2,4	Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți.
Nr.22	De ce nu crezi?	Isaia 57,15	Nu rațiunea, ci trufia și păcatul îi împiedică pe oameni să creadă.
Nr 23	Există un iad?	Luca 12,5	Iazul de foc este o realitate. Dumnezeu vrea să te salveze din el.
Nr.24	Singur	Ioan 16,33	Cum un om însingurat savurează pacea lui Dumnezeu la inima lui Isus.
Nr.25	Ce posed?	Luca 17,27	Distrugerea orașului Galveston și ce predică acest eveniment.
Nr.26	Ești fericit?	Psalmul 42,1-2	Unde caută oamenii fericirea și unde este ea de găsit.
Nr.27	Victorios în văpaie	Matei 27,46	Despre suferința și moartea lui Isus
Nr-28	În fața ochilor Celui înviat	Luca 24,34	Despre prezența lui Isus cel înviat și că la El este mângâiere în toate suferințele și mântuire de toate păcatele.
Nr.29	Când ai văzut Lumina Lumii?	Ioan 8,12	Ce înseamnă să fii născut din nou.
Nr.30	Eroul de la Lissa	Matei 19,20	Despre oamenii a căror inimă strigă după fericire și pace.
Nr.31	Există un Paradis?	Luca 23,43	Unde se găsește Paradisul și cum se găsește el.
Nr.32	Dar Dumnezeu!	Efesenii 2,4	Cum Dumnezeu în harul Său biruiește un păcătos împotrivor, ca să-L omagieze pe Isus.

Nr.33	Ateul în dulapul de bani	Psalmul 107.10-16	Despre tăgăduitorii lui Dumnezeu
Nr.34	Nu vreau să mor!	Ioan 11,25-26	Despre boldul morții
Nr.35	Mâini întinse	Isaia 65,2	Ce înseamnă să primești viață de sus.
Nr.36	Pudelul devotat	Proverbe 28,13	Despre glasul conștiinței.
Nr.37	Plante agățătoare	1 Ioan 5,4	Despre lanțurile păcatului și cum te eliberezi din ele.
Nr.38	Unde este fericirea?	Psalmul 84,10-11	Că Isus într-adevăr îi face pe oameni fericiți.
Nr.39	Unde este destinația ta?	Ioan 5,28-29	Despre oamenii care își amână întoarcerea la Dumnezeu până pe patul de moarte.
Nr.40	Acceptare refuzată	Evrei 11.35	Mulți oameni resping harul lui Dumnezeu. Dar cine l-a găsit, refuză ofertele lumii.
Nr.41	Regină pentru zece zile	Psalmul 119, 164-168	Ce găsește credința în Cuvântul lui Dumnezeu și ce efect are Cuvântul lui Dumnezeu în cel credincios.
Nr.42	Tatăl tău și mama ta	Efeseni 6,2-3	Cinstirea tatălui și a mamei este un izvor de binecuvântare.
Nr.43	Mai mult decât tată și mamă	Psalmul 27,10	Despre dragostea, răbdarea, harul și credințioșia Domnului față de ai Săi.
Nr.44	Pe galere	Romani 6,20-23	Despre robii păcatului, care suspină după pace.
Nr.45	Mazeppa	Iov 18: 6-7, 9, 11, 13.	Despre poverile conștiinței, pe care le poartă păcătoșii neîmpăcați.
Nr.46	Lovit	Ieremia 23,29	Despre efectele unui singur cuvânt al Bibliei.
Nr.47	De unde? Încotro? Pentru ce?	Geneza 16,8	Ce găsim în Biblie.
Nr.48	Când? Unde? Cum?	Proverbe	Când, unde și cum vei muri?
Nr.49	Semper talis! (în românește: mereu același)	Evrei 13,8. Psalmul 14,3	Cine este Domnul, ce este omul născut în păcat și ce este un creștin adevărat.

Nr.50	Învingători și învinși în luptele vieții.	1 Ioan 5,4	Despre sinucidere.
Nr.51	Care din cei doi?	Matei 27,21	Despre marea decizie a vieții: pro sau contra lui Isus.
Nr.52	Vestea bună	1 Ioan 1,7	Ce înseamnă evanghelie?
Nr.53	Ai viața veșnică?	Ioan 3,36	Cum poate un om de lume, mândru, să devină un ucenic al lui Isus.

Nr. 1 JUMĂTĂȚI DE INIMI ȘI INIMI ÎNTREGI

„Mă veți căuta și Mă veți găsi, pentru că Mă veți căuta cu toată inima voastră și voi fi găsit de voi, zice Domnul.” (Ieremia 29,13-14)

Treizeci și patru de ani au trecut de la bătălia de la Koeniggraess, din 3 iulie 1866 – anii care au trecut în zbor au unit triburile Germaniei sub coroana imperială germană, au făcut Germania o putere maritimă, iar astăzi – cine ar fi crezut! – am învins în lupte sângeroase cu chinezii.

Era din nou în 3 iulie, anul curent, când în zorii dimineții, la ora 3, batalioanele nr.1 și 2 au pornit pe mare în Wilhelmshaven pe vapoarele „Wittekind” și „Frankfurt”, prima dată din 1870, că împăratul german trimite putere militară împotriva dușmanului. Cu o zi înainte el le-a pus înaintea ochilor, cu cuvinte serioase misiunea, le-a spus tuturor adio; acum, afară, în largul mării! Apoi când pilotul a părăsit vaporul, comandantul acestor trupe a strigat cu voce bărbătească, soldaților, ai căror ochi încă mai erau agățați de conturul slab al țărmlui natal: **„Acum nici o privire înapoi, înainte cu Dumnezeu!”** Ce voia să spună cu aceste cuvinte? Desconsidera patria? Voia să smulgă din inimi dragostea și recunoștința pentru tată și mamă? O, nu, el vedea înaintea lui și a trupelor lui un mare scop al vieții, el voia să lege toată inima lor, toată puterea lor, toată voința, toate dorințele, de lupta care le stătea înainte, ca ținta victoriei să fie atinsă fără înfrângeri. Că noi, ca soldați, datorăm lucrul acesta împăratului și patriei, înțelegem toți. Dar înțelegem și că Dumnezeu cere inima întreagă pentru urmarea lui Isus? Mulți merg ocazional duminică dimineața să asculte Cuvântul lui Dumnezeu – dar oare aceasta exercită vreun efect asupra vieții lor? Duminică la prânz deja nu se mai observă prea mult din aceasta, duminică seara sunt iar în cârciumă, iar luni se trăiește vechea viață. Cuvântul lui Dumnezeu nu are nici un efect. Cine ascultă sau citește Cuvântul lui Dumnezeu, stă în fața întrebării: vreau să-L împlinesc? Poate spui: de ce să nu mă duc liniștit la cârciumă și să joc cărți? Doar nu-i nimic rău aceasta. De ce să nu-mi beau țuica? Prietene, nu despre aceasta este vorba; acestea sunt numai florile și fructele din pom. **Dă-i lui Isus inima ta, smerește-ți viața sub Cuvântul lui Dumnezeu! Vrei să faci voia lui Dumnezeu din toată inima?**

Este câte un bărbat, care vrea să fie un creștin adevărat, citește în fiecare zi Biblia, dar fiecare seară o termină cu jocul de cărți; nu din pasiune, nu, el crede că apoi ar putea să adoarmă mai bine. Nu-i de mirare că viața lui, conversațiile lui rămân de-a lungul anilor neschimbate. Dumnezeu nu poate să realizeze nimic cu el; dacă L-ar căuta pe Dumnezeu din toată inima, ar rămâne cu inima lui la Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar putea să și facă voia lui Dumnezeu. De aceea majorității oamenilor cuvântul „convertire” le este așa de antipatic – ei observă: deci aici este: **aici se are în vedere totul.** Înainte să pășească în viață, a lipsit seriozitatea, după aceea timpul. Munca și distracția i-au dus cu ele ca un curent puternic. Seara sunt obosiți, dimineața trebuie să meargă destul de devreme la muncă, la serviciu. Astfel se afundă o zi după alta în veșnicie. Când este vremea, când vine ceasul, în care Îl căutăm pe Dumnezeu din toată inima?

Câte unul chiar decontează cu Dumnezeu asupra unor lucruri cu post de datornic și lui i se pare ceva serios. Dar el nu răzbate până acolo, **ca toată vina lui să fie ștearsă pentru totdeauna cu sângele lui Isus.** Există posturi debitoare severe înaintea lui Dumnezeu. Un soldat se plimba călare; un copil se juca pe drumul îngust. El și-a zis: oamenii ar trebui să-și păzească mai bine copiii, copilul ar putea pleca. După aceea a luat-o la trap în direcția copilului. Copilul zăcea acolo sub cal, sângerând, murind. El a călărit mai departe, iar mama și-a luat copilul; el a murit și a fost îngropat. Ce era acum pe conștiința călărețului? Nădejdea și bucuria unei familii a fost distrusă pentru nimic. Când apoi asemenea chipuri, ca mama plângând și copilul călcat de cal, pășesc în fața conștiinței acuzând, o, atunci inima caută iertare la Dumnezeu. Cu siguranță, aceasta este de luat în serios, povara apasă prea greu. Există și alte figuri, fete ademenite și înșelate, care sunt părăsite pline de rușine! – Da, am vrea să scăpăm de ceea ce apasă conștiința așa deosebit; căutăm fața lui Dumnezeu și simțim în rugăciune că Dumnezeu este aproape și plin de îndurare. Dar apoi ochii se întorc înapoi, spre lume și spre viața zilnică; inima urmează ochii,

picioarele urmează inima. Devine evident că L-am căutat pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, dar cu cealaltă jumătate am ținut strâns de firea veche. A-I aparține lui Isus este un legământ de viață, încheiat pentru totdeauna – căsătoria este imaginea acestuia, ea nu este încheiată pentru câteva săptămâni, ci pentru toată viața. A-L urma pe Isus înseamnă: să-L iei pe El ca pilot în vapor, ca numai El să comande și să cârmuiască, să te îndepărteze de țărnul vieții vechi, să privești înainte, să pui mai presus de orice Cuvântul lui Isus, să ai în toate încredere în El. De acum înainte se zice: **Nici o privire înapoi, înainte cu Isus!**

Uneori pare că domnitorii pământești au mai mulți soldați, care înțeleg să mășăluiască înainte după poruncile lor, decât Domnul slavei.

Mulți creștini credincioși se roagă stăruitor pentru împărat și împărăție, ca Germania să primească mai mulți soldați și marinari, care sunt în același timp oameni de război devotați și curajoși ai lui Isus Hristos. Poate mărturisești că ești un asemenea creștin, un creștin întors la Dumnezeu, care a trăit cea mai mare înaintare în grad: de a deveni dintr-un păcătos, un copil binecuvântat al lui Dumnezeu. Atunci întrebarea este: dacă se observă în viața ta că inima și ochii ți s-au desprins de țărnul natal al vieții tale de dinainte. **Trăiești tu o viață de rugăciune cu Isus și pentru Isus?** Dumnezeu te va binecuvânta atunci foarte mult în mijlocul camarazilor tăi.

Există creștini a căror viață nu corespunde cu mărturisirea buzelor; ochii lor, inima lor, ființa lor este orientată spre aceleași lucruri, după care năzuiește toată lumea. „Tu nu ești așa de bun cum este cartea ta”, a spus un preot idolatru indian către un misionar creștin; „dacă ai fi așa de bun cum este cartea ta (se referea la Biblie), India ar fi curând la picioarele lui Isus Hristos.” Ah, dragul meu, acest indian are dreptate! Orice credincios va recunoaște smerit: eu nu sunt așa cum este cartea mea; dacă aș fi, ce putere, ce influență liniștită ar ieși din viața mea! Viața unui creștin trebuie să fie limpede și transparentă ca o picătură de rouă. Raza soarelui lui Isus trebuie să reflecte din ea culori strălucitoare. Dar vai! Egoism, sentințe dure, gânduri necugetate, îndatoriri omise – de câte ori nu tulbură acestea stropul de rouă; el nu poate oglindi raza soarelui, lumina dragostei lui Isus. Tu, cel care vrei să-L urmezi pe Isus cu toată inima, privești înainte? Ținta ta este să biruești în luptă și apoi să-L întâlnești pe Isus în față – se poate citi lucrul acesta în viața ta?

Obiectele mici pot împiedica strălucirea unei lumini mari. Pe un far – așa se povestește – paznicii farului au aprins lămpile, ca de obicei. După o vreme au observat, că acolo, unde de obicei era o fâșie lată de lumină, pe apă nu se vedea nici o lumină. Ei au cercetat lămpile, ele ardeau viu. Dar privind afară au observat, că fereastra de sticlă era așa de dens acoperită de milioane de insecte, încât lumina n-a putut să străbată afară. Dimineața au observat că în apropierea farului naufragiase un vapor, pentru că lumina fusese întunecată de micile insecte. Înțelegi pilda? Dacă într-adevăr crezi în Isus, Îl iubești, Îi aparții, dacă o iei în serios cu Cuvântul lui Dumnezeu, pot, totuși, greșeli și omisiuni în aparență neînsemnate, să tulbure de tot lumina care vine de la Hristos. Camarazii și rudele tale trebuie să găsească portul vieții veșnice în lumina trăirii tale sincere și smerite. Dar se vor rătăci dacă vor vedea un adept al lui Isus, care este capricios sau egoist, care nu-și ține limba în frâu, care nu-și împlinește promisiunile, nu-și plătește datoriile sau este îngâmfat.

Dacă vreau să pășesc ca războinic al lui Isus Hristos în slujba Lui, victorios spre ținta cerească, atunci trebuie să privesc înainte, să mă uit pe mine însumi și ce a rămas în urmă. Pavel spune: „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos.” (Filipeni 3,13-14).

Nr. 2 MÂNTUIT PRINTR-O CÂNTARE

„Ocrotește-mă la umbra aripilor Tale!” (Psalmul 17,8)

Când împăratul Saul era speriat de duhul cel rău, David luat harfa și-și cânta cântările; atunci duhul cel rău pleca de la Saul și Saul se simțea mai bine (compară cu 1 Samuel 16,23). Aceasta doar am învățat-o deja toți la școală. Cântările sunt un mijloc minunat de a alunga duhul rău al tristeții, al grijii, al descurajării. În multe case, în multe inimi s-ar bombăni, s-au suspina, s-ar jeli mai puțin, dacă s-ar cânta mai multe cântări despre dragostea lui Isus.

Mai știi să cânti? Cât este de atunci de când ai cântat de bucurie și de fericire? Și oare ce cântai? Poți să cânti și în suferință? Dumnezeu pune câte o cântare minunată în inima și pe buzele copiilor Lui, în zilele de înaltă binecuvântare sau de adâncă suferință! Aceste cântări pline de mângâiere și putere, purtate mai departe la multe mii de alte inimi, le strigă dragostea, atotputernicia, credincioșia Dumnezeului veșnic, în ceasul când inima lor însetează după mângâiere și pace.

De exemplu, deja mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu au apucat mâna Tatălui lor ceresc, au câștigat mângâiere și putere în cântarea „Încredințea-ți căile”! Odată am auzit cântată de 12.000 de oameni cântarea:

„Ia viața mea, Isuse, Domnul meu,
Ți-o predau mai departe mereu!
Ia, Doamne și voința mea,
Să se odihnească în a Ta!
Ia-mi inima și fă aici deja
Templul Tău și tronul Tău din ea!”

Este cântarea unei creștine binecuvântate, care într-adevăr a pus în slujba lui Isus toate darurile și aptitudinile ei, argintul, aurul, puterea și timpul ei, pentru a sluji altora în dragoste; ea a devenit pentru nenumărați oameni o binecuvântare veșnică. Marea majoritate din acele mii au intrat din cauza ei în acea hală uriașă, pentru a-și preda inima și viața lui Isus. Dar forța acestei cântări, urcând cu putere spre cer, a deschis multe inimi pentru vestea despre sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu. Mulți au găsit acolo în acea seară pace și viață veșnică în rănile lui Isus. Asemenea cântare poate să lumineze spre mângâiere și pace în inimi, ca o perlă din Împărăția cerească.

Multe dintre aceste cântări au o istorie minunată.

În secolul trecut, un creștin foarte apăsător stătea în timpul unei furtuni la fereastra deschisă, rugându-se. Inima lui era grea, căci prigonit, calomniat, acuzat în instanță, totul i se părea fără nădejde. Deodată a zburat la pieptul lui o păsărică speriată, gonită, prin rupere de nori cu furtună și ploaie torențială, pentru a căuta adăpost sub haina lui. Bărbatul a înțeles limbajul lui Dumnezeu și a compus frumoasa cântare:

Isus, Mântuitorul sufletului meu!
Lasă-mă să zbor la pieptul Tău,
Căci apele vuiesc mai aproape mereu
Și furtunile se întesesc mai rău.

Dă-mi adăpost în furtunile din viață,
Până alergarea-mi se sfârșește;
Condu-mă-n port în siguranță,
Apoi la Tine sufletu-mi primește!

Un alt refugiu n-am și nici nu știu,
În Tine teama mea nădăjduiește,
O nu, nu mă lăsa singur să fiu,
Ridică-mă și mă-ntărește!

Încrederea mea e doar în Tine,
De nici un rău să nu fiu îngrozit,
Cu umbra aripilor Tale,
Să fie capu-mi slab, acoperit.

Har peste har, deplină ispășire
Sunt în Tine, Domnul meu Isus!
Fă să mă inunde a Ta mântuire,
Ia-mă curățit la Tine-acolo sus!

Tu ești izvorul vieții mele,
Ce setea-n veci o potolește.
Fii fântână a inimii mele,
Ce-n viața veșnică țâșnește!

Despre această cântare am citit următoarele într-o publicație: într-o seară de vară a anului 1881, un grup de turiști călătorea pe un splendid vapor fluvial american, pe fluviul Potomac la vale. Unul dintre domnii călători îi bucura pe ceilalți cu cântatul mai multor cântări frumoase și a încheiat cu cântarea: „Isus, Mântuitorul sufletului meu”. Primele patru strofe le-a cântat cu o seriozitate profundă, la care a pus un accent deosebit pe ultimele cuvinte ale strofei a patra:

Cu umbra aripilor Tale,
Să fie capu-mi slab, acoperit!

Toată societatea a fost mișcată. După ce ultimele sunete s-au stins, a venit un domn, care ascultase cântatul de la o oarecare depărtare și i s-a adresat cântărețului: „Vă rog să mă iertați, domnul meu, n-ați luptat și dumneavoastră în ultimele războaie?” (Războiul american de secesiune, 1860-64).

„Da, domnul meu, am luptat sub generalul Grant.”

„Bine”, a spus străinul, „iar eu am luptat de partea cealaltă, ca dușman al dumneavoastră. Era o noapte senină de vară, ca azi. Noi, sudiștii, intenționam un atac prin surprindere. M-am apropiat de o santinelă târându-mă pe mâini și pe picioare. Deja ridicasem pușca și am ochit. Atunci am auzit că bărbatul fredona încet o melodie și deodată am auzit clar cuvintele:

„Cu umbra aripilor Tale,
Să fie capu-mi slab, acoperit!”

N-am mai putut să trag și mi-am lăsat pușca să cadă. Când v-am auzit în seara aceasta cântând, am fost lăuntric așa de convins că dumneavoastră sunteți bărbatul, a cărui viață a fost în noapte aceea ocrotită în modul acesta.”

Cântărețul a apucat mâna sudistului: „Îmi amintesc foarte bine de acea noapte. De obicei, în timpul războiului frica de moarte și groaza au fost departe de mine, dar în acea seară mă simțeam apăsător, ca și când ar fi fost o nenorocire aproape. Dar apoi a trebuit să-mi aduc aminte că Dumnezeu nici chiar vrăbiile nu le uită; astfel, gândurile m-au condus să cânt această cântare, atunci inima mea s-a umplut de bucurie și putere. Că Domnul în aceeași clipă m-a acoperit cu umbra aripilor Tale, am aflat abia astăzi.”

Deja de multe ori oameni înstrăinați de Dumnezeu, au ajuns să se oprească și au recunoscut harul lui Dumnezeu, când mâna lui atotputernică a îndepărtat de ei o moarte sigură. Conștiința lor le-a spus: dacă Dumnezeu nu ți-ar fi păzit viața, acum ai fi în iad. Dar ce dureros, când un om

este salvat în chip minunat din ghearele morții și nu are nici un cuvânt de mulțumire pentru Dumnezeu și umblă iar pe vechile căi! Aceasta se întâmplă des.

La ciclism, la marele tur, un soldat a fost lovit de un participant și azvârlit înainte, de-a curmezișul pe șosea. Venea spre ei o căruță cu o pereche de cai, ai cărui cai goneau. Caii au trecut peste biciclistul căzut. Pentru a nu ajunge sub roți, a apucat lemnul de care se leagă ștreangurile hamului și a fost târât până l-au părăsit puterile. A căzut. Roțile căruței grele i-au trecut peste o mână și un picior. S-a ridicat, absolut nerănit – el n-a avut nici un cuvânt de mulțumire și de admirație pentru Dumnezeu; după aceea ca și înainte, i-a declarat pe creștinii credincioși: oameni exaltați.

Cuvintele:

„Cu umbra aripilor Tale,

Să fie capu-mi slab, acoperit!”

sunt din Psalmul 17, în care David a putut să spună înaintea lui Dumnezeu: „Când tu îmi ții pașii pe cărările Tale, picioarele nu mi se clatină.” (Psalmul 17,5 textual.) Poți să spui și tu lucrul acesta? David știa că harul lui Dumnezeu governa asupra vieții lui; de aceea a putut să spună în pace, având în vedere pe vrăjmașii lui care îl înconjurau: „Păzește-mă ca lumina ochilor, ascunde-mă sub umbra aripilor Tale.” (versetul 8)

Mulți se duc, ei nu sunt sub umbra aripilor lui Dumnezeu, ci ei sunt nevoiți să audă cuvântul Domnului: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună o găină puii sub aripi și n-ai vrut.” (Compară cu Matei 23,37.) Stă și între tine și Dumnezeuul tău păcatul neiertat? Vorbește conștiința ta în orele liniștite, despre vina zilelor care s-au dus, iar tu vrei să te scuturi de amintiri și spui: ce s-a petrecut nu se mai poate schimba, vreau să uit!? Nu, prietene, nu vorbi așa, caută iertare, apucă acest cuvânt:

„Har peste har, deplină ispășire

Sunt în Tine, Domnul meu Isus!

Să mă inunde a Ta mântuire,

Ia-mă curățit la Tine-acolo sus!”

O, vrei să zbori crezând, la pieptul lui Isus și apoi să mărturisești cu bucurie: Cântarea aceasta m-a atras la Isus! Sunt mântuit pentru viața veșnică! Mântuitorul meu mă adăpostește în furtunile vieții sub umbra aripilor Sale, până se va sfârși alergarea mea!

Nr. 3 MORMINTELE SOLDAȚILOR ÎN INDIA

„Scumpă este în ochii Domnului moartea sfinților Săi.” (Psalmul 116,15)

La granița de vest a imperiului englez din India, este situată sus în munți cetatea întărită Qoetta; acolo, un lagăr mare de trupe engleze și indiene apără defileul și calea ferată care duc spre Afganistan.

În Quetta era o seară plăcută, răcoroasă, lanțul de munți prăpăstioși, care se profilează pronunțat pe cerul senin al serii, strălucesc în razele soarelui care apune. În grădinile umbroase ale marelui spital de garnizoană, un grup de convalescenți savura aerul minunat; toți se bucurau de puterea recâștigată, căci o grea epidemie de febră a trântit la patul de boală mulți camarazi în ultimele săptămâni, încă mai bine de 30 i-a băgat în groapă. Și acum răsună dinspre stradă uruit înfundat și zornăit de căruțe și tropăit de cai. Toți cunoșteau acest zgomot: era afetul care se întorcea de la cimitir, unde tocmai a fost așezat iar un camarad la ultima odihnă. „Cine va fi următorul?” era întotdeauna întrebarea tăcută, când acest zgomot se auzea în spital.

În unul din saloanele care se putea aerisi ușor zăcea un sergent tânăr. Febra l-a sleit de puteri și l-a slăbit, dar pe fața lui era o rază de pace lăuntrică; putea privi liniștit sfârșitul în față, căci îl cunoștea pe Isus. El știa că: „Tu poți să ne conduci prin ușile morții, visând și ne faci dintr-odată

liberi.” Câteva luni mai înainte lucrurile încă nu stăteau așa cu el. Avea în urma lui o viață pustie, fără pace, care l-a dus departe de Dumnezeu, în adâncul păcatului și al viciului. Apoi, într-o după-amiază a ajuns la căminul soldaților, pe care îl întrețineau doamnele englezoaice acolo în Quetta, pentru a le oferi soldaților un loc de refugiu. Ei sunt acolo veseli împreună în salon și în grădină, studiază Cuvântul lui Dumnezeu în cercul camarazilor și sunt îndepărtați de feluritele ispite și primejdii pentru trup și suflet, din care viața le oferă de obicei așa de multe în orașele indiene, după slujbă.

Acum să nu spui: așa ceva doar nu este la modă în Germania. Există și în Germania asemenea locuri de refugiu, vesele și binecuvântate, bineînțeles că încă nu în fiecare garnizoană, ci numai foarte izolat. Dar sunt niște începuturi și mulți se roagă ca ele să devină o rețea peste tot imperiul german, ca peste tot mica ceată a adeptilor lui Isus în uniforma împăratului pământesc, să se poată aduna în jurul Cuvântului lui Dumnezeu ca frați și copii ai aceluiași Tată, să se învețe unii pe alții și să se sfătuiască cu Psalmi și cântări duhovnicești. (Compară cu Coloseni 3,16.) Poate întrebă: ce iese din aceasta? Tocmai aceasta voiam chiar să-ți povestesc.

Deci acolo, în cercul soldaților credincioși, ușuraticul sergent G.... a auzit câte ceva despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor. El a văzut două lucruri: în primul rând: camarazii, în mijlocul cărora venise acolo, **erau cu adevărat fericiți** și în al doilea rând: **că el nu era fericit**. El auzea cum aceia, ca niște copii ai lui Dumnezeu împăcați prin Isus, nu numai că Îl laudau pe Împăciuitorul lor, ci Îl vedeau pe Prietenul lor prezent și atotputernic, Căruia ei Îi spuneau și Îi încredințau totul. Cu atât mai mult se vedea pe sine însuși despărțit de Dumnezeu, prin munții păcatului său, iar conștiința îi spunea: **dacă trebuie să mori așa cum ești, ești pierdut pentru totdeauna!**

Spune acum, prietene, **ce va fi cu tine, dacă ar trebui să mori în starea inimii tale de acum?** Și aceasta chiar s-ar putea întâmpla; doar nici unul dintre noi toți n-are vreun certificat de garanție în buzunar, că vom mai trăi una sau zece zile sau zece ani.

Duhul lui Dumnezeu a luminat în inima lui G. El a apucat prin credință, că Mântuitorul a murit și pentru el, că și pentru el este mântuire veșnică în sângele lui Isus. De atunci s-a transformat în puterea credinței, într-un ucenic al lui Isus; în această calitate și-a făcut serviciul cu dăruire, până a ajuns cu febră în spital. Zilele lungi și tăcute ale bolii s-au prelungit, dar el era în pacea lui Dumnezeu.

În acea seară, când zăcea acolo așa de obosit și slăbit, a intrat în camera lui doamna director a căminului de soldați. Și ea tocmai auzise afetul pentru morți trecând uruind și când a privit acum fața slăbită, obosită, a știut răspunsul la întrebarea: „Cine va fi următorul?” Bucuria bolnavului, când ea i-a vorbit despre Isus și despre slava care îl așteaptă, dovedea că el este pregătit să treacă dincolo, pentru a fi veșnic cu Isus. Nici o oră nu trecuse, când vestea gravă a străbătut spitalul: „Sergent G. a murit!”

El, de fapt, nu murise, el a adormit în Domnul, pentru a intra în viața veșnică. Ce deosebire! „Moartea sfinților Lui este prețuită înaintea lui Dumnezeu” sau tradus textual: **„Scumpă este în ochii Domnului moartea sfinților Lui!”**

Când un copil al lui Dumnezeu, păzit prin har, a isprăvit alergarea, când puterea lui Dumnezeu l-a purtat la țintă prin toată ispita și viclenia lui Satan, când Isus Își ia sus proprietatea scump plătită, în vistieriile cerului, în locul de veșnică bucurie, când un om mântuit își poate vedea Mântuitorul după o luptă dusă până la biruință – aceasta este ceva prețios în ochii lui Dumnezeu.

Vestea a ajuns și în căminul soldaților, unde câțiva soldați erau adunați în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Aici a fost de găsit regulat subofițerul decedat, în ultimele luni ale sănătății lui, când se termina serviciul; aici i-a îndrumat pe alți camarazi la Isus, iar pe aceia care deja erau proprietate lui Isus, îi înviorea. El devenise capul aceluia mic cerc de camarazi, care în uniforma împărătesei lor, făceau cinste Mântuitorului lor, în serviciu și în afara lui. Ei erau cunoscuți în toată garnizoana ca adepti ai lui Isus.

În seara următoare iar a oprit afetul pus la trăsură, în fața morgii spitalului; sicriul acoperit cu drapelul de război englez a fost ridicat pe el, apoi s-a dus în sus pe același drum liniștit, pe care toți îl cunoșteau așa de bine.

Este o datină frumoasă la englezi și la americani, să acopere sicriul devotatului lor luptător, cu steagul sub care a luptat. Nu este așternut și peste moartea unui adept loial al lui Isus, semnul strălucitor al victoriei, pe care L-a urmat în lupta vieții? Scriptura spune că moartea lui este prețioasă în ochii lui Dumnezeu și lucrul acesta îl trăim la plecarea acasă a adevăraților copii ai lui Dumnezeu. Acum lupta era dusă până la biruință, G. intrase în pacea veșnică.

Sus în cimitir era adunat un grup mare de camarazi de la toate armele, care știau de sergent G. din trăirea lui sinceră. Rangul soldătesc desemnează, într-adevăr, poziția pământească, dar Domnul poate să cinstească cu mari binecuvântări și viața unuia mai jos poziționat, dacă Îi este devotat lui Isus. Așa a fost aici. G. devenise nu numai un îndrumător spre Isus al unui șir de camarazi; și camarazii neîntorși la Dumnezeu îl respectau. Cine-L mărturisește sincer pe Isus, în ciuda ostilității, batjocurii și izolării, a aflat totuși că lumea respectă, ba chiar admiră devotamentul pentru Domnul.

Ca și aseară se răspândeau adieri blânde, parfumate în coroanele palmierilor, ca și ieri piscurile munților se conturau limpede și pronunțat în văzduhul transparent; ultimele raze purpurii ale soarelui care scăpăta, transfigurau înălțimile, în timp ce în vale umbrele deja se apropiu pe furiș. S-a săpat un șir lung de morminte, care s-au umplut peste măsură de repede. Multe priviri s-au uitat în mormintele deschise cu întrebarea tăcută: este și al meu în șirul acesta? În mormântul care aseară încă era gol când l-au îngropat alături pe camarad, au coborât sicriul sergentului G. Dar sergentul propriu-zis, care ieri încă mai zăcea jos în spital arzând de febră, a trecut dincolo, în slavă. Numai trupul lui muritor, haina lui de pelerin, dezbrăcată, a fost îngropat, spre putrezire și înviere glorioasă.

Nr. 4 LUPTA DE LA TAKU

O povestire despre deschiderea porții

„Am fost căutat de cei care nu întrebau de Mine; am fost găsit de cei care nu mă căutau. Am zis: „Iată-Mă! Iată-Mă!” unei națiuni care nu se numea după Numele Meu.” (Isaia 65,1)

Mica localitate Taku este situată la vărsarea râului Peiho (râul Galben) în Marea Galbenă. Acolo este avanportul marelui oraș comercial Tianjin, de unde duce drumul cel mai apropiat spre capitala chineză Beijing; la aceasta din urmă se poate ajunge din Taku pe apă, pe uscat sau pe calea ferată; distanța ajunge aproximativ la 150 de kilometri. Un banc de nisip care s-a format la vărsarea râului, ține vapoarele mari la o mare depărtare de țărm, cele mai mici pot să intre la flux în vărsarea râului și găsesc apoi pe partea de nord două forturi tari, în partea de sud un fort și mai multe baterii de plajă. Aceste fortificații au fost reconstruite în ultimii ani după cele mai noi modele și lărgite și înarmate cu artilerie tare, de cea mai nouă construcție. Creșterea iminentă a răscoalei boxerilor, care voia să alunge toți străinii și să extermine creștinismul, amenința viața și proprietatea tuturor europenilor care locuiau în China, chiar și a legațiilor marilor puteri la Beijing. O escadră puternică de vapoare germane, rusești, engleze, franceze au apărut în fața localității Taku, ale cărei forturi au fost ocupate în ultimele zile cu trupe chineze puternice. Situația devenea tot mai amenințătoare, guvernul chinez în loc să înăbușe răscoala boxerilor, a favorizat-o, trupele chineze s-au unit cu bandele de răsculați. Pentru a putea în caz de nevoie să mărșăluiească spre Beijing, în apărarea europenilor, amiralii europeni au cerut predarea fortului

Taku și să lase vapoarele de război mai mici să intre în vărsarea râului. Comandantului chinez i s-a dat răgaz să elibereze fortul până la 17 iunie, la ora două la prânz. Dar acesta avea alte gânduri. Deodată, la ora unu noaptea, în dimineața de 17, chinezii au deschis focul din tunurile lor grele, asupra lungului șir de canoniere din râu, fără presiune, care stăteau la ancoră. Aceasta a fost o alarmă, cornurile au răsunat: „limpede de luptă”, au făcut presiune, au dezlegat ancorele, imediat a început lupta tunurilor. Canoniera germană „Iltis”, la început a doua din rând, a pornit brusc cu toată viteza în cel mai aprig foc încrucișat al chinezilor, până foarte aproape de puternicul fort nord-vestic și a doborât de aici cu tunurile ei deservirea tunurilor chinezești. A fost un act de curaj îndrăzneț; patruzeci de aruncătoare de grenade au transformat construcția superioară a lui „Iltis” într-o ruină. Coșurile, puntea de comandă, ambarcațiunile, aparatul de cârmă, unul după altul au fost ciuruite de gloanțe, comandantul, căpitanul de corvetă, Lans, a fost grav rănit. Dar cu toate pierderile, bătălia a ținut victorioasă până la sfârșit. După 7 ore de lupte îndârjite de artilerie, focul tunurilor chinezilor a amuțit. Apoi o coloană japoneză a luat cu asalt unul din forturile din nord, una germană pe celălalt; aceasta a trecut apoi râul cu ambarcațiunile și a luat fortificația sudică și a înălțat drapelul german.

Lupta de la Taku a deschis poarta de intrare spre capitala chineză. Vapor după vapor aduceau acum noi forțe armate ale tuturor națiunilor participante, care erau debarcate imediat, pentru a ocupa prima dată Tianjin. Într-adevăr, au urmat lupte fierbinți și zile severe, când o mare armată chineză a atacat Tianjin. Cu toate acestea nu era decât o chestiune de timp, când forțele armate continuu crescânde ale europenilor și ale japonezilor vor lua Beijing-ul și vor umili definitiv în țărână puterea chinezească. Așa s-a și întâmplat. Decizia a fost luată la Taku. Este o povestire despre deschiderea porții și urmările ei.

Când Satan vrea să facă evidentă puterea distrugătoare a păcatului, a viciului, a necredinței în viața unui om – el găsește o poartă deschisă, că doar are un aliat în însăși inima omului. Ce-i drept, Dumnezeu a pus un paznic la poartă, conștiința, dar glasul de avertizare al paznicului este repede sufocat de nenumărați oameni.

Dar dacă vine altul și bate la poartă și cere să intre, Isus, Fiul lui Dumnezeu, atunci vrăjmașul ajută ca porta să fie ținută bine închisă și blocată. La unul este ridicat un zid foarte înalt de necredință: „Nu există Dumnezeu! Totul este un nonsens! Ajută-te singur, n-am nevoie să mă rog!” Alții zic: „Dumnezeu este dragostea, n-o ia El așa de exact, ne-am născut toți ca păcătoși; acolo unde s-au dus strămoșii mei, acolo vreau și eu să ajung. Ce este dincolo de mormânt, nu știe nimeni exact.” **Aceasta este întotdeauna ținta lui Satan, ca Isus să nu intre ca Suveran în inimă și în viață.** Fortificațiile cu care sunt închise inimile omenești împotriva adevărului și dragostei lui Dumnezeu, sunt mai tari ca cele de la Taku.

Dar și puterea cu care Isus le atacă și le străpunge, este mai mare ca puterea de război pământeană.

Isus trimite împotriva Cuvântului adevărului, puterea dragostei Lui. Dacă harului Său îi place să atace și să biruiască o inimă foarte ferecată, atunci Îi stau la dispoziție puteri pe care tu nu le bănuiești. În cazul temnicerului din Filipi a folosit un cutremur, care a zguduit temeliele închisorii, toate porțile s-au deschis și toate lanțurile s-au rupt.

Pe un om îl silește în nevoie și în disperare să ajungă pe genunchi, până strigă după îndurare, pe altul îl culcă pe patul de boală. Pe alții îi biruiește cu valuri de binecuvântare și îndurare și răbdare.

H. a înțeles foarte bine deja ca tânăr de 16 ani, din orele bibice ale unui creștin vârstnic, că dragostea lui Dumnezeu îi vorbește. Dar în fabrică a fost condus la necredință pe față, prin scrieri ostile lui Dumnezeu. Cu prietenul lui, M., însuflețit de aceleași convingeri, a studiat scrierile dăunătoare și a dobândit trista reputație de apostol al necredinței. Ce citeau și comentau duminica în scrierile vrăjmașilor lui Dumnezeu, îi învățau în cursul săptămânii pe alții. Prietenul M. descrie viața lor după cum urmează: Argumentam și discutam de-a lungul întregii săptămâni împotriva lui Dumnezeu, cu tineri și bătrâni, în fabrică, pe stradă, în drum spre casă, jumătăți de

noapte în cârciumi, la sticla cu țuică. Trăiam în vicii care sunt rușinoase chiar și de pronunțat. Viața noastră era iadul pe pământ și aceasta mai bine de zece ani lungi. O, sărmănele noastre neveste și sărmanii copii, cât au suferit și au îndurat aceștia în vremea aceea! Colegul meu H. și cu mine am jurat să ne rămânem reciproc credincioși, chiar dacă familiile noastre s-ar prăpădi de tot. Pe lângă aceasta ne mai consideram și oameni de onoare, căci păcate nu mai existau pentru noi. **Cu toate acestea eram profund nefericit, nicăieri nu găseam liniște, o teamă mare mă tortura.** Prietenului meu H. îi mergea în fond la fel. Când m-am despărțit de el, ca să încep în alt loc o altă viață, m-a implorat printre lacrimi și mi-a smuls promisiunea să rămân ateu.

Aceste două inimi au fost cu siguranță cetățui bine baricadate și fortificate; cu toate acestea Isus le-a biruit; întâi pe M., prin mărturiile unui creștin tânăr, care ducea o viață de rugăciune, care lucra lângă el în fabrică. Acesta Îl mărturisea sincer pe Mântuitorul lui și adevărul despre harul prezent și despre judecata viitoare. El i-a dat lui M. și reviste, care indicau limpede calea mântuirii. Dumnezeu le-a binecuvântat, i-a pus în fața ochilor așa de zguduitor starea lui ostilă față de Dumnezeu și adâncimile păcatelor sale, încât M., aproape disperat, avea gânduri de sinucidere. Dar puterea și harul lui Dumnezeu l-au păzit de calea lui Iuda. Apoi, în timpul unei furtuni puternice, un fulger strălucitor cu un bubuit de tunet au trăsnit în imediata lui apropiere. Păzit de nenorocire, a înțeles limbajul lui Dumnezeu, a căutat îndurare și iertare pentru vina lui cu stăruințe fierbinți și a găsit pace în ziua de luni, 9 iunie 1890.

Câteva zile mai târziu a fost biruit de puterea harului lui Dumnezeu și nelegiuitul lui prieten H. și anume, numai prin îndurarea revărsată a lui Dumnezeu. Doar cu 14 zile mai înainte își vizitase mama bătrână și s-a străduit s-o convingă că nu există Dumnezeu. Apoi, deodată, prin puterea Duhului lui Dumnezeu a ajuns în chin sufletesc adânc. Atunci L-a văzut în vis pe Isus, cum întindea spre el mâinile Lui străpunse pentru el. De aceasta n-a mai putut scăpa, așa că a fost înfrânt. Ce-i drept, a mai încercat timp de 14 zile să uite această priveliște, chiar să se îmbete, dar a fost zadarnic; nu mai putea să fugă de dragostea lui Dumnezeu care-l căuta. În sfârșit, zăcea în praf în fața Salvatorului său și a primit iertare deplină. Acum trăiește de mulți ani ca un devotat adept al Aceluia care a devenit victorios în viața lui.

Fie ca acești doi bărbați să împlinescă Cuvântul Domnului cu viața lor: „Cui i se iartă mult, acela iubește mult.” Fie ca ei să trăiască devotați Domnului, care i-a salvat pe ai Săi de la moarte cu un preț așa de mare și care a folosit la aceasta atât de multe minuni ale puterii harului și dragostei pentru a birui un păcătos. Păcatul lor a fost mare, dar harul lui Dumnezeu a fost și mai mare.

Dragă camarade, poate nu ești un păcătos public, ca cei doi bărbați, dar spune: nu cumva totuși ți-ai închis inima față de dragostea lui Isus? Nu cumva mergi în întâmpinarea veșniciei fără pace și fără nădejde? Care va fi sfârșitul? Dacă mori în păcatele tale, neîntors la Dumnezeu și neîmpăcat cu EL, te vei pierde. Dragostea lui Dumnezeu asaltează cu textul acesta zidurile inimii tale. Deschide poarta, ca să intre Isus!

Tu nu L-ai căutat, n-ai întrebat de El și cu toate acestea trebuie să-L găsești. Tu n-ai chemat Numele Lui, dar El îți declară: **Sunt aici!**

Nr. 5 EU AȘ PUTEA – TU TREBUIE

„Deci, dacă Fiul vă va elibera, veți fi în toată puterea cuvântului (cu adevărat) liberi.” (Ioan 8,36)

„Aceasta vreau să vi-o spun, domnule N., un lucru nu accept: dacă vreți să vă spânzurați, atunci nu vă spânzurați aici, în casa mea!” Așa i-a vorbit stăpânul casei muncitorului N. – era în vara anului 1900, în orașul Sch...m din Westfalia.

N. și-a îngropat nevasta în împrejurări deosebite câteva luni mai înainte. N. era un bețiv scandalagiu; nevasta lui, care se îngrijea de cei nouă copii ai ei cât putea de bine, n-a primit pentru aceasta decât bătaii, maltratări și înjurături, așa că s-a prăbușit sub povara acestei vieți; în realitate, bărbatul ei devenise ucigașul ei, care a dus-o la moarte, ce-i drept, nu cu o lovitură de topor, ci cu această plagă.

Chinezii au printre diferitele lor feluri de pedepse legale cu moartea, un mod pe care îl numesc „moartea lentă”. Execuția capitală consta în aceea, că cel condamnat era astfel sugrumat cu o funie, încât, cu ochii ieșiți din orbite, într-o spaimă inexprimabilă tocmai era pe moarte. În acea clipă se dădea drumul funiei și se aștepta ca omul să-și revină atât, încât să fie din nou conștient. Apoi procedura începea din nou, până, în sfârșit, a treia oară omul avea voie să moară cu adevărat.

Ei bine, dacă lucrul acesta este mai crud decât felul în care un asemenea bețiv își omoară nevasta, pe care el o lăsa să se căznească zi și noapte în multe bătaii și nerecunoștință, încât să se prăbușească, - cine poate spune? Dumnezeu o știe și El va pedepsi. Deci această femeie a fost astfel și ea condamnată la „moartea lentă” de către bărbatul ei și și-a lăsat în urmă ceata de copii cu bărbatul ei, care n-a fost educatorul și îngrijitorul, ci dușmanul temut al copiilor lui. Oamenii din casă puteau să audă în fiecare zi, că vorba „tată” nu mai era pronunțată în această familie. Copiii se întrebau între ei numai dacă „el” era plecat, atunci era bine. Dar când „el” se întorcea acasă, atunci era rău. Chiar se putea vedea, aproximativ, că această viață, care producea multă nefericire și durere, nu putea continua fără sfârșit. Astfel că stăpânul casei fusese un profet. Într-o seară N. și-a bătut încă o dată cu cruzime copiii, începând de la cel mai mare, de 15 ani, până la cel mai mic. Apoi și-a cumpărat o funie și s-a spânzurat - deasupra mormântului nevastei lui. Deci s-a arătat că peste toată beția și toată furia, acuzațiile conștiinței lui au fost așa de puternice, încât nu le-a putut reduce la tăcere nici alcoolul. Tragedia încă nu s-a sfârșit, căci fiul de 15 ani, care începuse să câștige în fabrică, este deja client permanent de duminică la cârciumă. Ce mare de mizerie și păcat! Iată aici unul din miile de tablouri din viață!

Cine poate să treacă pe lângă rănilor puoind ale poporului nostru, fără să-i pese? Cine-și poate închide inima față de atâta durere de jur-împrejurul nostru? Ar putea un creștin să spună: Nu mă interesează! Să fiu eu păzitorul fratelui meu? Doamne, deschide-ne ochi asupra responsabilității noastre! Doamne, binecuvântează fiecare osteneală de a combate aceste puteri satanice! Doamne, păzește casele și copiii noștri de blestemul băutului! Doamne, dă-ne o inimă milostivă pentru fiecare băutor.

Ce înseamnă datinile băutului și concepțiile despre necesitatea de a bea împreună, care sunt răspândire la bogați și la săraci în poporul nostru german? Sunt lanțurile lui Satan; fiecare creștin adevărat, care vrea să fie un adept al lui Isus, trebuie să le rupă prin puterea lui Dumnezeu. Cum ar putea un om, care a devenit liber de robia păcatului prin credința în Isus, cum ar putea rămâne legat în asemenea lanțuri, pentru a face voia lumii, în loc de voia lui Dumnezeu?

Minciuna lui Satan sunt versurile acelea:

Cine n-a băut niciodată copios,
Acela nu-i un bărbat curajos!

Dacă cineva vrea să te convingă cu asemenea versulețe să bei cu el, aceluia răspunde-i cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Cine vrea să fie prieten cu lumea, acela va fi vrășmașul lui Dumnezeu!” Toată această aparentă înțelepciune veselă a acestei lumi, care pretinde să se

savureze plăcerea tinereții, stă în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu urmarea lui Isus. Din clipa în care un om își recunoaște păcatul și în nevoia conștiinței sale L-a primit pe Mântuitorul Isus, când a strigat către Dumnezeu după îndurare și a găsit har, stă în fața hotărârii conștiinței, că de acum înainte trebuie să întoarcă spatele lumii și felului ei de a fi și să-L urmeze pe Isus pe calea îngustă. Cine vrea lucrul acesta, acela a terminat cu calea băuturii. Nu se pune deloc problema dacă prin țuică sau prin bere se petrec mai multe pagube în poporul nostru. Se produce pagubă nemăsurată și prin băutul vinului, atâta vreme cât mâncarea și băutura nu sunt luate din mâna lui Dumnezeu cu umilință și mulțumire. Este greu să-ți închipui că un creștin întors la Dumnezeu, care are ochi luminați și care trebuie să fie în toate un martor al lui Isus, mai poate să bea coniac cu conștiința liniștită. El poate cu greu să savureze această băutură cu rugăciune de mulțumire – iar fără această rugăciune de mulțumire un creștin nu trebuie niciodată să savureze mâncare sau băutură. Isus are dorința și puterea să elibereze pe fiecare bețiv din lanțul viciului său, chiar dacă ar fi în murdăria cea mai adâncă, chiar dacă ar fi zăcut la propriu în șanț. Isus vrea să facă din el un om nou, care trăiește o viață nouă în puterea lui Dumnezeu. **Dar Isus pretinde și de la fiecare, care n-a fost un bețiv, să se întoarcă de la păcatul lui la Dumnezeu, să rupă cu felul de a fi al lumii.** Dacă apoi el umblă ca un creștin adevărat într-o viață nouă, el dorește ca tot ce face, să facă spre cinstea lui Dumnezeu. Atunci n-a terminat doar cu băutul coniacului, ci și cu toate datinile băuturii și cu toată slujirea lumii.

Într-o zi fierbinte de iulie a anului 1850, pe strada Kanonier din Berlin a fost reînnoit pavajul. Doi muncitori s-au adăpat din sticla de țuică plină; atunci a venit un bătrân venerabil, bine peste șaptezeci, pășind liniștit spre ei – **era Johannes Gossner**, un martor devotat al lui Dumnezeu, prin care mii de oameni din bisericile romană, greacă, evanghelică, la fel și din neamuri, L-au găsit pe Mântuitorul lor și viața veșnică. Pe „tata Gossner”, care a înființat spitalul Elisabeth din Berlin și prin acesta devenise ajutorul și mângâietorul multor nenorociți în nevoia lor trupestă, îl cunoșteau mulți oameni simpli din Berlin. Și unul dintre acești doi muncitori de la pavaj l-a salutat și pentru că Gossner a răspuns la salut, bărbatul a ridicat sticla cu țuica cu exclamația: „Noroc, tata Gossner!” Gossner s-a oprit, și-a pironit ochii pătrunzători, liniștiți pe bărbat și a spus: **„Aș putea să beau, dacă aș vrea; dar tu trebuie să bei chiar și dacă nu vrei!”** Acestea fiind zise, a plecat. Dar muncitorul a schimbat fețe-fețe; cu exclamația: „Ce – eu trebuie?” a aruncat sticla spre grămada de pietre, încât s-a spart. După 14 zile a venit un muncitor cu fața răvășită în camera de lucru a lui Gossner, a pășit cu adâncă emoție în fața bătrânului și apoi a izbucnit în cuvinte: **„Dezlegați-mă, tata Gossner, pentru Dumnezeu, dezlegați-mă, altfel sunt pierdut, eu și nevasta mea și copiii mei!”** Este acel drumar care s-a luptat zadarnic să scape de băutură. El și-a văzut nevasta topită de supărare, a văzut cum copiii lui deja se ascund de el, inima lui era fără liniște și pace. „Dragă fiule!” a spus Gossner, „Eu nu te pot dezlega. Tu ești în puterea unui stăpân puternic, dar cunosc un Mântuitor care este mai puternic decât păcatul și diavolul, Acela o poate face, într-adevăr. El a smuls prada celui tare și a făcut din ea proprietatea Lui. Vrei să știi cine este? Se numește Isus Hristos, Domnul Savaot și nu este nici un alt Dumnezeu și El trebuie să rămână stăpân pe situație. Acest pavator a trecut prin poticniri, căderi și prin ridicări din nou, dar Gossner împreună cu bărbatul legat de beție L-a chemat adesea pe acest Isus, și Isus a triumfat, cel legat a devenit liber. Isus a devenit biruitor în această viață, Domn în această familie. Acolo încă mai atârână și astăzi, în mansardă, tabloul lui Gossner, deasupra Bibliei familiei.

Dragă camarade, sper să tu nu ești un băutor și nici în lanțurile unui viciu demn de blestem; dar dacă până acum ai mers fără Isus, ești totuși legat în lanțurile lumii și ale stăpânului ei. Isus le spune tuturor oamenilor: **„Dacă Fiul (lui Dumnezeu) vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.”** (Ioan 8,36 textual.)

Nr. 6 ÎN VECHIUL SPITAL DE GARNIZOANĂ DIN STETTIN

„Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.”
(1 Ioan 5,12)

În Stettin, foarte aproape de râul Oder, lângă clădirea poștei, era vechiul spital de garnizoană, care a fost demolat în 1895. Stătuse acolo mult peste 100 de ani; între zidurile lui au fost tratați bolnavi fără număr, au fost răbdate nenumărate dureri și plânse nenumărate lacrimi; cei vindecați au plecat veseli de acolo, cei decedați au fost duși la ultima odihnă; câte o pereche de părinți din Pomerania s-a adăpostit la cineva, pentru a-l vedea pentru ultima dată pe fiul muribund; la câte un pat de moarte era serbată ultima despărțire, la alte paturi era vesela revedere a părinților cu un fiu însănătoșit. Oameni cu membrele rupte au fost duși înăuntru și au ieșit cu ele vindecate. Tot ce s-a trăit sub un asemenea acoperiș, ce s-a vorbit, jelit, rugat, nu poate formula nici o cronică. Dar cu siguranță este un caz foarte rar, ca să fie dus în spital un mort, care să găsească acolo viața și să iasă viu. Aceasta s-a petrecut în spitalul de garnizoană din Stettin, în anul 1854.

Genistul Heinrich H., în august 1854 a mărșăluit vesel din fosta cazarmă de geniu a fortului „Preussen” spre locul de exerciții de geniu. Era vorba de a demonta galeriile de mine, construite în timpul verii pentru exercițiu. Deasupra trebuiau câțiva oameni să sape pământul, iar dedesubt trebuiau desfăcute lemnele și scoase afară. Aceasta din urmă era treaba genistului H. în una din galeriile de operare. Dar pentru că în acest loc pământul greu, care apăsa, încă nu fusese săpat, galeria s-a prăbușit dintr-odată, în timp ce H. desfăcea scândurile; el a fost îngropat sub pământ și zăcea luptându-se pentru aer, aproape de sufocare, sub povara îngrozitoare.

Accidentul a fost imediat remarcat deasupra. Eforturile camarazilor lui au reușit să-l elibereze, a fost scos în viață, cu coapsa stângă fracturată și dus cu mari dureri la spitalul de garnizoană.

Pieirea, care a venit peste el așa de brusc, privirea aruncată în moartea apropiată l-au speriat pe genistul H., căci el simțea profund că nu era în situația de a întâlni un Dumnezeu sfânt. El era, așa cum spune Scriptura, „mort în păcate”, el, cu toate că după criteriul omenesc era respectabil și stimat de camarazii lui, a umblat „potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”. (Compară cu Efeseni 2,1-2) Cuvântul lui Dumnezeu include în caracterizarea „mort în fărădelegi și păcate” pe toți oamenii care umblă în gândurile inimii lor, fără a fi primit iertare și viață nouă prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Oamenii stau la afacerile și la convorbirile lor în tren sau în birou, aleargă la activități sau la câștig, mănâncă, beau, fumează și își fac planurile și totuși sunt „morți în păcate”. Trupul lor trăiește, ochii lor luminează, pasul zorește, mâna lor produce, mintea lor gândește – dar sufletul lor este mort. Mort? Da, ei nu-L au și nu-L cunosc pe Acela, singurul în care este viața. „Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5,12.) Pe oamenii cu convingeri pământești, care trăiesc fără Isus, îi putem numi „cadavre ambulante”.

Cu toate acestea, cât timp mai există această viață, mai este nădejde, căci Fiul lui Dumnezeu strigă în această lume: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi, vor trăi.” (Ioan 5,24-25).

Deci genistul H. a fost dus la spitalul garnizoanei cu coapsa ruptă și cu mari dureri în spate și în piept. El încă nu înțelegea că acest eveniment era glasul lui Dumnezeu, care-i vorbea. A durat 12 săptămâni până piciorul a fost vindecat atât, încât să poată merge cu ajutorul unui baston. În 16 noiembrie tocmai și-a propus să ceară permisiunea de la medicul-maior, să aibă voie să iasă pentru prima dată, pentru a-și vizita rudele din oraș. Dar încă înainte ca vizita medicală să vină, genistul nostru a căzut atât de nefericit, încât piciorul i s-a rupt pentru a doua oară. Așa că a fost dus din nou în patul lui, iar gândul că tot tratamentul ar trebui să înceapă din nou, a făcut ca lacrimi amare să i se rostogolească pe obraji. În această suferință amară a devenit conștient, că în

afară de piciorul lui bolnav, mai era și altceva în viața lui, de plâns și de vindecat. A început să audă glasul lui Dumnezeu.

În noaptea următoare a avut un vis ciudat. De aici înainte vrea să povestească singur: „M-am văzut pe mine însumi culcat pe patul de moarte, palid și slăbit. În jurul meu stăteau mama, frații, rudele, care-și șopteau: Acum s-a terminat cu el, acum moare. Am auzit aceasta și le-am spus: Ah, nu plângeți, o, dacă ați știți ce fericit sunt! V-ați bucura împreună cu mine, căci mă duc în cer. Dați-mi cartea de cântări, haideți să cântăm o cântare. Mi s-a dat cartea și am deschis la cântarea „Cine-L lasă doar pe bunul Dumnezeu ca să conducă”. Am cântat-o cu voce slabă până la capăt; când s-a stins ultimul ton, am fluturat triumfător cartea în mâna dreaptă, sufletul voia să se deprindă de trup – atunci m-am trezit din visul meu și mă aflam în noaptea întunecoasă, în patul meu, incapabil să mă ridic.

Totuși, ce a fost acesta? Nu m-a înconjurat o mare de desfătare? Există într-adevăr asemenea fericire, cum tocmai ai simțit în vis? Atunci scoală-te, trebuie s-o ai, fie ce-o fi! Mult timp n-am putut să adorm de bucurie. În dimineața următoare m-am trezit cu inima peste măsură de fericită.

Acum am luat în mână Biblia, care fusese dăruită puțin mai înainte spitalului în mai multe exemplare de către Societatea Biblică engleză și a fost împărțită prin saloane. Într-adevăr, încă aveam puțină înțelegere pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar acest singur lucru îl știam, că Isus este Salvatorul păcătoșilor pierduți și pot să mă încredințez Lui.

În una din zilele următoare, am găsit în Epistola către Romani capitolul 8 cuvântul: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu.” Aceasta m-a impresionat profund. Conștiința mea îmi mărturisea: tu nu L-ai iubit pe Dumnezeu, nu te-ai interesat de El, ai trăit ca și când n-ar exista nici un Dumnezeu. Aceasta m-a smerit. Dar acum Îl cunoșteam pe Isus, puteam să-I spun cu adevărat: „Te voi iubi, țaria mea, te voi iubi, podoaba mea, te voi iubi cu fapta, cu o dorință veșnică!”

Câteva zile mai târziu am primit din mâinile predicatorului garnizoanei o carte cu titlul: „Poarta cea largă și cea strâmtă, învățătură creștină pentru cei care se interesează de calea cea dreaptă spre cer.” Această carte m-a introdus în înțelegerea Bibliei, la fiecare citat trebuia să exclam: Da, așa este! Biblia mi-a devenit tot mai dragă. Am devenit peste măsură de fericit, am petrecut cele mai fericite săptămâni în spital și de acum înainte știam că eram o proprietate veșnică a lui Isus Hristos.

„Mort în păcate” am fost adus în acest spital, acum trăiesc.

„Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu are ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) (Efeseni 2,4-5 textual.)

Aici se termină povestirea genistului, care a părăsit spitalul garnizoanei ca un om devenit viu. De atunci au trecut 46 de ani, părul acestui genist s-a albit, vechiul spital de garnizoană a fost demolat și probabil curând va fi demolat cortul vieții și pentru acest creștin credincios. Dar viața veșnică, cea care a devenit atunci partea lui în Hristos, prin care poate să trăiască în pace ca un copil al lui Dumnezeu, este răpită de sub toată puterea morții. „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică.” Prietene, o ai și tu?

Nr. 7 CE I-AI RĂSPUNS LUI DUMNEZEU?

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” (Matei 6,33)

Pe când eram încă un băiat tânăr – așa povestește un creștin vârstnic, devotat și binecuvântat, care de curând a plecat acasă – am întâlnit pe câmp un bărbat la lucru, care mi-a împărtășit din viața lui următoarele: „Când am plecat de acasă, mama mi-a dat acest verset: „Căută dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” să-l am cu mine ca îndemn pe cale. Dar eu mi-am zis: Întâi vreau să realizez ceva în viață și să devin bogat, apoi este timp destul să caut Împărăția lui Dumnezeu. Umblând din sat în sat fără să găsesc de lucru, am mers duminică la biserică și spre mirarea mea, textul predicii era: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” Cuvântul lui Dumnezeu m-a atins până în adâncul inimii; eram convins că rugăciunile mamei mele m-au însoțit. Oare să-i fi scris poate preotului de dragul meu? Mă simțeam neliniștit, nu puteam să-mi scot versetul din gând.

Am plecat într-un alt oraș, iar duminică am mers iar la biserică și iarăși a fost citit textul: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” Vedeam limpede: Dumnezeu a făcut lucrul acesta așa, prin rugăciunea mamei mele; cu toate acestea am rămas la planul meu: întâi vreau să devin bogat – apoi voi căuta Împărăția lui Dumnezeu. Așadar, au trecut câteva luni până am mers, în sfârșit, din nou la biserică – când am făcut-o, m-a întâmpinat același cuvânt: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” Am înăbușit și aici vocea conștiinței mele și am hotărât să evit Cuvântul lui Dumnezeu.

Au trecut mai mulți ani, atunci a murit mama mea, iar acel verset stătea din nou în fața gândurilor mele, acest cuvânt al lui Dumnezeu mă urmărea; acum am hotărât să caut Împărăția lui Dumnezeu și să mă întorc la Dumnezeu.” Povestitorul a continuat plângând: „N-a mers; Cuvântul lui Dumnezeu nu mai făcea nici o impresie asupra mea. Inima mea era așa de tare, ca acea piatră de acolo!”

Tânărul care a auzit atunci această povestire de la muncitorul agricol, era în vremea aceea încă departe de Dumnezeu, lucrurile acestea i se păreau de neînțeles. Dar când l-a găsit pe Isus curând după aceea, s-a gândit la omul acela și s-a interesat de el. Atunci a aflat că omul a ajuns la casa de nebuni; că este foarte liniștit, dar arată cu degetul spre oricine îl întâlnește și îi spune: „Caută dar întâi împărăția lui Dumnezeu!” Tânărul bărbat s-a întors curând după aceea în orașul lui natal și a auzit că bolnavului psihic i s-a dat drumul din ospiciu. L-a vizitat; sărmanul nebun stătea în balansoar, privirea lui se holba în gol; el a arătat cu degetul spre cel care intra și a spus: „Tinere, caută dar întâi Împărăția lui Dumnezeu!” El și-a pierdut mintea, dar Cuvântul lui Dumnezeu era ars cu fierul roșu adânc în sufletul lui.

Această istorisire este una din multele dovezi din viața zilnică, despre câtă osteneală Își dă Dumnezeu, pentru a chema și a salva pe fiecare om în parte. Dar ea este și o avertizare serioasă de a ne gândi că fiecare om este responsabil pentru răspunsul pe care îl dă lui Dumnezeu.

Dragă camarade, meditează la viața ta! Oare n-a strigat Dumnezeu deja și în inima ta cuvinte serioase, despre care tu știi: **Dumnezeu mi-a vorbit?**

Poate tu n-ai în plan să te îmbogățești întâi, poate vrei întâi să savurezi plăcerea tinereții și a lumii – poate și păcatul? Poate spui: nu mă interesează lucrurile veșnice. Dar Dumnezeu îți dovedește în conștiință, că El te caută și te cheamă. Ce răspunzi? Acea povestire a istorisit-o în 13 septembrie 1900 un mesager al lui Dumnezeu într-o mare adunare de evanghelizare, pentru a-i convinge pe toți ascultătorii, că omul este responsabil de ceea ce Îi răspunde lui Dumnezeu. În ziua următoare un bărbat a intrat la evangelist, orb de un ochi, foarte îngrijorat, fără pace. El a povestit: „N-am trăit în viciu și în lucruri rele, dar am trăit în felul lumii, ziua munceam, seara mergeam al cârciumă. Locuiam ca ajutor la un meșter vopsitor creștin. Când am venit într-o seară după ora 11 de la cârciumă și am făcut lumină în camera mea, deasupra patului meu atârna o maximă pe perete, care înainte nu era acolo. Erau cuvintele: „Unde vei petrece veșnicia?” Evident că meșterul meu agățase maxima acolo; aceasta îmi era limpede; dar îmi era la fel de

limpede, că prin acest cuvânt Dumnezeu îmi vorbea. Conștiința mea era atinsă – dar n-a durat mult; eu am rămas pe vechea cale.

A trecut mult timp, m-am însurat, m-am mutat la părinții mei, unde funcționa vopsitoria și într-o seară aveam de livrat marfă în casa unui client. Era întineric în vestibul; am pipăit peretele și am simțit că acolo atârna o maximă. Au venit cu lumina și am citit maxima de pe perete: „Unde vei petrece veșnicia?”

Aceasta m-a atins, ce-i drept, profund, dar nu m-a condus la întoarcere. Un timp după aceea am mers la biserică și predica a început cu cuvintele: „Unde vei petrece veșnicia?” Acum am fost atins - dar nu m-am convertit. Nu, în ciuda tuturor acestora am rămas pe calea lumii. Atunci mi s-a îmbolnăvit ochiul; a trebuit să merg la spital. Mi-am lăsat soția și pe cei doi copii la părinții mei. Ochiul mi-a fost operat – am pierdut în mari dureri facultatea vizuală; simțeam că acum Dumnezeu vorbește cu mine o altă limbă. Curând după aceea am aflat că soția mea împreună cu copiii au părăsit casa părinților, ca urmare a unui conflict și era la mare ananghie - iar eu însumi zăceam în spital – da, Dumnezeu vorbea serios – cu toate acestea nu m-am întors la Dumnezeu. Am venit din spital, m-am împăcat cu părinții mei, aveam din nou pâine, dar inima mea este fără pace. Când am auzit aseară povestea despre acel bărbat care a respins de trei ori glasul lui Dumnezeu iar după aceea, când a vrut să se întoarcă la Dumnezeu n-a mai putut – atunci m-a năpădit teama, că ar putea fi și pentru mine pe veci prea târziu să mă întorc la Dumnezeu!”

O durere adâncă era în trăsăturile acestui bărbat, când a vorbit așa. Dar mesagerul lui Dumnezeu i-a spus atunci despre nesfârșita îndurare a Domnului, despre răbdarea și harul divin, despre bunătatea lui Dumnezeu care este mai sus decât cerurile și despre brațele întinse ale lui Isus, care vorbește cu el în har. Atunci bărbatul profund tulburat și-a plecat genunchii și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu cu inima lui tare, împotrivoare; atunci a răsărit soarele harului în sufletul lui. Atunci a putut să înțeleagă că el totuși a fost iubit de Dumnezeu, că totuși pentru el s-a găsit iertare veșnică. Atunci pacea lui Dumnezeu a intrat în inima lui, iar el s-a sculat pentru a-I sluji lui Dumnezeu într-o viață nouă, ca martor al nemărginitei îndurări a Domnului.

Nu ți-a vorbit Dumnezeu și ție?

Ce l-ai răspuns până astăzi lui Dumnezeu?

Nr. 8 CUM SE POARTĂ DUMNEZEU CU VRĂJMAȘII LUI

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare” (Efeseni 2,4)

Negustorul de cai, B., era un om îndrăzneț. Locuia în orașul B., din Westfalia. În acel ținut existau mulți creștini serioși și aproape oricine știa acolo ce este un creștin întors la Dumnezeu și orice om știa ce este Evanghelia: **vestea harului către o lume de păcătoși pierduți**. Aceasta o știa și negustorul de cai B., dar el respingea orice cuvânt al lui Dumnezeu cu dispreț. El era un om care înjura, batjocoritor și bețiv; înaintea tuturor ceilalți care făceau ce este rău, el făcea și mai rău. Acum câțiva ani, era în primăvară, apa Ruhr-ului era în creștere; B. avea afaceri pe malul celălalt. După-amiază a mers cu căruța pe șosea peste pod.

Apa râului crește primăvara adesea surprinzător de repede; podul era scund, așa că la o cotă foarte înaltă a apelor, era de multe ori deja inundat. B. se gândea să fie înapoi în câteva ore și de aceea n-a contat prea mult pentru el că apa era în creștere. Dar când spre seară, pe drumul de întoarcere spre casă a ajuns la râu, apele treceau peste pod. El nu cunoștea frica, și-a mânat calul și se gândea că va trece dincolo. Dar pe când era la mijlocul podului, puterea apei a ridicat căruța, calul cu greu mai putea atinge solul, el se vedea pe cale de a fi târât încolo cu cal și căruță, de puhoiul repede. Atunci, bărbatul plin de spaimă l-a chemat pe Dumnezeu cu glas tare:

„O, Dumnezeule, pe care L-am hulit de atâtea ori, Atotputernicule, ajută-mă, salvează-mă, nu mă lăsa să pier!” Și iată, în câteva secunde calul a prins solul, astfel a fost traversat adâncul, căruța a început să ruleze și el a ajuns cu bine la mal.

Nu-ți vine să spui aici: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare”?– da, El nu procedează nici cu vrăjmașii Lui, cum procedează și gândesc oamenii. Apoi, când tropotul calului și uruitul roților au răsunat iar ca de obicei, **bărbatul și-a ridicat glasul și L-a înjurat cu o înjurătură cumplită pe Dumnezeu, care tocmai îl salvase.** Ajungând acasă, s-a lăudat cu sosirea lui; a fost avertizat, dar a fost zadarnic.

A trecut un an, B. a rămas un înjurător și un bețiv. Din nou a fost primăvară și apă în creștere; B. s-a dus la o sărbătoare pe celălalt mal; s-a întors pe întuneric și pilit, a greșit drumul și s-a înecat în apele aceluiași râu, din care Dumnezeu l-a salvat cu un an înainte cu atâta îndurare.

Încă un an întreg a așteptat Dumnezeu pocăința – El doar este Dumnezeu care este bogat în îndurare – apoi a venit ceasul când bărbatul nelegiuit a ajuns sub judecata lui Dumnezeu. Cine poate auzi această povestire fără a admira harul lui Dumnezeu și fără să tremure în fața seriozității Sale sfinte? Da, El acționează cu har, îndelungă răbdare și îndurare față de vrăjmașii Lui, El vrea ca nici unul să nu se piardă, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3,9). Aceasta arată Dumnezeu față de toți oamenii, El nici nu poate proceda altfel, căci **El este dragoste!** El chiar L-a trimis pe Isus, pe Fiul Său iubit, chiar în mijlocul lumii vrăjmașilor Lui, pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți. Omul a respins dragostea lui Dumnezeu, pe Isus L-a pironit pe cruce, a avut îndurare pentru tâlharul Baraba, dar nu pentru Fiul lui Dumnezeu. Da, omul s-a arătat în toate ca vrăjmaș al lui Dumnezeu; **dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, Își iubește și Își caută vrăjmașii;** Dumnezeu Se revelează ca dragoste desăvârșită. Isus S-a pus în locul păcătosului vinovat, a suferit judecata dreaptă a lui Dumnezeu, S-a rugat pentru cei care L-au pironit pe cruce și a murit pentru vrăjmașii Lui. El Își întinde brațele către o lume pierdută. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, și pe tine, care până acum nu te-ai interesat de El, care ai întors spatele glasului și dragostei Lui. El a văzut că nu vrei să-I slujești, cu toate acestea El te-a binecuvântat, te-a purtat, a ascultat rugăciunea ta, dacă în vreo nevoie ai strigat către El. Iar acum – te înfiori la auzul poveștii acestui bărbat, care L-a înjurat pe Salvatorul lui plin de îndurare, în loc să-L laude. Procedezi tu cu înțelepciune dacă, vizavi de acest Dumnezeu sfânt și prezent, rămâi în rândurile vrăjmașilor Lui? Dumnezeu nu este numai dragoste, **Dumnezeu este și lumină.** În lumina Lui sfântă devine vizibil tot ce nu este sfânt, drept și fără pată. Lumina osândește întunericul. Dumnezeu i-a scos în cale marea nevoie și primejdie aceluia negustor de cai, ca el să se recunoască pe sine și pe Dumnezeu și să vină la pocăință. El a respins harul; ce altceva mai rămâne decât judecata?

Evanghelia, vestea bună, este cuvântul de har al lui Dumnezeu către păcătoșii pierduți, pentru a-i salva de judecata viitoare. Nu numai pentru astfel de nelegiuiți pe față vine judecata, nu, pentru toți oamenii care resping dragostea lui Dumnezeu cu o inimă indiferentă. Dragostea lui Dumnezeu trebuie adesea să procedeze sever cu omul, ca el să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și a propriei vină.

În urmă cu câțiva ani, o scumpă doamnă tânără și-a îngropat soțul iubit. I-a rămas drept consolare un copilăș, pe care-l îmbrățișa cu toată ardoarea dragostei de mamă; lui i-a dat toată afecțiunea ei, toată inima ei. Ea n-a înțeles că Dumnezeu i-a vorbit prin moartea timpurie a soțului ei: „**Dă-mi, fiică, inima ta.**” Pe când într-o seară îl strângea la inimă pe micul odor, în dragoste debordantă, prietena ei i-a spus: „O, ce mult iubiți acest copil!” „Da,” a răspuns tânăra văduvă, „copilul este tot ce am, este idolul meu (zeu), fără el nu pot trăi.” „Doamnă,” a spus vecina în timp ce ridica degetul, „nu spuneți aceasta; Dumnezeu v-ar putea lua copilul.” „Ce, copilul meu? Nu, fără copilul meu nu pot trăi.”

În dimineața următoare, la ora 7, mama s-a dus să vadă de copilul ei care dormea – zăcea mort în pat!

Atunci – așa a spus ea însăși după aceea – s-a rupt vâlul dintr-odată; am văzut dragostea lui Dumnezeu, care mi-a luat ceea ce Îi închidea calea lui Dumnezeu; am văzut că Isus mă apucase, ca El să fie totul pentru mine; atunci a intrat pacea liniștită a lui Dumnezeu în inima mea. Și pacea liniștită a rămas acolo; ea este scrisă pe fața acestui copil al lui Dumnezeu.

Acolo, Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a procedat cu har față de această făptură omenească. Pentru că ea s-a smerit sub har, a ajuns la pace și la viața veșnică. Iar acum, prietene, Îl cunoști pe Dumnezeul care este lumină și dragoste? El te caută și pe tine, ca tu să găsești pace și viața veșnică. **Până acum poate nu te-ai interesat de Isus, dar El, care este bogat în îndurare, te-a așteptat pe tine până astăzi.**

Nr. 9 VA SPUNE EL „NU”?

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37)

Pe drumul de la Plevna spre Sofia, la nord de munții Balcani, este situat satul Gorny Dubniak. Acolo 7000 de turci își apărau în 24 octombrie 1877 poziția fortificată, situată sus, cu vitejie tenace, împotriva superiorității înmiite a gărzii rusești. Spre seară rușii au reușit să împresoare din toate părțile cu liniile lor de tancuri rezistența turcească principală, în unele locuri chiar să înainteze până la tranșee. S-a făcut noapte. Comandantul rus deja abandonase speranța să devină stăpân pe poziția turcească, când câteva tancuri s-au infiltrat cu grijă în întuneric; ei au găsit în locul acesta parapetul părăsit și și-au chemat camarazii după ei – deodată s-a strigat „ura”, strigătul s-a propagat cu o forță asurzitoare, năvăleau din toate părțile. După câteva minute – se agita în marea fortificație interioară, slab luminată de lumina roșie a focului unor barăci care ardeau, o îngrozitoare luptă corp la corp. Zadarnic arborau turcii un drapel alb. Nimeni nu l-a observat. De aceea s-a ajuns ca turcii care încă erau în corturi și barăci, să plece, în timp ce trăgeau în jurul lor. Atunci a năvălit în întâmpinarea rușilor o mulțime de mai multe sute de soldați turci, sub comanda unui ofițer; ei s-au aruncat în genunchi cu strigătul de implorare: „Aman! Aman!” (Îndurare!) Dar n-au găsit har. Furia rușilor intrați cu forța nu era de potolit. Cu arme însângerate, cu strigăt furios și ochi scânteietori i-au masacrat pe toți.

Mulți oameni cred că și Dumnezeu ar avea o inimă așa de neînduplecată și-l izgonește de la El în pierzarea veșnică pe păcătosul care cere îndurare. Câtă neîncredere, deși încă niciodată n-a venit un om, **care să fi căutat cu sinceritate îndurare la Dumnezeu și să n-o fi găsit!**

Dumnezeu Se numește pe Sine „Dumnezeul oricărui har”, „părintele îndurărilor” (1 Petru 5,10; 2 Corinteni 1,3), iar Domnul a strigat în această lume: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” **Isus nu poate spune „nu” celui care imploră îndurare.**

Adesea chiar bărbați duri, pătați de sânge, nu se pot împotrivi stăruinței copilărești. Când Napoleon I s-a făcut monarh absolut al Franței (în anul 1799 consul, în anul 1804 împărat), viața lui a fost amenințată de multe comploturi și atentate. Printre complotiștii descoperiți și condamnați la moarte, se afla și bătrânul Lojolia. Copila lui de 14 ani s-a dus la palatul împăralesc. Lacrimile și rugămințile ei au muiat inima portarului blajin; el a lăsat copilul să se strecoare înăuntru. Ea a ajuns în sala prin care Napoleon trebuia să treacă împreună cu ofițerii lui; când a venit, s-a aruncat la picioarele lui și l-a implorat într-un mod impresionant: „Îndurare, îndurare pentru tatăl meu!” „Cine este tatăl dumneavoastră și cine sunteți dumneavoastră?” „Tatăl meu este Lojolia.” Printre lacrimile care șiroiau, a adăugat: „Ah, tatăl meu este condamnat la moarte.” „Da, copila mea”, a ripostat la aceasta Napoleon, „în acest caz, nu pot să fac, din nenorocire, nimic pentru dumneavoastră. Deja pentru a doua oară tatăl dumneavoastră a fost acuzat și găsit vinovat de trădarea patriei.” „Ah, o știu bine”, a strigat sărmana fată, „numai că eu nu mă rog pentru dreptate, eu implor îndurare! Iertați-l pe tatăl meu! O, vă rog stăruitor, iertați-

!” Buzele lui Napoleon au zvâcnit; după o scurtă luptă lăuntrică, a luat mâna copilului și a spus: „Fie! De dragul dumneavoastră, copil drag, tatăl dumneavoastră să primească îndurare.” Iată, acest bărbat, de obicei așa de neînduplecat și fără inimă, n-a putut să spună „nu”, iar tu crezi că Isus poate să spună „nu” aceluia care vine implorând și cerând har? Păcătoasei celei mari care a venit la Isus cu lacrimi de pocăință sinceră, care I-a udat picioarele cu lacrimile ei și le-a uscat cu părul capului ei, Isus i-a spus: „Păcatele îți sunt iertate!” Sărmana femeie a plecat de acolo cu conștiința fericită, că multele ei păcate **au fost iertate, nu că trebuie să fie iertate.** Slăbănogului care a fost dus la Domnul de către cei patru prieteni ai lui, vestea bună a răsunat în întâmpinarea lui din gura Mântuitorului: „Îndrăznește, fiule, păcatele îți sunt iertate.” Este o întrebare peste măsură de importantă: „Există acum o iertare a păcatelor? Pot eu să știu deja de azi, dacă păcatele îmi sunt iertate? Pot să devin astăzi un iertat al lui Dumnezeu?” Nu trebuie fiecare om să aștepte până pleacă din lumea aceasta și primește în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu hotărârea, dacă intră în cer sau este pierdut pe veci? Cine spune aceasta, Îl face mincinos pe Isus și Biblia. Nu dincolo de mormânt, ci de partea aceasta oferă Dumnezeu har, dincolo îi așteaptă judecata pe toți cei care apar înaintea lui Dumnezeu împovărați cu vina lor. Evanghelia vestește tuturor celor care cred, iertare deplină și prezentă. Cum ar putea Isus, care a venit din cer pentru a muri pe cruce pentru păcătoșii pierduți, care Și-a vărsat sângele pentru a spăla pe oricine cere îndurare, cum ar putea El să spună „nu”?

Ar putea cineva să i-o ia în nume de rău fiicei lui Lojolia, că a strigat așa de îndrăzneț după îndurare? Într-adevăr nu! Tatăl ei era condamnat la moarte și **era grabnic**; era în joc să-și salveze tatăl îndată. - Și în plus, a putut cineva s-o considere orgolioasă și peste măsură de sigură, pentru că a devenit liniștită și convinsă privitor la salvarea tatălui ei, de îndată ce a auzit cuvântul grațierii împăratului? Cu siguranță nu!

Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește fiecărui om neîntors la Dumnezeu: și tu ești vinovat, căzut sub osândă, chiar dacă până acum nu ți-ai dat seama de aceasta în orbirea ta; o sentință dreaptă a fost dată tuturor păcătoșilor, chiar și ție - dar, mulțumiri fie aduse Domnului, încă n-a avut loc. **Este încă timpul harului.** Așa că strigă și tu, dacă încă nu ești mântuit, încă azi, în sfârșit, către Dumnezeu în Numele lui Isus, după îndurare și încrede-te deplin în jertfa lui Hristos! Apoi, Cuvântul lui Dumnezeu îți spune că ea este mult, mult mai sigură și mai certă decât cea a unui domnitor din lume, **că El ți-a șters și ți-a iertat toată vina prin sângele lui Hristos și tu ești salvat.** Atunci poți să fii absolut sigur de mântuirea ta și poți să spui cu toată liniștea: „Doamne, Tu m-ai mântuit și știu că acum Ți-ar plăcea să trăiesc pentru Tine și restul scurtei mele vieți aicea jos să Ți-o închin Ție pentru a Te proslăvi. Așadar, o, Dumnezeule, oferă zilnic pentru aceasta copilului Tău înțelepciune și har nou, până voi fi la Tine în slava veșnică! Sunt al Tău, al Tău pe veci; nimeni nu mă poate smulge din mâna Ta. (Ioan 10,29.) De aceea vreau și pot să-Ți slujesc de acum înainte și pot totdeauna să fiu mângâiat.”

Harul lui Dumnezeu, care a venit aducând mântuire pentru toți, nu doar șterge celui credincios toată vina păcatului prin sângele lui Hristos, el îi dăruiește și viață nouă, veșnică. Această viață își găsește bucuria și puterea în a trăi devotat față de Acela care a murit pentru noi. - Așa că apucă încă astăzi mântuirea lui Dumnezeu; descoperă și experimentează ce prețios și minunat este harul lui Dumnezeu în Hristos Isus!

Oricât de mare ar fi păcatul unui om, oricât de îndepărtat ar fi el de Dumnezeu și oricât de neînduplecată va fi fost inima lui - Isus va salva și va tămădui deplin sufletul care vine la El, căci **El este Mântuitorul și Doctorul.** Isus nu poate spune „nu” căci El nu-Și poate lua cuvântul înapoi: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!”

Nr. 10 ESTE ACEASTA REALMENTE ADEVĂRAT?

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viața eternă și nu ajunge la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”
(Ioan 5,24)

Ce frumos este acest monument funerar! Văduva îndoliată a unui căpitan de corabie a înmormântat aici în anul 1823, pe singurul ei copil. Pe un sarcofag mare de piatră se odihnește înfățișată în mărime naturală, statura tinerei fete, acoperită cu veșminte ușoare, cu un boboc de trandafir în mână. Acest monument funerar este în vechea curte a bisericii din S.; una din părțile acestuia poartă următoarea inscripție cu litere aurite:

„Mult prea devreme, deja-n ai vieții tale zori,
A trebuit spre Paradis ușor să zbori!
Privește, fericind, în jos la mama ta,
Până când iar, acolo, o vei saluta!”

Artistul a făcut tot ce a putut; ce ușor își sprijină fecioara delicată capul pe brațul drept, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn; mama a făcut tot ce a putut, pentru a ctitori un monument fiicei ei și durerii ei; optzeci de ani au trecut de atunci, copaci înalți foșnesc deasupra mormântului și câte un plimbăreț în trecere a privit plin de milă și cu tristețe înfățișarea delicată a fetei. Dar permite-mi să întreb: **oare este adevărat ceea ce prezintă monumentul?** Această făptură omenească a zburat într-adevăr în Paradis, din cursul vieții ei timpuriu încheiat? Ar putea ea de aici să-și privească mama jos, binecuvântând-o? Poate ea acolo să-și întâmpine mama? Mi s-a povestit că tânăra fată a dansat așa de pățimaș, fără întrerupere la un bal, încât a căzut dintr-odată moartă - a dansat până la moarte. Unde a mers sufletul ei nemuritor, Dumnezeu știe. Nouă, oamenilor, ni s-a spus: după roadele lor îi veți cunoaște. Aici trebuie să stăm echitabil pe gânduri, dacă această făptură omenească a mers în Paradis, spre care duce **o singură cale** și unde există **o singură ușă**: calea pocăinței, că un om se recunoaște vinovat înaintea lui Dumnezeu și calea credinței, predarea inimii lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Isus este calea! Isus este ușa! Cine Îl iubește și Îi aparține Lui, are intrare în acel Paradis, în care a fost răpit Pavel cândva (2 Corinteni 12,4), unde a auzit cuvinte negrăite de desfătare și fericire, pe care omul nu le poate spune.

După câte se pare, acea mamă a ridicat acest monument în imaginație păgână: oricine moare merge la locul fericirii, în Paradis, privește binecuvântând din locul bucuriei în jos, la rudele sale, pe care le-a lăsat în urmă pe pământ și așteaptă până îi va cuprinde în brațe acolo, la fericita revedere. **Este aceasta realmente adevărat?** Nu, nu este adevărat! Este o mare minciună cu care Satan îi înșală pe oameni. El i-a înșelat pe cei decedați până au murit; îi înșală pe cei vii chiar și în fața mormântului și a veșniciei. Milioane de oameni din creștinătatea de nume trec prin viață, fără a se interesa prea mult de Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, după ce au murit, dorim să ascultăm la mormântul lor mângâierea din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar majoritatea oamenilor care stau în jurul mormântului deschis, nu intenționează deloc să asculte adevărul serios al lui Dumnezeu despre propria lor viață și moarte. De aceea Dumnezeu îi așează lângă un mormânt deschis, ca ei să mediteze la propria lor moarte, la ceea ce este spre pacea lor, să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și să apuce viața veșnică în Isus. **Dumnezeu are să le spună ceva prin moartea acestui prieten sau rudă decedată.** Dar vai, ei nu vor să audă glasul lui Dumnezeu, ei doresc să fie înșelați. Un necrolog emoționant, mulți ochi umezi, multă laudă despre cel mort, cam aceasta ar fi; astfel se răspândește asupra acestei vieți aparentă, chiar dacă el nu s-a interesat deloc de Dumnezeu, că el s-a dus în slavă ca un mântuit al lui Isus Hristos.

De curând a murit un om bogat; a fost blând, dar toți cunoscuții și prietenii lui știau că decedatul ajunsese la băutura prin indolența lui și că niciodată nu s-a întors cu pocăință din păcatele lui la o viață nouă, pentru a găsi mântuire și pace în Isus. Prietenii lui adunați în jurul

mormântului, au auzit o predică minunată despre cuvântul: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit”. Ce frumos, ce mișcător! **Dar este aceasta realmente adevărat?** Isus a spus despre Lazăr din Betania, când acesta a murit de boală grea: „Lazăr, prietenul nostru a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn” (Ioan 11,11). Lazăr a fost într-adevăr prietenul lui Isus, iar Isus a fost prietenul lui Lazăr. - **Isus îi numește prietenii Lui pe toți cei care, ca oi ale Sale mântuite, ca spălate în sângele Lui, merg pe urmele Lui despărțiți de felul de a fi al lumii.** Cine vrea să fie prietenul lui Isus, va fi vrăjmaș cu lumea. Dar cine vrea să fie prieten cu lumea, se prezintă ca un vrăjmaș al lui Dumnezeu (Iacov 4,4). Ferice de omul care a adormit ca prieten al lui Isus! El nu are nevoie de discursuri omenești de laudă; Domnul îl va cinsti și îl va aprecia veșnic; aceasta este suficient și mai mult decât toate discursurile pentru lauda cuiva și monumentele lumii. Dar cine a trăit ca vrăjmaș al lui Dumnezeu, fără Isus și a murit fără să apuce crezând, harul lui Dumnezeu, pe acela nu-l pot ajuta nici discursurile de laudă, nici monumentele funerare. El n-a mers în Paradis, ci în locul de chin. Acolo se ruga cândva printre tânguirii, un bărbat respectabil, gândind pământește, care în toate zilele a trăit minunat și în bucurii, ca să vină la el un trimis din locul fericirii și să-și scufunde vârful degetului în apă pentru a-i răcori buzele, căci el suferea chin în flacăra aceea. Aceasta este adevărat, aceasta este realmente adevărat, căci gura adevărului veșnic ne-a adus aceasta la cunoștință. (Luca 16,24.)

Despre lupta de la Sedan povestea un locotenent bavarez, care călca aici pentru prima dată pe un câmp de luptă, pe când primele grenade loveau în apropierea lui și se spunea: dați jos subarbele cu solzi metalici (piesă decorativă de pe coiful soldaților, de obicei suprafața ei reflecta lumina și astfel exista pericolul de depistare – n.t.): „Deci noi n-aveam acum nimic de făcut, decât să ne punem conștiința în ordine, pentru a putea pași în fața Înaltului Judecător, dacă va fi să fie. Dar tocmai această grijă ne preocupa puțin, căci fiecare avea încredere în aceasta, că un soldat viteaz care a căzut la datorie, nu va găsi dincolo nici un răboj pe care îi sunt notate păcate mici făcute în trecut. Sângele vărsat pe câmpul de luptă doar spală tot ce mai arde pe suflet din trecut încoace. Aceasta este o veche credință soldățească.” **Este aceasta realmente adevărat? Nu, aceasta este înșelătorie,** aceasta este ceva păgân; **Cuvântul lui Dumnezeu nu știe nimic despre aceasta.** Biblia cunoaște doar o singură cale pentru a fi mântuit, care este la fel pentru toți, pentru împărați și cerșetori, pentru soldați și marinari, pentru bogați și săraci, tineri și bătrâni. Nu credința în propriul sânge vărsat, chiar și dacă el ar fi curs pe câmpul de luptă în cea mai nobilă jertfire, nu sângele soldaților viteji, acesta nu-l poate spăla nici de cel mai mic păcat.

O, sărmane om, tu, care mergi în veșnicie fără să fii spălat de sângele lui Isus, după moarte vei găsi judecata! Nici cel mai mic dintre păcatele tale nu va fi uitat: ele sunt notate toate în cărțile judecății lui Dumnezeu; nici o necurăție, curvie, adulter, seducție, minciună, beție, calomnie, mânie, amărăciune, egoism - nimic nu va lipsi din cărțile lui Dumnezeu. Dar credința în sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îl curăță pe om de orice păcat. El va fi spălat, va fi fără pată, mai alb ca zăpada. „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.” (1 Timotei 1,15 textual.) **Aceasta este realmente adevărat, pe baza aceasta poți trăi, muri și merge în slavă.** Dar părerea acelui viteaz ofițer bavarez este credința strămoșilor noștri păgâni germani, care credeau că toți bărbații căzuți în luptă se duc în Valhalla, pentru ca acolo, în veșnică bucurie, să-i laude pe eroi împreună cu tovarășii lor de luptă și pentru a goli cornul de băut. Dar creștinii știu că în slava lui Dumnezeu nu va intra nimic necurat și că acolo nu va fi decât un singur obiect al desfătării și al bucuriei pentru toate inimile: să privești pe Isus și să-L lăuzi cu cântări veșnice. Tot ceea ce inima omului dorește fierbinte și râvnește, va fi împlinit acolo și tot ce înseamnă vină și pete, va fi veșnic departe. **Aceasta este realmente adevărat! În acest Paradis, care i-a fost deschis tâlharului de pe cruce în clipa în care el L-a omagiat pe Isus, ești și tu chemat.** Abandonează-te în mâinile lui Isus, lasă-te spălat cu sângele Lui, încredințează-te Lui pentru timp și veșnicie; astfel vei moșteni slava lui Dumnezeu.

Nr. 11 ÎN POSTUL LUI

„Stați deci în picioare, având mijlocul încins cu adevărul și fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății.” (Efeseni 6,14)

La banca Reich-ului din Berlin, o inscripție pe o tablă de piatră înzidită, indică locul unde un grenadier devotat al regimentului „Kaiser Franz”, în anul 1848 și-a dat viața în postul lui. Vreau să povestesc despre o santinelă care acum mai bine de 1800 de ani a intrat de pază în orașul italian Pompei, în ziua de 24 august a anului 79.

Pompei era un oraș portuar bogat, într-o locație frumoasă situată la golful de la Napoli, la picioarele muntelui vulcanic Vezuviu, care vuia permanent. Orașul să fi avut 15000-20000 de locuitori. S-ar putea ca pe pământ să existe puține locuri care sunt situate mai minunat decât odinioară acest oraș. De acolo ochiul cuprindea cu privirea semicercul larg al golfului marin de la Napoli. Astăzi ca și atunci, coasta, pe care o mărginește apa albastră a mării, este presărată cu orașe, sate, conace și palate, înconjurate de grădini în floare, umbrite de crânguri de măslini și palmieri. Tot ținutul, de la malul mării până sus, în creștetul munților este înveșmântat în prosperitate și frumusețe. În timp ce ochiul urmărea spre vest în largul mării corăbiile, care se duceau ca lebedele, spre est munții delimitau peisajul cu forme montane crenelate, pleșuve. Mulți romani distinși și bogați posedau conace în Pompei și la Pompei. În oraș existau temple și teatre, cărciumi și case ale viciului, sală de tribunal și cazărmi, băi luxoase pentru cei distinși și cei de rând și - un mare loc de înmormântare, strada mormintelor, în fața porții spre Herculaneum. Străzile erau pavate cu plăci de lavă îmbinate artistic, prevăzute pe ambele părți cu potecă pietonală, pe scurt, era un oraș ca orașele noastre cele mai moderne.

Viața era mult mai asemănătoare vieții noastre zilnice, decât credem în mod obișnuit. Se felicita când se năștea un copil, exact ca la noi - copiii erau crescuți bine sau rău, după cum erau părinții, se mergea la piață pentru a face cumpărături, se îngrijeau de mâncarea de prânz, se vizitau, cumpărau și vindeau, erau serbate nunți și ținute înmormântări, se mergea în temple la sărbătorile și ceremoniile religioase.

Aici, în ziua de 24 august a anului 79 a avut loc o îngrozitoare erupție a Vezuviului, o ploaie de cenușă și bucăți de piatră vulcanică au acoperit orașul, un râu de lavă incandescentă curgând în jos de la Vezuviu s-a revărsat pe străzi. Mulți localnici au fugit și astfel și-au salvat viața, alții au căutat adăpost în interiorul clădirilor sau în beciuri sau au vrut să-și salveze avutul și au fost acoperiți. Acolo stătea și un soldat roman în post, care ar fi putut să-și salveze viața prin fugă, dar a rămas pe loc. Lava și ploaia de cenușă i-au acoperit statura și armele, el a ars în acest râu incandescent. Dar în acel loc a rămas o porțiune goală, pe care o umpluse statura lui. Dar când după 1800 de ani, la săpăturile orașului îngropat s-a ajuns în acest loc, în cavitatea goală s-a turnat ghips și iată, au obținut statura santinelei cu armele ei arsă aici. Ce va fi fost în inima acestui soldat, când a văzut atât de mulți oameni fugind repede prin fața lui? Pe el îl lega datoria. Acolo a fost precis o luptă, dacă să se grăbească și să-și salveze viața; dar a rămas. În inima și în conștiința lui a fost ceva, ce toți ceilalți oameni care fugeau cu averea lor, nu cunoșteau. Poate i-au strigat; vino, salvează-te înainte de a fi prea târziu! El a clătinat din cap și a rămas. Ce imagine frumoasă a unui creștin credincios, care rămâne devotat Domnului în locul unde l-a pus Dumnezeu.

Nimeni nu cunoaște numele acestei santinele romane, n-a avut parte de nici o răsplată pământească, de nici o apreciere. Ceea ce a făcut pare îngropat și uitat. Dar iată, după 1800 de ani chipul lui stă dintr-odată în fața ochilor tuturor oamenilor, așa cum a răbdat cu credincioșie, se pot vedea chiar și trăsăturile feței și armele pe care le purta.

Câte un creștin a stat izolat în mijlocul lumii. Oamenii din jurul lui, care nu-l cunoșteau pe Isus, l-au ademenit să savureze împreună cu ei pofta lumii, cât mai dănuie viața aceasta scurtă, alții l-au batjocorit pentru concepțiile lui demodate, puerile. Copiii lumii nu știu ce înseamnă Isus pentru o inimă care vede în El pe Domnul, Milostivul, Păstorul și marele ei Binefăcător. Dar cine

rămâne credincios, cine rezistă până la sfârșit într-o ploaie incandescentă de batjocură, sub multe pietre și jar fierbinte de amărăciune și dușmănie, acela va avea parte de o zi în care Isus îi va pune credințioșia în fața ochilor tuturor oamenilor. Domnul va aprecia faptul că a fost devotat într-un post ca martor și paznic al adevărului și dragostei lui Dumnezeu.

Un tânăr creștin a ajuns într-o fabrică mare. La început a mers liniștit pe calea lui, și-a făcut cu bucurie munca grea, în orele de liniște și-a scos Noul Testament din buzunar, pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mult după aceea alți muncitori s-au năpustit asupra lui cu mânie și dușmănie: „Ce, asemenea idei aveți dumneavoastră? Locul dumneavoastră este la casa de nebuni. Tatăl dumneavoastră ar trebui bătut cu nuiele, că v-a învățat asemenea concepții, să credeți în Biblie.” Ah, aceasta a fost prea mult pentru tânărul creștin, care totuși trăise deja în viața lui minuni așa de mari ale îndurării și harului lui Dumnezeu. Ploaia incandescentă a atâtor cuvinte ostile l-a speriat, râul fierbinte de dușmănie l-a ars în locul lui singuratic, iar multele ademeniri în lume, la cârciumă, la distracții, i-au prins inima în mreje - atunci și-a părăsit postul, a lăsat Cuvântul scump al lui Dumnezeu, a mers și el, a mers în lume cu aceia care savurează lumea. Domnul Se va îndura de el, îl va aduce înapoi, deși paguba, pierderea este mare!

Vreau să povestesc încă ceva: El nu era decât un simplu cizmar; cu toată miopia lui, a ajuns la garda de infanterie. Dar el era mai mult decât un cizmar și mai mult decât un grenadier al gărzii - el era un copil al lui Dumnezeu și un ucenic devotat al lui Isus. În prima seară a fost multă batjocură, când a îngenuncheat la patul lui din cazarmă pentru rugăciune, dar inima lui era fericită, el posedea ceva despre care ceilalți nu bănuiau nimic. Harul i-a dăruit lucrul acesta, ca el să se țină de Isus cel prezent, pe care nu-l vedea, ca și când L-ar fi văzut. Da, era ceva serios pentru el să stea în mijlocul camarazilor lui spre cinstea lui Isus, devotat, smerit, dezinteresat. Într-o zi, plutonierul companiei învecinate a venit foarte mirat la plutonierul acestei companii: „Ei, aceasta trebuie s-o spun: aveți aici un recrutar ciudat! Am venit la camera dumneavoastră nr. X și am găsit acolo un bărbat singur, care stătea la taburetul lui și se ruga.” „Ce vreți?” a răspuns plutonierul acostat; „Acest bărbat este întotdeauna fără cusur, curat îmbrăcat și zelos, modest și plăcut față de camarazii lui. Iar în ceea ce privește credința și rugăciunea lui, puteți face ce vreți, nu-l puteți abate de la ele.” Ce mărturie frumoasă pentru un creștin! Iată un creștin încins cu adevărul, îmbrăcat cu platoșa dreptății. Lumea nu găsește nimic de criticat la el, decât slujirea lui pentru Dumnezeu. (Compară cu Daniel 6,5.) Veșnicia va arăta multe din ceea ce a fost un asemenea om în credințioșie pentru Domnul lui. Dar el află deja pe calea lui pământească ce este Domnul pentru el: un ajutor atotputernic în lucruri mari și mici. Acest grenadier miop a povestit în scrisoarea lui, după primele zile de tragere, cum a știut bine că țintește greșit și i-a spus aceasta și Domnului. Așa că s-a dus liniștit afară, în compartimentul lui de tragere, în timp ce ceilalți vorbeau veseli între ei, despre cât de bine își vor îndeplini obligația. Dar pe drumul de întoarcere a fost altfel. Recrutul, care ducea o viață de rugăciune, a fost singurul care și-a îndeplinit condiția în acest sector de tragere, în ciuda ochilor lui slabi. De aceea a și fost iar liniștit în marșul de întoarcere, dar foarte fericit, căci avea de mulțumit Domnului său.

De câte ori nu auzim spunându-se: „Voi nu știți cât este de imposibil să fii loial ca creștin în funcția mea; sunt așa de singur, nu este nimeni aici care se teme de Dumnezeu. Da, dacă aș avea mai multe daruri, mai multă cunoaștere biblică și elocvență! Dar acestea sunt numai scuze zadarnice! Pentru cel care este cu adevărat loial, Domnul adevăratește permanent Cuvântul Lui: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” (2 Corinteni 12,9 textual.)

Nr. 12 DIN ÎNCHISORILE FINLANDEI
(Crăciun)

„Și îngerul le-a spus: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul.” (Luca 2,10-11)

Vreau să povestesc despre Finlanda, acea provincie din imperiul rus, de pe coasta Mării Baltice, unde pădurea, lacul și mlaștina acoperă întinsa țară cu coline. Finlanda numără numai două milioane de locuitori, astfel că întâlnești puțini oameni în afara orașelor și satelor. Singurătatea și tristețea sunt caracteristicile acestei țări frumoase; tristețea există și în melodiile multelor cântece populare, care constituie o comoară a poporului simplu, blajin. În această țară există multe mii de lacuri, care acoperă mai bine de a zecea parte din toată țara, în timp ce o cincime a solului este mlaștină. Dar nu acesta este lucrul cel mai ciudat și nici râurile repezi, cu nume sonore și cascadele care vuiesc; Immatrafall, de exemplu, unde cantitatea uriașă de apă se prăvălește 35 de metri în jos, face parte din frumusețile Europei. Vrednică de văzut este și marea fortăreață Sweaburg, pe coasta stâncoasă finlandeză, care cu cele zece forturi insulare și cu bateriile ei oferă adăpost sigur întregii flote baltice rusești. Dar mult mai ciudat decât toate acestea este o lucrare tainică a lui Dumnezeu printre deținuți și ocași, din care ar putea fi în Finlanda rotund 7 000.

În urmă cu 18 ani, fiica unui general rus sus-pus, care era guvernator al Finlandei, L-a găsit pe Isus - nu, **Isus a găsit-o pe ea**. Ea fusese deznădăjduit de bolnavă; atunci Domnul i-a însănătoșit nu numai trupul, ci și sufletul. Când de acum înainte lucrurile lumii: luxul, dansul plăcerea, distracția i-au devenit fără valoare, tatăl ei iubitor, care dorea așa de mult să-și facă fericit copilul, a întrebat-o ce-și dorește și el îi va da. Ea a cerut și a obținut de la el permisiunea să se ocupe de deținuți. Ea dorea să facă să lumineze raza dragostei lui Dumnezeu în inimi întunecate și vieți pierdute. De atunci i-a vizitat personal pe deținuți în diferitele lor celule și nu se dădea înapoi de frică nici în fața celor mai împietriți și mai disperați criminali. Pe aceia care erau eliberați din închisoare, îi ajuta să aibă pâine și de lucru. Deținuții o numeau „Matilde a noastră”. Prin credința și dragostea ei a câștigat o ușă deschisă spre inimile multor răufăcători cruzi și brutali, pentru vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, astfel încât mulți dintre aceștia s-au întors cu adevărat la Isus.

Unul dintre cei mai temuți tâlhari și spărgători a fost uriașul și puternicul Hapila, care cândva a fost deportat în îndepărtata Siberie pentru fărădelegile lui. Dar bărbatul îndrăzneț și disperat a reușit să evadeze din închisoarea din Siberia și să lase în urmă lunga călătorie prin nesfârșitele ținuturi înzăpezite, peste râuri și munți, spre patria lui finlandeză. Vestea a străbătut satele cu spaimă: s-a întors Hapila! Faptele lui: jaf, furt, violență, dovedeau că el era aici. Au fost adunate echipe puternice de polițiști; au reușit să-l învingă, să-l lege în lanțuri; a fost dus la închisoare. Când această știre a ajuns la prietena deținuților, ea a spus imediat: Acestui răufăcător brutal și de temut trebuie să-i duc evanghelia. S-a dus acolo. Directorul închisorii a declarat lucrul acesta ca imposibil, s-o conducă la Hapila, căci ar omorî-o în bătaie. Ea a insistat pentru biletul ei de voie, a cerut să fie condusă în celula bărbatului sălbatic și ușa să fie închisă în urma ei. Așa s-a făcut. Ea a intrat, uriașul zăcea aparent dormind, în lanțuri, pe podea. „Hapila, dormi?” Atunci a sărit în sus și a amenințat-o furios: „Ce vrei aici?” „Vreau să întreb de sufletul tău.” „De sufletul meu? Inima mea este mai tare ca piatra acestui zid.” Acesta a fost începutul discuției, dar sfârșitul a fost că ochii lui s-au umezit și el a observat că peste toată violența și brutalitatea, mânia și furia oamenilor, s-a arătat o forță superioară: **dragostea lui Dumnezeu, Isus Însuși**. Dragostea și rugăciunea de credință a acestei femei slabe, l-au biruit pe uriașul furios. N-a durat mult, după câteva vizite s-a smerit cu pocăință înaintea lui Dumnezeu; prin credința în Isus a devenit un om nou. Salvatoarea și prietena lui i-a obținut de la împăratul rus deplină grațiere.

Astfel a devenit temutul Hapila, un martor binecuvântat al harului lui Dumnezeu, un om transformat; Duhul lui Dumnezeu a transformat tigrul într-un miel.

Acesta n-a fost singurul caz, că Matilde v. W. a fost amenințată cu moartea de deținuții pe care i-a vizitat. Ea a spus chiar de curând: „Nu mă tem să mor, căci sunt pregătită de moarte, dar nu doresc ca lumea să-i acuze greșit pe sărmanii mei deținuți și să judece lucrarea mea între ei, criticând și defăimând, din cauza violențelor exercitate împotriva mea de către asemenea oameni, care nu mai aveau mintea întreagă. La un prilej, un deținut legat a încercat s-o sugrume cu lanțul prins de încheieturile mâinilor lui. Incapabilă de a vorbi sau de a scoate măcar un singur sunet, ea a putut doar să-l privească, iar această privire l-a determinat pe bărbat să desfacă lanțul și s-o lase să plece.

Spre o dragoste care scoate la iveală asemenea roade, chiar lumea care nu-l cunoaște pe Dumnezeu, privește în sus cu admirație. Da, credința vie în Isus scoate la iveală ceva, ce în mod obișnuit nu este de găsit pe pământ. Și tu o admiri pe această slujnică a lui Isus, care este atât de asemănătoare Stăpânului ei. Dar știi tu, de asemenea, **că Dumnezeu S-a apropiat de tine cu o dragoste, din care, cele povestite aici nu sunt decât o licărire, o rază?** Dacă ai trăit până acum fără Isus - poate virtuos, poate admirat, poate căutând binele, poate chiar împovărat de vină și pătat de păcat, după mărturia conștiinței tale - o, făptură omenească, ce trăiești fără Isus și fără harul lui Dumnezeu, tu stai în întuneric și-n umbra morții, tu ești legat prin firea ta în lanțurile păcatului. O, ascultă o istorisire mult mai minunată ca cea din închisorile Finlandei: Isus, Fiul lui Dumnezeu, era în slava Tatălui; toți îngerii îl omagiau; cuvântul creației din gura Lui, plin de măreție, a creat universul. Dar El te-a văzut pe calea spre veșnica pierzare. Atunci a lăsat tot ce a avut și a venit jos, în închisoarea noastră. Aici, unde n-a fost nici o nădejde de salvare, nici o cale spre Casa Tatălui, spre Dumnezeu, a apărut Domnul din slavă. El a venit pentru tine, nu pentru străini. Cuvântul îngerului: „**Iată, vă aduc o veste de mare bucurie, pentru că astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul**”, a devenit el adevăr, realitate în viața ta? Tu nu ești mai bun înaintea lui Dumnezeu decât Hapila; și tu ai nevoie de har, iertare, eliberare. Și în viața ta **Hristos trebuie să devină Domn. Când se va petrece aceasta?** Isus a făcut mai mult pentru tine decât acea slujitoare a lui Hristos pentru deținuții din Finlanda. El s-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce, pentru a te salva pe tine; El a suportat pe cruce pedeapsa pe care tu ai meritat-o, ca tu să poți găsi har. Ai reflectat vreodată la ce s-a petrecut acolo, când acest pământ împovărat de păcat a băut sângele Creatorului său, care a picurat în jos de pe cruce? Vina ta și vina mea l-a dus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, căci El ne-a iubit cu o dragoste nemărginită. **Isus te iubește - ce minune!** Acum El vine la tine în acest ceas liniștit. Dacă întrebi: „Ce vrei?”, ascultă: **Vreau să întreb de sufletul tău!** Este sufletul tău mântuit pentru viața veșnică? A devenit Isus Domnul tău? Ai devenit liber de păcat și de blestemul lui? Isus vrea să-Și facă intrare și locuință la tine. **Oare n-ar trebui să se petreacă aceasta astăzi?**

În fața puterii Cuvântului și Duhului Său, se prăbușesc grămadă, în nimic, gândurile rațiunii omenești, pe care mintea le născocesc despre Dumnezeu și veșnicie, despre dreptate și judecată. Când Dumnezeu cel sfânt îi arată unui om păcatul lui și gravitatea veșniciei și apoi îl face să-L vadă pe Isus în toată dragostea Lui, atunci amuțesc replicile. Atunci omul strigă: vino, Doamne Isuse, numai har, numai har doresc!

S-ar putea ca după aceea să mai existe unele lupte cu lumea, cu înclinațiile și ispitele inimii tale firești, dar El va triumfa. Trebuie să se facă pace cu adevărat! Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-ți lumineze viața. Tu trebuie să te bucuri în veșnicie cu recunoștință, pentru ceasul și ziua în care Prietenul plin de bucurie a intrat la tine.

Nr. 13 O ÎMPĂRĂȚIE NECLINTITĂ
(Revelion)

„De aceea, primind o împărăție neclătinată (textual: neclintită), să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă.” (Evrei 12,28)

Ce este neclintit pe pământ?

Acum un an republicile Transvaal și Orange aveau încă puterea neînvinsă, cetele de buri stăteau victorioase pe pământ englez. Astăzi ambele republici sunt înfrânte și declarate colonii engleze.

În urmă cu un an imperiul chinez încă se ținea tare și vicleana „împărăteasă-văduvă” făcea în palatul din Beijing pregătirile pentru a izgoni toți europenii, să distrugă creștinismul. Astăzi instigatoarea multor nenorociri este într-un alt oraș, împărăția ei s-a desfăcut din toate încheieturile și nimeni de pe pământ nu știe ce se va alege de ea.

Anul 1900 a fost un an serios. Cu mai mult de 40.000 dintre fiii ei a plătit Anglia războiul ei din Africa de Sud; câte mii de vieți omenești au înghițit tulburările chinezești de după război, este greu de apreciat. Uriașul imperiu India a avut parte de cea mai grea foamete, cu ciumă și holeră.

Acolo oamenii au murit de foame cu zecile de mii; milioane au suferit, au dus lipsă, au șovăit căutând ajutor împrejur, pentru că le lipsea pâinea; guvernul englez stătea fără putere în fața acestei nenorociri, în timp ce în orașele de coastă îngrozitoarele epidemii băgau oamenii în mormânt cu sutele.

Italia și-a văzut împăratul căzând sub mână criminală.

Marele incendiu portuar din New York a făcut ca sute de oameni să piară în flăcările vapoarelor care ardeau.

Ce an!

Dar cum aceste mari evenimente publice demonstrează că **pe pământ nu este nimic neclintit**, tot așa este și în cercul restrâns al casei, al atelierului, al trupei. Și aici s-au făcut în acest an multe experiențe dureroase privind aceasta, că aici nu este nimic neclintit. Câți prieteni și binefăcători au fost îngropați, tați sau mame au fost luați și câte unul, care era socotit ca prieten devotat, s-a dovedit a fi neloyal. De câte dezamăgiri am avut parte pe calea pe care am umblat! Într-adevăr, nu trebuie să fii bătrân ca să înțelegi cuvântul, că trăim în mijlocul lucrurilor trecătoare și schimbătoare.

Cine bănuia ceva acum câteva luni despre cei 20.000 de soldați germani ai noștri, care sunt astăzi în China? Nu și-au găsit deja mulți acolo mormântul rece?

Anul scurs, atât de bogat în evenimente, care au mișcat cele mai adânci sentimente ale inimilor noastre, care au trezit indignare și mânie sau admirație și strigăte de bucurie, ne-a demonstrat mai mult decât anii precedenți, caracterul schimbător al lucrurilor pământești. La unii oameni a amenințat chiar ca credința în dragostea lui Dumnezeu și în guvernarea Lui să sufere naufragiu. Eu pot să înțeleg bine lucrul acesta și nu vreau să ridic primul piatra, pentru a o arunca spre capul unui asemenea om. Ah, nu, **din lucrurile schimbătoare face parte și inima omului, care este ușor de clătinat**. Aici pot vui furtuni, cu care nici chiar furtunile naturi nu se pot compara. Cum poate aici înăuntru să clocotească și să răscolească, cum poate chiar și din inima unui bărbat bătrân să izburnească o furtună violentă! Cu mult mai mult la oamenii tineri, al căror sânge curge atât de repede prin vene! Dar aici este minunat de știut, că Același, care odinioară a potolit furtuna pe lacul Ghenezaret, poate și vrea să liniștească furtuna din sufletul nostru. El va pune capăt, de asemenea, cândva, la revenirea Lui, la orice nedreptate și păcat, va șterge toate lacrimile din ochi, va transforma toate lucrurile schimbătoare ale acestui timp în trecere; atunci va sta în fața ochilor tuturor oamenilor, o împărăție neclintită, veșnică. Atunci vor fi dezlegate toate enigmele acestei vieți. Ce minunată mângâiere, ce fericită nădejde!

Într-adevăr, pământul acesta este frumos, iar viața oferă multe lucruri atrăgătoare. Avem multe motive să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru așa de multe daruri bune, pe care ni le-a dăruit aici pe pământ. Dar totul a fost pătat prin păcat. Adesea se poate observa în locurile cele mai frumoase ale pământului, cea mai multă sărăcie, cea mai adâncă mizerie. Cele mai noi cercetări medicale despre ciumă spun următorul lucru: ca locuri de origine a ciumei care a stăpânit din 1896, sunt de considerat muntenii din lanțul muntos al Himalaiei, unde epidemia stăpânește de multe secole, de neeradicat. Aceste focare ale ciumei zac în văile alpine ale munților de 3.000 până la 6.000 de picioare deasupra nivelului mării; clima este minunată, aerul este cel mai curat imaginabil, ținutul este slab populat, solul este uscat, casele stau foarte izolate, construite din piatră. **Și totuși, aici sunt focarele ciumei.** Da, acolo unde ochiul omenesc vede zilnic crestele munților acoperiți cu zăpadă înălțându-se spre cerul albastru-închis, în mijlocul unei naturi de o frumusețe paradisiacă, aici există un „dar” despre care medicii relatează: **Dar între locuitorii acestor văi stăpânește ciuma;** ea este de nestârpit, pentru că aici oamenilor le lipsește orice interes pentru curățenie.

Așa poartă și omul, în cele mai minunate daruri ale lui Dumnezeu, păcatul înăuntru, care strică totul. Dar va fi cândva un pământ nou și un cer nou. Atunci păcatul va fi înlăturat prin sângele Mielului; suferința și boala se vor sfârși, toate izvoarele tristeții vor fi astupate, toți vrăjmașii vor fi biruiți pentru totdeauna, dreptatea lui Dumnezeu va locui pe pământ și în cer, o împărăție veșnică, neschimbabilă va stăpâni, Isus va fi descoperit în slavă ca adevăratul Împărat.

Te poți tu bucura cu privire la o asemenea făgăduință? Să dea Dumnezeu! Pavel le-a scris evreilor credincioși: „De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har (sau să păstrăm harul)” (Evrei 12,28 textual). Ai primit și tu această împărăție neclintită? **Dacă crezi în Hristos cu deplină încredere a inimii, ca în Mântuitorul și Împăciuitorul tău, atunci o ai, atunci alergarea grăbită a timpului trecător te poartă acolo unde fericirea și bucuria ta nu vor lua sfârșit niciodată.**

Dacă crezi în Hristos cu o credință vie, meditează la ea! Cine crede în El, are viața veșnică, este izbăvit de sub puterea întunericului și strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (compară cu Coloseni 1,13), el va trăi veșnic cu Isus în slava cerească. A crede în Isus este o putere a biruinței, în mijlocul lucrurilor trecătoare ale acestui timp.

Printre buriile care s-au dus la luptă în octombrie 1899, era și un ucenic al lui Isus, Nikolaas van Zweel, de 32 de ani, care locuia în Johannesburg. El era în mijlocul cetei mici de adepți devotați ai lui Isus. Dar el nu-și cunoștea numai locul printre copiii lui Dumnezeu, despărțit de felul de a fi al lumii; el își cunoștea și locul în rândurile bărbaților care aveau de apărat patria. Cadavrul lui a fost găsit după lupta de la Colenso. El murise din cauza rănilor lui; în mâna dreaptă avea Biblia de buzunar deschisă. Cuvântul din Ioan 10,27: „Oile Mele Îmi aud glasul” era subliniat, iar alături era scris: „**Rechemat de Răscumpărătorul meu.**” Acest bărbat a primit o împărăție neclintită și a păstrat harul. Ce minunat când un creștin poate să părăsească astfel tumultul pământesc!

Orice ar vrea Satan să facă, orice ar putea să aplice pentru a tulbura pacea și bucuria, pentru a aduce mizerie și nevoi printre oameni, **îi este cu neputință să piardă oile lui Isus și să le smulgă din mâna Bunului lor Păstor.** Ele au primit o împărăție neclintită.

Prietene, te-ai încredințat și tu Domnului Isus? Ți-ai predat inima Fiului iubit al lui Dumnezeu, care a părăsit cerul, a suferit și a murit pe cruce sub judecata lui Dumnezeu, pentru a-i salva pe păcătoși de la pieire? **Încredințează-te Lui; El a pregătit pentru toți cei care cred în El, o împărăție neclintită.**

Nr. 14 TIMP ȘI VEȘNICIE

„Pentru că trec repede și noi zburăm.” (Psalmul 90,10)

Timpul trece încet sau repede? Nu trece, zboară! Este ca și când am zbura de aici.

Desigur, când arde casa, până vin pompierii, minutele par fără sfârșit. Naufragații, a căror epavă zace pe stânci, unde valurile smulg scândură cu scândură, acelora noaptea li se pare fără sfârșit, până când, în sfârșit, mijește dimineața și se zărește barca de salvare care vine.

Când Bluecher lupta în 16 iunie 1815 la Ligny și aștepta ceas după ceas ca Wellington să vină așa cum a promis, atunci au fost ore lungi, fierbinți. Wellington n-a venit, lupta a fost pierdută. Două zile mai târziu, în 18 iunie, Wellington l-a așteptat pe Bluecher la Waterloo, și aici era primejdia ca lupta să se piardă și Wellington a strigat: „Vreau să vină prusacii sau noaptea!” Noaptea a întârziat să vină, dar Bluecher a venit, iar soarele care apunea, a văzut marea victorie. Te așteaptă și pe tine probabil cineva, căruia timpul i se pare lung, pentru că îl lași să aștepte atât de mult?

Așteaptă mama ta o scrisoare, un semn de dragoste de la tine? N-o lăsa să aștepte mai mult! Așteaptă cineva, care ți-a făcut mult bine, un cuvânt de mulțumire? Așteaptă cineva, căruia tu i-ai provocat multă suferință și durere, ca tu să vii și să recunoști și să ceri iertare?

Lasă-mă să-ți povestesc o istorioară despre așteptare. O doamnă bogată scoțiancă, a plecat în oraș cu singura ei copiliță, pentru a face cumpărături. Ea își mîna singură caii blânzi și siguri, așa cum se petrecea acolo de multe ori. În fața prăvăliei i-a dat copiliței hățurile și a intrat în casă. Atunci caii s-au speriat și au fugit. Au gonit pe stradă într-o alergare nebună, afară, de-a lungul drumului. Afară lucra un muncitor la o carieră de piară. El a văzut de departe căruța rulând cu copilul apropiindu-se, și-a dat seama de primejdie, s-a năpustit pe șosea, s-a aruncat spre cai, a fost trântit jos, călcat în picioare, dar caii s-au oprit, copilul a fost salvat. Bărbatul rănit de moarte a fost dus în locuința lui din apropiere. Mama a venit din oraș, grăbindu-se într-acolo cu răsuflarea tăiată. Plină de bucurie și-a găsit copilul salvat, a aflat ce s-a întâmplat, a urcat profund mișcată în căruță și a plecat acasă. Bărbatul amorțit, muribund, zăcea pe patul lui, înconjurat de ai săi, din când în când se trezea din amețeala lui și întreba: „Nu vine doamna?” A trecut ziua, noaptea, a doua zi. Mereu aceeași întrebare: „Nu vine doamna?” În seara celei de a doua zile, omul a murit. El a așteptat să primească un cuvânt de mulțumire de la femeia, pentru care și-a sacrificat viața, fericirea familiei lui, chiar totul, pentru a-i salva copilul, care era pentru ea prețios de neînlocuit. Ah, **el a așteptat zadarnic**; inima acestei femei era atât de egoistă, încât n-a întrebat de salvatorul ei. Lucrul acesta a fost greu pentru sărmanul om. Nu-i așa? A fost groaznic de greu - dar nu judeca prea devreme!

Și pentru tine a venit Unul, care și-a dat totul ca să te salveze; și pentru tine și-a vărsat Unul sângele în cea mai adâncă suferință: **pentru că El a dorit să te salveze, Isus a mers la moarte de cruce și El a așteptat ca tu să vii la picioarele Lui, pentru a-I mulțumi**. El a așteptat mult să vii; zi de zi, an de an, dar tu nu te-ai gândit la aceasta. Tu ți-ai lăsat marele Salvator și Îndurător să aștepte - până astăzi - cât să te aștepte? Timpul trece, timpul în care tu poți să vii la Isus ca să-I mulțumești. Este ca și cum am zbura de aici. Anii se grăbesc - câți n-au zburat deja? Ascultă, Isus întreabă de tine, dacă vii. El nu este supărat pe tine, n-a devenit nerăbdător. El așteaptă cu dragoste sinceră și-ți spune: vino azi. Vrei să vii? Vino cu povara și vina și păcatul tău! Vino la Isus și iată, găsești întinse brațele dragostei Lui. Căci, oricât de mult ai umblat în atitudinea ta pământească - Isus totuși te iubește cu o nemărginită dragoste sinceră. Nu-L lăsa să aștepte mai mult, căci timpul trece, zboară - și fiecare zi este timp de har, care nu se mai întoarce.

Noi trăim într-un timp trecător; nimeni nu știe cât va dura.

Când s-a făcut lumină pe pământ (Geneza 1,3-5), au început ziua și noaptea, seara și dimineața. A început timpul trecător, care are un sfârșit. Dumnezeu a hotărât câți ani va dura

acest timp trecător. Înaintea lui Dumnezeu nu există timp: „Pentru că o mie de ani în ochii Tăi sunt ca ziua de ieri și ca o strajă în noapte” (Psalmul 90,4). „Dar să nu vă fie ascuns acest lucru, preaiubiților, că înaintea Domnului, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani, ca o zi.” (2 Petru 3,8.)

Când acest timp trecător a expirat, atunci toți oamenii vor fi în realitatea veșnică, atunci pentru unii va începe **ziua veșnică**, iar pentru ceilalți, **noaptea veșnică**. Pentru unii se va spune: „Și nu va mai fi noapte și nici nevoie de lampă și nici de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei!” (Apocalipsa 22,5 textual.) Despre ceilalți se va spune că „le este păstrată negura întunericului pentru eternitate” (Iuda 13 textual.) „Vor fi aruncați în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8,12.)

Dar acum, în timpul trecător, pentru oamenii vii alternează ziua și noaptea, există săptămâni, luni și ani, ore, minute, secunde. Un minut - destul de lung pentru a-L apuca pe Isus cu pocăință și credință și a câștiga viața veșnică. O veșnicie - prea scurtă pentru a răscumpăra un minut din timpul harului. Zilele și anii pierduți sunt acuzațiile veșniciei, dacă nu sunt șterse cu sângele lui Isus. Dar fiecare oră trăită pentru Isus, este fericire pe pământ, un câștig în veșnicie. Ziua de astăzi, ora de acum: un mare dar de har al lui Dumnezeu, ca omul să-l laude pe Dumnezeul oricărui har, care Își zice „Părintele veșniciei” (Isaia 9,6 textual.)

Dumnezeu a hotărât ani, vremi, luni și zile, prin alergarea pământului în jurul soarelui. El, Domnul vremilor, a așezat soarele pe cer, o imagine a lui Isus, ca pe ceasul cel mare. Apoi omul a făcut ceasul solar și a descoperit orologiul de turn, de casă, de perete, ceasul de buzunar, numai daruri prețioase ale lui Dumnezeu, ca să devenim gospodari credincioși cu marea avere, cea a timpului, încredințată nouă. Cât este ora din timpul zilei, aceasta ți-o spune ceasul de buzunar. Cât de mult a înaintat limba ceasului pe orologiul vieții, o spune câte unuia boala lui avansată, poate și medicul lui, dacă acela este cinstit și veritabil. **Dar celor mai mulți oameni le este ascuns ce oră arată indicatorul vieții lor.** Mulți, foarte mulți nu bănuiesc că dintr-odată, astăzi sau în noaptea care vine, strigătul este emis pentru ei: „Dă socoteală de administrarea ta, pentru că nu mai poți fi administrator!”

Mai vin, într-adevăr, atâtea zile câte crezi tu? Când se scurge un butoi, suprafața apei rămâne foarte liniștită. Când s-au scurs trei sferturi, suprafața este tot așa de liniștită ca la început, când a fost deschis cepul. **Brusc un vâjâit și un gâlgâit - butoiul este gol.** Așa este cu sfârșitul care se apropie la omul sănătos: zadarnic avertizează sutele de sicrie, în care sunt purtați afară prieteni, cunoștințe și rude. Ei trec din timp în veșnicie.

Biblia se încheie cu făgăduința lui Dumnezeu, că Isus va veni curând, textual: „**în grabă!**” Acest timp trecător se grăbește spre final. Cine însetează **după apa vieții**, să vină și s-o ia fără plată! Isus vine în grabă și răsplata Lui este cu El, pentru a da fiecăruia după faptele lui. (Apocalipsa 22,12.) Poporul Lui Îl așteaptă. Cei care-L iubesc, se uită după el. Cine nu-L iubește, pe acela îl va lovi blestemul (1 Corinteni 16,22.) Poporul lui Dumnezeu așteaptă arătarea Mântuitorului său, care va veni în slavă, pentru a-i întâmpina pe ai Săi. (1 Tesaloniceni 4,13-18.) Aceasta este valoarea timpului pentru copiii lui Dumnezeu: să trăiască pentru Isus în lumea aceasta, până vine El, apoi să fie veșnic cu El, pentru a-L lauda.

„În timp, veșnicie,
Viu în el să luminezi!
Ca ce-i mic, mic să-l vedem,
Și ce-i mare, mare să-l înfățișăm,
Fericită veșnicie!”

Nr. 15 ACEST „DA” ESTE AL MEU

„Da” al vostru să fie „da” și „nu” al vostru să fie „nu”, ca să nu cădeți sub judecată.” (Iacov 5,12)

În 15 octombrie 1840, în parcul de distracții de lângă castelul din Berlin și până departe, spre piața operei, se înghesuia o mulțime fără sfârșit. La fațada castelului împărătesc, în jurul balconului care dădea spre parc, era construită o estradă cu trepte, totul îmbrăcat în stofă roșie și gătit festiv. Era ziua omagierii, în care veniseră reprezentanții tuturor stărilor sociale ale poporului, din toate provinciile, pentru ca, uniți cu populația capitalei, să-i prezinte jurământul de credință împăratului Friedrich Wilhelm al IV-lea al Prusiei. Pe la prânz a apărut împăratul pe balcon și a spus poporului său cuvinte de dragoste și de devotament, cum rar au răsunat din inimă și gură împărătească: „Jur să domnesc în teamă de Dumnezeu și în dragoste de oameni, cu ochii deschiși dacă sunt în joc nevoile popoarelor și ale timpului meu; cu ochii închiși dacă este vorba despre dreptate Cavaleri, cetățeni, țărani și toți cei nenumărați adunați aici, care pot să-mi audă glasul - vă întrebvreți să nu mă lăsați și să nu mă părăsiți în năzuința mea, să rezistați împreună cu mine în zile bune și rele? O, atunci răspundeți-mi cu sunetul cel mai frumos, mai limpede al limbii materne, răspundeți-mi cu un „Da!” puternic, solemn. Apoi, când acest „Da” puternic, foarte hotărât, de la mulțimea înghesuită unul lângă altul a urcat vuind spre împărat, el i-a strigat poporului său: „Acest „Da” este al meu!”

În această zi, împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea a rostit și cuvântul profetic pentru propria lui viață: „Căile împăraților sunt pline de lacrimi și merită lacrimi”. Din nenorocire, el a trăit împlinirea lui din plin. Căci nu toți cei care în ziua aceea au strigat omagiind, un „da” solemn stăpânului lor regal, l-au respectat în furtunile anilor care au venit. În anii 1848/49 mulți au mers pe căile trădării, ba chiar ale revoltei. Multe lacrimi au curs din ochii acestui împărat, în zile de încercare lungă și grea. Abia multe decenii mai târziu, patria noastră a avut parte în valuri de binecuvântare și de reușite pământești, de împlinirea tuturor rugăciunilor credinței, pe care acest împărat, care avea o viață de rugăciune, le-a trimis neîncetat în sus, la tronul harului, pentru poporul lui.

Credință jurată până la marte! Ce comoară prețioasă - trădare! ce pagubă ireparabilă și durere adâncă! Orice soldat se gândește aici fără să vrea și prima dată la dezertare. Dumnezeu a făcut ca poporul nostru să fie foarte fidel în armată și flotă, la serviciu și acasă, în căsnicie și familie, în felul de a fi și de a acționa. Acestea sunt comori de binecuvântare, care nu se pot răsplăti cu bani și nu se pot înlocui cu nici o bogăție a acestui pământ. Împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea a luat pentru sine acest „Da!” al poporului său. El are un drept să strige: „Acest „Da” este al meu!” Și Dumnezeu, Împăratul tuturor împăraților, este prezent în sfânta lui măreție și aude fiecare cuvânt al unui jurământ care este rostit înaintea Lui. „Când faci o promisiune lui Dumnezeu, nu întârzia s-o împlinești, pentru că El nu găsește nici o plăcere în nebuni; împlinește ce ai promis! Mai bine este să nu promiți, decât să promiți și să nu împlinești.” (Eclesiastul 5,4-5.) Acestea sunt cuvinte serioase.

Ce repede poate inima noastră înșelătoare să uite ceva, care a fost jurat solemn înaintea lui Dumnezeu. Acum câțiva ani, un vizitiu l-a dus pe un domn pe uscat, pe insula Ruegen și i-a arătat în trecere prin fața ei, biserica lângă care este îngropat tatăl lui și în care el a fost confirmat. El părea să fie un om plăcut, conștiincios. La întrebarea: dacă mai știe ce a promis în ziua confirmării lui, el nu mai știa nimic despre faptul că a promis să-L cinstească pe Isus ca Domn al vieții lui, să-L mărturisească, să-L urmeze numai pe El, să se despartă de ce este rău. Din nenorocire așa pățesc mulți care la întrebarea: „Ai luat-o în serios cu „da” al tău?”, pleacă ochii rușinați: din păcate, nu. Unii cred chiar, că pe atunci erau prea tineri și fără experiență; cu toate acestea rămâne ceva serios, că acest „da” al juruinței lor s-a suit la fața lui Dumnezeu; ei îl vor regăsi acolo, în veșnicie. „Dacă un om va face o promisiune Domnului sau va face un jurământ ca să-și lege sufletul cu obligație, să nu-și calce cuvântul: să facă potrivit cu tot ce a

ieșit din gura lui.” (Numeri 30,2.) Mulți oameni procedează ca și când nici n-ar exista vreun Dumnezeu care le aude cuvintele. De curând, un tânăr a vrut să se însoare cu o fată credincioasă și s-a prefăcut evlavios. Ea a fost avertizată de creștini cu experiență. El susținea că vrea să-L urmeze pe Domnul împreună cu ea; ea s-a lăsat amăgită. Abia veniseră în ziua nunții de la oficiul stării civile, că el i-a declarat că îi va arunca Biblia afară, pe fereastră și nu va tolera în casă nimic care să mărturisească despre Isus. Câte asemenea căsnicii nu există, unde după nuntă bărbatul vorbește altă limbă decât înainte! Câte fete credincioase, care în loc să-L urmeze pe Domnul, și-au urmat înclinația inimii lor atât de înșelătoare, n-au făcut cele mai triste experiențe! Și ce des se fac promisiuni de căsătorie, pentru a ispiti o fată, care apoi stă fără consolare în rușine!

Și ce să spunem despre asigurările și promisiunile fără număr care se fac de ambele părți la încheierea afacerilor comerciale, la cumpărare și vânzare, la încheierea slujbei și învoielile asupra salariilor. Câți, care promet solemn să-și îndeplinească cu devotament slujba încredințată lor, nu l-au părăsit, l-au neglijat! Ei voiau să aibă postul, dar nu să-și facă datoria. Dacă un lucru oarecare nu le convine sau află despre un alt post care li se pare mai comod, promisiunea lor a fost uitată. Dumnezeu spune despre oamenii născuți în păcat: „Gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înșelau; sub buzele lor este venin de aspidă; gura lor este plină de blestem și de amărăciune; picioarele lor sunt grabnice să verse sânge; pustiire și necaz sunt în căile lor și n-au cunoscut calea păcii: nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor.” (Romani 3,13-18.) Este deja trist și reprobabil când asemenea lucruri se fac de către cei cărora nu le pasă de Dumnezeu, așa că este mult mai îngrozitor, când lucrul acesta se petrece prin invocarea lui Dumnezeu, cu o aparență evlavioasă. Există un asemenea bărbat, care caută un post la țară, de văcar sau hrănitor de animale în grajdul de vaci. Abia a ajuns și a preluat slujba, că se și gândește cum ar putea părăsi locul. De mulți ani a acceptat în fiecare an două, până la trei posturi în felul acesta și le-a părăsit. O viață nefericită, încărcată de blestemul nestatorniciei și al ipocriziei.

Oameni fără număr, la întrebarea: „Ești împăcat cu Dumnezeu tău? Ești în stare să pășești în fața Lui în pace, dacă te cheamă?” răspund: „Nu, nu sunt în ordine cu Dumnezeu.” Apoi îi întreb: „În ce constă păcatul tău? Unde este problema?” Atunci auzi că ar fi și ei păcătoși ca toți oamenii, în plus, ei ar fi oameni cumsecade și cinstiți. **Ei nu-și pot vedea păcatul.** O, începe odată să meditezi în viața ta: unde, când și cum nu ți-ai ținut promisiunea făcută înaintea lui Dumnezeu. Reflectează când „da” al tău n-a fost „da” și „nu” al tău n-a fost „nu”. Scopul acestei teme nu este de a arunca poveri pe conștiința ta, ci acela de a-ți arăta calea cum poți să scapi de poverile conștiinței tale. Trebuie să recunoști înaintea lui Dumnezeu, cu sinceritate și umilință, ce a fost viața ta. Atunci îți vei da seama că ai multe lucruri de recunoscut și oamenilor, în care n-ai păstrat dragostea și fidelitatea. Atunci ți se vor deschide ochii, să vezi ce este viața ta în lumina lui Dumnezeu, îți vei vedea păcatul și îți vei întinde mâinile spre har. Atunci îl vei recunoaște pe Acela, în gura căruia n-a fost găsită viclenie (1 Petru 2,22), ale cărui cuvânt și promisiune sunt da și amin, pe Dumnezeul credincioșiei, pe Isus. El răspunde păcătosului care se roagă, cu har și credincioșie veșnică. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în El da și amin. Un om care a găsit în El harul lui Dumnezeu, la întrebarea: „Ești sigur de harul veșnic al lui Dumnezeu?” răspunde cu toată bucuria: „**Sunt! Știu că El mă iubește, mă poartă, mă ocrotește, ca să fiu pentru totdeauna spălat prin sângele lui Isus de orice vină.**” De ce și de unde știe un credincios aceasta sigur de neclintit? El îți răspunde: „Pentru că o spune Dumnezeu!” „Da!” al Său este veșnic valabil și acest „da” este al meu!

Nr. 16 BABILON

„Și Babilonul, gloria împăraților, fala mândriei caldeenilor, va fi ca atunci când a nimicit Dumnezeu Sodoma și Gomora.” (Isaia 13,19)

Geneza Babilonului datează dintr-o vechime aproape nemăsurată. Inscricții străvechi spun că acolo ar fi stăpânit încă înainte de potop zece împărați puternici. Mai târziu, Semiramis, puternica împărăteasă a Asiriei, ar fi convocat două milioane de oameni din toate părțile împărăției sale, pentru a construi cetatea după planurile ei. Cunoștințe sigure despre cetatea Babilon există abia din timpul lui Nabucadnețar (a domnit din 604 până în 561 înainte de nașterea Domnului). Herodot, cel mai vechi istoric al grecilor, a trăit 450 de ani înainte de nașterea Domnului. El a fost personal în Babilon și a descris cetatea. Ea era situată pe ambele părți ale Eufratului, cu o formă pătrată, cu un perimetru de 91 de kilometri; era înconjurată de două ziduri, din care cel exterior era înalt de 50 de metri și lat de 30 de metri, străbătut de o sută de porți de fier. Acest zid era însoțit pe ambele părți de câte un șanț adânc. Ambele părți ale cetății erau traversate de străzi late, drepte, în unghi drept și legate printr-un pod puternic, construit din uriașe blocuri dreptunghiulare de piatră, care era și el acoperit. Turnul din Babel, pe care odinioară, după potop, oamenii începuseră să-l construiască până le-a încurcat Dumnezeu limbile, îi era cunoscut lui Nebucadnețar. El a construit pe temeliiile acestei construcții uriașe ajunsă în ruină, un turn puternic de opt etaje, ale cărui ruine mai există și astăzi. În partea de nord era situată cetatea împărătească, înconjurată de trei ziduri, o cetate de palate și reședințe guvernamentale, în același timp punctul cel mai solid al acestei fortărețe. Fluviul Eufrat, lat de peste 100 de metri, pătrundea prin zidul cetății în colțul de nord-vest și-l părăsea în colțul de sud-est. Babilonienii puteau să meargă prin cetate pe malul lui, mai bine de patru mile germane. În colțul nordic al cetății împărătești era străvechiul sanctuar național, așa-numitul mormânt al lui Belu, o piramidă, care întrece în mărime cu mult piramidele egiptene. Lui Nebucadnețar nu i-a ajuns acest sanctuar vechi ca monument național; de aceea a ridicat în sudul cetății, în mijlocul câmpiei Dura, o statuie uriașă din aur, înaltă de 60 de coți și a inaugurat-o cu o sărbătoare extraordinară, a cărei descriere este păstrată în capitoul 3 din cartea proorocului Daniel. Câmpia Dura mai poartă și astăzi acest nume; din statuia de aur astăzi n-a mai rămas decât postamentul de piatră. Arabii aceluși ținut o numesc Mukhatatt.

Cercetătorii lingviști au studiat așa de exact scrisul asirienilor și babilonienilor, numit scris cuneiform, încât vechile inscripții se pot descifra. Au fost găsite mii din acestea, parțial pe plăci de piatră, parțial pe cărămizi arse, datate cu ziua, luna și anul perioadei de domnie a împăraților de atunci.

Cultura Babilonului era foarte înaltă. Agricultură era favorizată printr-o rețea extraordinară de canale, astfel că ținutul întins dintre Eufrat și Tigru era o grădină înfloritoare, cu orașe și sate fără număr. Justiția în vastul imperiu stătea sub trei mari curți de judecată. Inscricțiile arată că achiziționarea și vânzarea de loturi de pământ, erau autentificate ca la noi, cu acte juridice. Zelul pentru artă și comerțul înflorau. Învățații și astrologii, numiți caldeeni, constituiau o clasă foarte respectată în imperiu. Ei socoteau exact mersul astrelor, eclipsele de soare și de lună. Dintre ei erau cei trei magi care au venit să-L omagieze pe Isus și au mărturisit: „Noi I-am văzut steaua.” Împărțirea zilei în ore, minute și secunde le-o datorăm caldeenilor. Astfel, în împărăția lui Nebucadnețar, cultura și bogăția au ajuns la o dezvoltare niciodată bănuită. Oștiri puternice, obișnuite cu victoriile, constând din trupe școlite, cu mii de care de luptă asigurau granițele și făceau să crească puterea regală a Babilonului. Împărații asirieni și persani din Babilon comandau milioane de războinici și flote de sute de corăbii. **Dar toată această putere și glorie urma să nu aibă trăinicie**, căci deja cu 100 de ani înaintea vremii lui Nebucadnețar, Dumnezeu a pus să se vestească decăderea Babilonului, prin gura proorocului Isaia. **Babilonul trebuia să fie răsturnat și nimicit ca Sodoma și Gomora.** Cuvântul lui Dumnezeu trebuie

să se împlinescă până la lucrul cel mai mărunț, oricât de neverosimil li s-ar părea oamenilor. Babilonul a dispărut de pe fața pământului ca Sodoma și Gomora.

Dr. Cyrus Hamelin, un adept binecuvântat al lui Isus, povestea că în timpul războiului Crimeii (1853-1856), un colonel turc din Constantinopol, un bărbat educat și care a călătorit mult, a venit la el ca să-l întrebe despre Biblie. Dr. Hamelin l-a întrebat pe turc, dacă a fost și în Babilon. Colonelul a răspuns afirmativ și a povestit că iubește extraordinar vânătoarea și pentru că la ruinele Babilonului este mult vânat, s-a dus acolo. Din cauza hoților mulți din acea zonă, a câștigat un șeic arab (șeful unui trib) printr-o sumă mai mare de bani, că să-i însoțească oamenii. „Am ajuns la ruinele Babilonului și ne-am ridicat corturile. Găurile și scobiturile pământului acoperit cu ruine sunt pline de sălbăticiuni, dar rar își fac apariția înainte de a se lăsa noaptea. Spre marea mea uimire, arabii au început deja înainte de apusul soarelui să demonteze corturile. Am protestat imediat la șeic, împotriva acestui procedeu samavolnic; doar închiriasem oamenii cu bani mulți pentru o săptămână și acum voiau să plece, când timpul contractului nostru abia începuse. Cu toate aluziile mele la dreptul meu corect, nici o rugămintă și nici o stăruință n-au ajutat, șeicul nu putea fi determinat să rămână. „Este nesigur, primejdios să rămânem aici”, a spus el. „Nici un muritor nu are voie să rămână aici după apusul soarelui. Pe întuneric vin duhuri, spiriduși, fantome din acele găuri și scobituri și duc cu ele tot ce gălesc; scăparea este imposibilă. Dacă-mi promiteți toți banii de pe lume, nu rămân!” Așa era vorba. „Niciodată n-a văzut vreun arab soarele apunând în Babilon. Totuși, vreau să procedez corect față de dumneavoastră. Vom pleca într-un loc, situat la o oră depărtare de aici, iar dimineața ne vom întoarce aici.” Au plecat, iar eu a trebuit să renunț la vânătoarea mea.

Când turcul și-a terminat povestirea, dr. Hamelin și-a luat Biblia și a citit: „Și Babilonul, gloria împăraților, fala caldeenilor, va fi ca atunci când a nimicit Dumnezeu Sodoma și Gomora. Niciodată nu va mai fi locuit și nu va rămâne nimeni în el, din generație în generație. Și arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, nici păstorii nu-și vor mai culca turmele acolo. Ci fiarele pustiului se vor culca acolo și bufnițele vor umple casele lor. Și acolo vor locui struții și acolo se vor juca țapii păroși. Și șacalii vor urla unul la altul în cetățuile lor și câinii sălbatici în palatele lor plăcute.” (Isaia 13,19-22.) Ce mirat a fost colonelul turc, când a înțeles că acesta era un cuvânt al lui Dumnezeu, rostit prin gura proorocului Isaia, mult înainte ca Nebucadnețar să-și înceapă mândrele sale construcții!

Prietene, nu poți tăgădui că și tu ești uimit de împlinirea în cel mai mic detaliu a Cuvântului lui Dumnezeu, care ți s-a dezvoltat aici. Totuși, Dumnezeu n-a dat minunile Cuvântului Său ca tu să te minunezi de ele, **ci ca tu să te smerești înaintea acestui Cuvânt**. Același proroc Isaia a rostit și cuvinte care fac referire la viața ta: „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te învață ce îți este de folos, care te călăuzește pe calea pe care trebuie să mergi. O, dacă ai fi ascultat de poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și dreptatea ta ca valurile mării.” (Isaia 48,17-18 textual.)

Oare de câte ori ți-a dovedit conștiința vinovăția, că n-ai mers pe căile lui Dumnezeu și n-ai luat aminte la poruncile lui Dumnezeu? Adevărata ta biografie și gândurile inimii tale le cunoaște numai Dumnezeu, **dar aceasta este sigur, că râul păcii lui Dumnezeu se revarsă numai în asemenea inimi, care s-au smerit cu vina lor înaintea lui Isus, care au găsit în sângele Lui iertare și viața veșnică**. Dreptate ca valurile mării, care zi și noapte se rostogolesc la mal, se va găsi numai acolo unde Hristos a devenit Domn și stăpân peste inimă și viață. Isus, cel răstignit și înviat, Domnul slavei, El este cel care a rostit prin gura proorocului acel cuvânt serios asupra Babilonului. Isus îți vorbește și ție - dar ție îți spune cuvintele harului, ale mântuirii, ale vieții veșnice.

Te-a convins această pagină că puterea și măreția, plăcerea și strălucirea acestei lumi trec, ca măreția și strălucirea Babilonului?

Da, deasupra acestei lumi întregi, cu toate achizițiile, câștigurile, savuratul, mâncatul, băutul, distratul, obositul, chinuitul, îngrijorarea, râsul, plânsul și tânguitul ei este scris: „Dar ziua

Domnului va veni ca un hoț; în ea cerurile vor trece cu vuit mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse și pământul și lucrurile de pe el vor fi arse în întregime.” (2 Petru 3,10.) Această lume se grăbește în întâmpinarea distrugerii, a judecății lui Dumnezeu. Babilonul n-a fost decât o pildă a acestei lumi trecătoare.

Dar în acest puhoi de lucruri trecătoare, te întâmpină ceva netrecător: **Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac. Apucă acest cuvânt al lui Dumnezeu!** El te cheamă pe tine, păcătosul pierdut, la Isus, Mântuitorul. El îți arată calea spre pace, spre dreptate, spre viața veșnică.

Nr. 17 LISTA CELOR SALVAȚI

„Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!” (Luca 10,20)

„Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții.” (Apocalipsa 20,12)

În lista nr.1 a celor căzuți în luptă, publicată de Ministerul de Război, a trupelor noastre din estul Asiei, se află la Nr.4: „Tunari Haeussler, mai înainte Regimentul artileriei de câmp nr.27; dispăruți din noaptea de 27 spre 28 august 1900. Motivul: necunoscut. Vaporul Aachen.” Vaporul de transport Aachen a intrat în mare luni, 30 iulie 1900, din portul Bremen. La bord se afla compania sanitară, coloana de brutărie de campanie și o jumătate din coloana de muniție pentru aruncătoarele de artilerie ușoară, la aceasta din urmă era tunarul Haeussler. Erau cam 500 de bărbați ai corpului de expediție est-asiatic, care au fost îmbarcați pe Aachen și care au pornit în călătoria spre China cu strigăte de bucurie. Ce s-a petrecut acolo când vaporul a străbătut Oceanul Indian în noaptea de 27 spre 28 august? Nimeni nu va cerceta din ce cauză a pierit acest bărbat, dacă a căzut peste bord sau s-a accidentat - în veșnicie, biografia și sfârșitul lui vor fi complet dezvăluite. Aici este pe lista celor dispăruți. Dar întrebarea importantă pentru el este aceea, dacă va fi cândva pe acea listă a celor salvați, care se numește cartea vieții Mielului (Apocalipsa 21,27).

În această carte măreață, minunată, sunt înscrise numele tuturor acelor care prin sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, au devenit copii ai lui Dumnezeu, împăcați și iubiți, moștenitori ai slavei în Casa veșnică a Tatălui, păziți de judecata mâniei lui Dumnezeu, care îi va lovi pe toți păcătoșii neîmpăcați. Domnul le spune ucenicilor Lui: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.” (Luca 10,20.) **Poți și tu să te bucuri de lucrul acesta?** Pavel le scrie creștinilor din Filipi foarte precis, că numele lor sunt în cartea vieții. (Filipeni 4,3.) Isus le promite acelor care sunt biruitori prin credință, care au ținut credința, că El nu le va șterge numele din cartea vieții, cu toate că Satan, marele pârâș, cere să se petreacă aceasta din cauza căte unei încălcări. Dar Isus, care i-a împăcat deplin pe ai Săi, n-o va face niciodată.

Stă și numele tău scris în cartea vieții? Când ai devenit sigur că aparții celor mântuiți ai lui Isus Hristos? Din fire nu suntem păcătoși mântuiți, ci păcătoși pierduți, pentru că suntem născuți în păcat. **Noi trebuie să fim mântuiți;** de aceea spune Fiul lui Dumnezeu: „Am venit să caut și să mântuiesc ce era pierdut.” (Luca 19,10 textual.) Despre ce este vorba propriu-zis, să arătăm printr-un exemplu din viață. Vineri, 31 martie 1899, în orele timpurii ale dimineții 183 de persoane au plecat cu un tren special din Londra spre orașul portuar Southampton, unde au urcat în vaporul rapid „Stella”. Era vorba să se facă o petrecere la minunata insulă Quernsey, care era situată în apropierea coastei franceze, în canal. Vremea era minunată. O adiere proaspătă, primăvărată venea dinspre ocean, iar la bord stăpâna o atmosferă veselă ca urmare a acestui fapt. Se cânta și se glumea, au fost cântate melodii vesele, irlandezii cântau cântecele emoționant de frumoase ale insulei verzi. După o călătorie de trei ore, vremea s-a schimbat repede. Vântul sufla și curând s-a așezat o ceață ușoară pe valuri. Căpitanul Reeks, unul dintre cei mai

experimentați marinari ai canalului, a lăsat vaporul să meargă cu jumătate de presiune. Ceața s-a rărit parțial și porțiuni întregi erau lipsite de ceață. Prin urmare, căpitanul a hotărât că ceața, așa cum se spune, nu este generală, ci stă în straturi și pentru ca turiștii lui să nu-și piardă ziua de sărbătoare, poate și momit prin regretul general din cauza schimbării vremii, a lăsat iar vaporul să meargă cu presiune maximă și vaporul gonea înainte cu o viteză de 18 noduri prin zidul de ceață. 18 noduri înseamnă cam 32 de kilometri pe oră. Bruscu o umbră mare pe dreapta, a apărut o masă neagră, bărbatul de la postul de observație de pe punte urla: „Izbire înainte!” Marinarii și ofițerii s-au năpustit în partea din față a vaporului. Căpitanul striga: „Cu toată viteza înapoi!” Soneriile electrice sunau - o ciocnire, trosnet, scrâșnet - și vaporul s-a repezit în mijlocul vârfulilor de stâncă din apă, ascuțite ca sulițele, care i-au despicat lateralele blindate cu oțel ca bisturiul. Din cauza ceții, majoritatea pasagerilor se aflau în salon. Ciocnirea îngrozitoare i-a aruncat pe toți de-a valma, iar fețele pâlite arătau că toți fuseseră conștienți de primejdie. S-au repezit pe punte; deja răsună comanda: „Bărcile jos!” Marinarii, în frunte cu ofițerii munceau cu grabă și încordare. Graba era necesară: vaporul s-a culcat pe o parte și s-a scufundat văzând cu ochii. Pasagerii au fost instalați la provă. Femeile și copiii stăteau în primul rând, cam treizeci. A doua comandă: „Dați drumul bărcilor! Întâi femeile și copiii!” Au fost duși în bărci în cea mai mare ordine, de multe ori după o despărțire sfâșietoare. Un bărbat și-a împins cu blândețe de lângă el soția, care se agăța de el, cu cuvintele: „Du-te de dragul copiilor!” Ea a fost salvată, bărbatul a pierit. În douăsprezece minute șase bărci erau gata. Căpitanul Reeks încă mai stătea pe puntea de comandă și după ce toate femeile au fost duse în bărci, a răsunat ultima lui comandă: „Bărbați, salvați-vă cum puteți!” Toți s-au năpustit la bărci, care curând s-au îndepărtat pline. Abia atinsese ultima barcă distanța de 50 de metri, când cazanele au explodat cu un trosnet uriaș. Vaporul s-a despicat în două jumătăți. Se putea vedea cum cei rămași în urmă se înghesuiau înainte, cam 80 de oameni disperați; căpitanul putea fi văzut scoțându-și șapca și făcând semn cu mâna marinarilor lui care se îndepărtau - apoi vaporul s-a scufundat în valuri. Bărcile cu ocupanții lor, după ce au petrecut noaptea pe mare, au fost preluați de diferite vapoare și debarcați. Listele celor salvați au fost îndată publicate în ziare; numele a 83 de persoane care urcaseră pe „Stella”, lipseau din ele.

Nu un vapor a sfârșit frumosul vapor „Stella”, ci ceața înșelătoare care l-a învăluit și curentul mării, obscur și puternic, care a mânat vaporul pe neobservate de la cursul pe care căpitanul voia să navigheze. În viață și mediocritatea, atitudinea pământească pot forma un asemenea curent primejdios. Câte unul vor să navigheze spre cer, dar s-a abătut mult și a naufragiat.

Pe „Stella” au fost lăsate îndată bărcile de salvare în mare, dar au fost repede **supraîncărcate**. Celor rămași în urmă li s-au împărțit colaci de salvare. Dar colacii nu i-au salvat pe toți. Mulți dintre pasageri au fost găsiți în zilele următoare, morți în colacii lor de salvare, plutind pe valurile mării.

Dacă vrei să vezi împărăția lui Dumnezeu, dacă vrei să fii cândva **în slava lui Dumnezeu** și să nu fii **pierdut pentru totdeauna**, atunci ia seama pe ce zidești! - Nu ajunge să-ți îmbunătățești **umblarea, calea și comportamentul** și să te **auto-înnobilezi**; **lăuntru** tău, **inima** ta este din fire păcătoasă și **stricată**. Dacă cineva are în fântână apă rea, stricată, se va face apa mai bună și potabilă dacă el unge cu ulei brațul pompei sau chiar vopsește pompa cu vopsea de ulei albă? - Într-adevăr nu! El trebuie să caute un alt **izvor**! Sau dacă orologiul tău nu mai merge, este de folos să scoți **limbile** sau **pendulul** și să le duci la ceasornicar? El va spune: „**Unde este ceasul?**” Iar dacă tu îi spui: „Ceasul este bun, numai limbile nu înaintează” sau „Pendulul nu se mișcă încolo și încoace” - spune, ceasornicarul nu te va considera un nebun? - Ceasul trebuie cercetat pe dinăuntru. Problema este la arc sau la mecanism. -

Așa că nu te amăgi, prietene! Spune, **Îl cunoști pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, din inimă** ca pe **Răscumpărătorul și Mântuitorul tău**? Se odihnește sufletul tău în El? Numai în

El găsești **împăcare și viață**. Citim în Cuvântul lui Dumnezeu că El de aceea a venit și a fost trimis de Dumnezeu, pentru a ni le aduce pe amândouă: **viața și împăcarea**. (1 Ioan 4,9-10.) Dacă încă nu ești **salvat**, dacă Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu încă nu-ți dau certitudinea și dovada că ești iertat în Hristos și pus în siguranță pentru slava veșnică, o, atunci întoarce-te astăzi încă la Hristos cu toată seriozitatea! Zilele trec repede.

Pasagerilor de pe „Stella” le-a fost acordat numai un timp de douăsprezece minute, în timpul cărora trebuiau să caute salvare sau să meargă la pierzare. Și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre timpul care ne-a fost dat spre mântuirea **sufletului**?

Citim: „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6,2 textual.) „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4,7.) Deci „**acum**” și „**astăzi**”, așa spune Dumnezeu despre timpul **nostru** de har.

Astăzi **mai** poți găsi la Isus acceptare, iertare, salvare. Nu trebuie să te temi că **nu mai este loc pentru tine**, ca la bărcile de salvare de pe „Stella”. Ție și se spune: **mai este loc!** În inima plină de îndurare a lui Isus, în brațele lui puternice găsești și tu, dacă te apropii astăzi plin de încredere de El: **viață, mântuire și pace**. Atunci poți să te bucuri din inimă cu psalmistul: „El Și-a întins mâna din înălțime, m-a apucat, m-a scos din ape mari.” (Psalmul 18,16.9).

Printre cei salvați, în una din bărcile de salvare de pe „Stella” stătea o creștină, care în mijlocul spaimei mării a cântat cântarea: „**Odihnește-te în Domnul!**” - Ce fericită este inima care se știe adăpostită în Domnul, pe această mare agitată a vieții și care poate să-L **laude** pe Domnul și Răscumpărătorul, pe drumul spre portul sigur și fericit!

„**Lista celor salvați!**” - Cum a fost aceasta apucată avid și parcursă în grabă cu privirea de rudele pasagerilor, când a apărut câteva zile după naufragiul lui „Stella”? Și acum să reluăm marea întrebare: este numele tău pe lista lui Dumnezeu a celor salvați? Sau încă mai ești printre cei care sunt dați dispăruți? Atunci grăbește-te! Vino încă astăzi la Isus, în brațele deschise ale Salvatorului, ca să nu se spună curând despre tine: **pierdut, pe veci pierdut!** Da, ascultă, vino și ia; **întoarce-te la Isus și fii salvat!**

Nr. 18 LA MINELE DE DIAMANTE DIN KIMBERLEY

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina strică și unde hoții sparg și fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu strică și unde hoții nu sparg și nu fură.” (Matei 6,19-20)

Când în octombrie 1900 a început războiul dintre Anglia și republicile bure: Transvaal și Orange, burii au împresurat orașul îngrădit Kimberley, care era ocupat de englezi cu o garnizoană puternică. Kimberley este situat 25 de kilometri nord de râul Modder și este o stație principală la calea ferată engleză care duce spre nord; în același timp este punctul central al vestitelor mine de diamante sud-africane. În februarie 1900, mareșalul Roberts a trecut râul Modder cu mare superioritate de forțe; generalul bur Eronje s-a retras, Kimberley a fost eliberat, iar comorile de diamante, în valoare de multe milioane, care se găseau în Kimberley, au fost puse la adăpost pentru Anglia.

În jurul Kimberley-ului erau districte întinse, unde diamantele de toate mărimile se obțineau în mine. Pietrele prețioase sunt întâi duse la Londra, la bursa de diamante, unde-și fac cumpărăturile negustorii de bijuterii și șlefuitorii de diamante din toată lumea. De aici, majoritatea acestor pietre migrează în atelierile de șlefuit diamante din Amsterdam; acolo sunt preschimbate în briliante (adică diamante șlefuite). Mai multe societăți pe acțiuni au făcut în

împrejurimile Kimberley-ului mari investiții, pentru a exploata minele de diamante. Au fost construite locuri impunătoare, solid îngrădite, în care se aflau locuințele muncitorilor. De aici nu putea să iasă nimeni care nu era controlat strict, dacă nu cumva ducea cu el diamante sustrate. În mijlocul acestor clădiri se aflau intrările puțurilor. Când se termina lucrul pentru un schimb și minierii veneau la lumina zilei, trebuiau să se supună unei verificări corporale amănunțite; trebuiau să deschidă gura, să ridice brațele, să desfacă vârfurile degetelor, să sară prin cameră, ca să se știe sigur că fiecare a predat într-adevăr toate diamantele pe care le-a găsit. Cu toate acestea, hoția și înșelătoria printre muncitori, supraveghetori și agenți erau așa la ele acasă, încât de multe ori erau scoase prin contrabandă diamante chiar de 2-3 milioane de mărci într-o lună. Inimile devin crude și meschine la căutarea comorilor de diamante. Dacă cineva este rănit la explozia dinamitei în puț, atunci colegii lui sar, într-adevăr, dar nu ca să-l ajute, ci pentru a-i lua diamantele, despre care se bănuia că erau ascunse în hainele lui. Aceasta este ușor de înțeles, dacă se consideră că un diamant de mărimea unui bob de linte poate avea o valoare de mai multe sute de mărci, în timp ce în cazul pietrelor mai mari, care nu se găseau rar, valoarea urca la zeci de mii, ba chiar la sute de mii.

Ca peste tot pe pământ, tot așa i-a atras și la minele de diamante de la Kimberley, căutarea comorilor acestei lumi, pe interlopii și aventurierii din toate țările pământului. Dar este frumos că dragostea creștinească a pornit la drum, pentru a face să lumineze și în aceste cete haotice lumina evangheliei și să le îndrume spre singura comoară, care poate face toate inimile lor fericite și bogate - Isus!

Nu numai printre căutătorii de diamante stăpânește eroarea că se poate deveni bogat și fericit prin câștigarea comorilor pământești; aceasta nu este altfel nici în jurul nostru. Dumnezeu a dat în viața pământească felurite pietre prețioase rare, pe care numai puțini le găsesc; ce bijuterie este, de exemplu, un prieten care ne însoțește prin viață cu o sinceritate neschimbată! Tot ce înseamnă dragoste și devotament dezinteresat, sunt pietre prețioase de o valoare de neprețuit: în căsnicie, în familie, în serviciul patriei, în armată, în flotă, între prietenii de afaceri. Dar la adevărata formă de briliante șlefuite, strălucitoare, se ajunge abia acolo unde este țesută o legătură de Dumnezeu și întemeiat un legământ care este înrădăcinat în Isus.

De curând stăteau laolaltă doi foști soldați prusaci, unul bolnav și muribund, celălalt încă sănătos și vioi prin harul lui Dumnezeu. Amândoi au dat împreună luptele victorioase ale împăratului Wilhelm, s-au întors sănătoși acasă, iar Dumnezeu le-a binecuvântat drumul. Ei nu erau legați numai prin frăția de arme în slujba împăratului lor pământesc, ci mult mai mult prin prietenia lor, pe care au încheiat-o odinioară, pe când erau încă băieți. Pe atunci, bolnavul de acum i-a arătat prietenului său calea spre Isus. Ei au aflat amândoi că credința în Isus nu este numai pentru bătrâni, femei și copii, ci că un bărbat care este în ispitele, greutățile și primejdiile vieții, găsește numai în Isus izvoarele puterii și ale păcii. Astfel au încărunit amândoi, iar prietenia lor nu mai avea mult până la jubileul de 50 de ani. Acum părea că se apropie despărțirea - dar inimile lor erau pline de laudă și mulțumire pentru Acela care a fost credincios pe tot drumul. Atunci au deschis amândoi Biblia și au citit din Evanghelia după Ioan, la capitolul 17 cuvântul: „Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.”

Ce perspectivă! În urma lor o viață purtată de harul lui Dumnezeu prin război și pace, cu nenumărate experiențe despre bunătatea, răbdarea și credințioșia Domnului; alături un prieten drag, care a fost credincios pe drumul parcurs; deasupra lui un Domn care l-a purtat prin viață și prin moarte cu un har neschimbat; în fața lui, eterna Casă a Tatălui, slava lui Dumnezeu unde îi așteaptă o cunună a vieții pe copiii lui Dumnezeu. Într-adevăr, aceștia doi au găsit în tinerețea lor un diamant de o valoare neprețuită, Comoara comorilor, Prietenul prietenilor, bogăția pe care n-o mănâncă nici o rugină, pe care n-o poate fura nici un hoț; **ei L-au găsit pe Isus.**

Spune, prietene, ai găsit și tu această piatră prețioasă? **Îl cunoști pe Isus ca prieten al tău?** Mulți își închipuie că pentru drumul acestei vieți, Isus ar fi un prieten incomod. Ei simt că acest Prieten nu merge cu ei nici pe drumurile plăcerii pământești, nici pe căile păcatului. El nu

este un însoțitor la cârciumă, la masa chefliilor, la distracțiile lumii, la năzuința după un câștig de bani cât mai mare posibil. Nu, acolo Isus ridică degetul și avertizează.

Dar du-te în liniște, coboară în puțul întunecos al anilor trecuți ai vieții tale și lasă să lumineze lumina vie a Cuvântului lui Dumnezeu în viața și conștiința ta, ca să-ți vezi păcatul, vina. **Vei găsi multe lucruri cu care ai rămas dator oamenilor în dragoste, credincioșie și adevăr - dar mult mai multe cu care ești vinovat înaintea lui Dumnezeu.** Tu trebuia să-L iubești pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, din toate puterile; ai făcut-o? Nu! Tu te-ai iubit pe tine, ai căutat interesul tău, ai slujit păcatul, iar dragostea lui Dumnezeu ți-a fost indiferentă. Fiul lui Dumnezeu care a murit pe cruce din dragoste pentru tine, n-a meritat dragostea ta. Vei recunoaște în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, că inima și viața ta au fost foarte întunecate, înstrăinate de Dumnezeu. Dar vei găsi în puțul trecutului tău filoane strălucind auriu, care merg de-a lungul rocii întunecate; toate minunatele căi și călăuziri în care dragostea lui Dumnezeu te-a urmat ca să te cheme, să te îndemne, să te mântuiască. Ești conștient că toată viața ta a stat în fața ochilor unui Dumnezeu sfânt? Din inima Lui divină luminează spre tine marele, minunatul adevăr: tu, cel pierdut, păcătosul vinovat, ești iubit de Dumnezeu. Atunci când poți să pricepi crezând lucrul acesta, că Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Isus pentru tine, din slavă în ieslea din Betleem, că Isus a mers pentru tine de la iesle la cruce, că Isus cel înviat te caută cu har nemărginit, că El vrea să te spele cu sângele Lui de toate petele, să te ridice la inima lui Dumnezeu ca pe un copil mult iubit - atunci ai găsit giuvaerul veșnic, pe lângă care toate diamantele de coroană din lume nu sunt decât cioburi fără valoare. **Când vrei să găsești acest giuvaer?**

Ascultă, acest diamant îți stă astăzi la îndemână, dar mâine poate nu mai este. Apucă-l! Uneori există gaze de mină. Deja mulți au fost smulși fără Isus în veșnicie, pe care Domnul i-a căutat și i-a chemat adesea.

Nr. 19 EȘTI SUPERSTIȚIOS?

„Este bine ca inima să fie întărită prin har.” (Evrei 13,9)

Marele dușman al lui Hristos și tăgăduitor al lui Dumnezeu, Voltaire, i-a propus în anul 1765 împăratului Frederic cel Mare, să înființeze în Cleve o colonie de filozofi francezi, care să poată spune acolo liberi adevărul, fără teamă de miniștri, preoți și tribunale. Împăratul i-a scris înapoi: „Sunt sigur că dacă această comunitate ar fi însemnată, ar sădi în lume vreo superstiție nouă. Bătrânul prinț din H., pe care l-ați văzut, nu credea în Dumnezeu; dar când mergea la vânătoare și întâlnea trei femei bătrâne, se întorcea; căci aceasta era de rău augur. El nu întreprindea luna nimic, pentru că această zi ar fi aducătoare de nenorocire. Știți ce se povestește despre Hobbes (un liber cugetător englez), care ziua era necredincios, iar noaptea nu dormea niciodată singur de teama fantomelor.” -

Marele împărat avea dreptate când susținea că oamenii dezlegați de credința în Biblie, în ciuda oricărei educații și a liberei cugetări, sunt sclavi ai superstiției. Este cunoscut cum mai ales la cei culți în Germania, numărul 13 este așa de temut, încât în multe hanuri nu există camera nr.13. Dacă este adevărat că pe unele străzi germane se găsește casa nr.12a, dar nu nr.13, nu știu. Că mulți oameni nu vor să se așeze 13 la masă, știe oricine. Oamenii care nu-și fac nici o problemă de conștiință, că de-a lungul întregului an folosesc abuziv duminica pentru muncă și distracție, n-ar putea fi determinați să facă nuntă miercuri sau să înceapă o călătorie vinerea. Tot așa există mulți oameni, care se consideră prea deștepți ca să citească Biblia; dar cărți de vise cumpără și citesc; vor să afle din ele ce numere de loterie trebuie să aleagă, ca să câștige bani. Aceste cărți de vise conțin tâlmăcirile cele mai fără sens despre tot felul de vise.

Nu numai țăranii sunt adesea înșelați de țigani, care le ghicesc pentru mulți bani; prezicătoarele și ghicitoarele în cărți din oraș, fac afaceri mult mai bune. Oamenii din stări sociale culte ascultă cu o credulitate uimitoare această pălăvrăgeală pe bani buni. În decurs de trei ani, în Germania au fost vândute de F. R. Sohn's 100 000 de exemplare de cărți de ghicit.

În loc să se odihnească în dragostea de Tată a lui Dumnezeu, care ne ascunde viitorul cu înțelepciune, omul înstrăinat de Dumnezeu cere să privească în viitor - și este înșelat. Oamenii superstițioși sunt desprinși de Dumnezeul atotputernic și de Cuvântul lui infailibil.

În esență, toți oamenii sunt convinși că în afară de lucrurile vizibile mai există o lume invizibilă și forțe mai mari decât puterea și voința omului. Și aceasta este adevărat. Dar acolo unde inimile se închid luminii dragostei și adevărului lui Dumnezeu, acolo domnește Satan, stăpânul întunericului. Împotriva lui nu ajută toate sloganurile despre lumină, libertate și clarificare. În procesul Jaenicke, de crimă prin otrăvire (în iunie 1900, în fața curții cu juri din Potsdam), era vorba despre locuitorii ai Berlinului inteligent, care prin ghicit lăsau să li se stoarcă cu dibăcie banii din buzunar și în cele din urmă trebuiau să-și dea viața.

Povestea a fost următoarea: Tânărul olar de 25 de ani, Jaenicke, a cunoscut-o pe croitoreasa Luise Bergner, de 32 de ani, la o ghicitoare în cărți, pe Naunynstrasse din Berlin și a convins-o că poate cu ușurință, prin vrajă, să-i pună la picioare o jumătate de milion. După ce, în urma unui schimb mai lung de scrisori i-a scos câteva sute de mărci din buzunar, chipurile, pentru a câștiga o sumă mare pentru ea în loteria din Aachen, a chemat într-o dimineață nefericita fată la gara din Potsdam, a luat-o acolo în primire dis-de-dimineață și a mers cu ea, însoțit de un băiat de 10 ani, calfa lui, la Teufelsee. Acolo a făcut Jaenicke lucrurile cele mai nebunești. A dispărut pentru o clipă, apoi a apărut iar deghizat în călugăr, și-a întins mâinile ca și când ar implora și folosind toate formele posibile de vrajă spre Teufelsee, i-a administrat lui Bergner o pulbere albicioasă. De fapt, ea trebuia după aceasta să adoarmă, iar la trezire trebuia să aibă la picioare o jumătate de milion de mărci în aur. Dar Bergner nu s-a mai trezit, ci după câteva zvâcniri a rămas foarte liniștită, Jaenicke a luat cadavrul banii, cheile, inelele și așa mai departe, a întors cadavrul și a părăsit locul faptei cu mica sa calfă. Pulberea albă conținea stricnină, otravă cu efect rapid și nedureros. Neomul și-a lăsat liniștit victima să zacă acolo, așa că animalele mâncaseră pavilioanele urechilor și degetele de la o mână, când cadavrul a fost găsit, în cele din urmă, la începutul lui aprilie. În afară de aceasta, ucigașul s-a dus îndată să golească locuința victimei, iar aceasta a dus la descoperirea lui. În procesul judecat în fața a nenumărați oameni, s-a arătat că bărbați și femei cumpără cu bani grei cele mai prostești practici spiritiste, de exemplu: ca un spirit să aprindă în femei străine o dragoste arzătoare și dorința de a face daruri bănești unui bărbat necunoscut lor. S-a aflat rețeta, despre modul în care piatra filozofală, al cărui proprietar cunoaște toate tainele, poate fi produsă într-un ulcior de lut. S-a auzit despre leacuri miraculoase, despre cum s-ar putea păstra frumusețea tinereții.

Peste tot în poporul nostru se înmulțește necredința și superstiția. Se poate crede așa ceva, că în anul 1900, în Danzig o văduvă a scos multe sute de mărci de la bancă, pentru că apostolul Petru i-a trimis o scrisoare din cer, că el nu-l poate lăsa pe bărbatul ei decedat să intre în cer, dacă ea nu-i achită toți banii; el va veni noaptea, în haină albă, să ia banii. Petru a venit - dar poliția fusese anunțată de funcționarul băncii, căruia văduva îi arătase scrisoarea venită din cer. Trișorul a fost lăsat să intre în casă și arestat.

Zadarnic s-a încercat din vremuri străvechi să se combată superstiția cu pedepse aspre și tot așa de puțin a reușit aceasta prin educație școlară și explicație. Multele obiceiuri și opinii superstițioase între așa-ziiși culti, sunt o dovadă certă că numai instrucția școlară și intelectuală nu sunt în stare să învingă superstiția. **Cu adevărat liber de superstiție face numai adevărul Bibliei**, vestea bună că Dumnezeu atotputernic, veșnic, sfânt, îl iubește cu o dragoste nemărginită pe omul sărman, slab, pe păcătosul pierdut.

Este cunoscut că printre soldați, din vechime încoace, a existat superstiția deosebită, că ar exista o artă a „întăririi”, adică ți-ai putea asigura corpul împotriva loviturilor, a tăieturilor și a gloanțelor, prin formule magice și semne tainice. Aceasta era răspândită în mod deosebit printre

lăncierii pedestrași germani. Că unii, ca de exemplu curajosul general Pappenheim a fost rănit aproape în fiecare luptă în războiul de treizeci de ani, iar alții în ciuda cutezantei lor au scăpat mereu nevătămați, au consolidat această superstiție. Căci unii, așa se spunea, s-au lăsat „întăriți”, iar ceilalți nu. Această întărire se numea „Passanerkunst”, care îi era atribuită diavolului. Un bărbat „întărit” se mai numea și „înghețat” și oamenii erau convinși că un asemenea om în cele din urmă tot trebuie să cadă pradă lui Satan cu trup și suflet.

Dar într-adevăr, există o artă a „întării”! Vino întâi cu tot păcatul tău, cu toată slăbiciunea și vina ta la Isus, caută împăcare în sângele Lui, primește harului lui Dumnezeu din rănilor Lui și prin Duhul Său cel Sfânt viața din Dumnezeu. Atunci **vei fi întărit** prin har - față de superstiție, grijă, teama de oameni, înșelăciunea păcatului și teama de moarte. Ceea ce ai nevoie pe pământ, îți oferă apoi Tatăl tău ceresc în: bani, bunuri, muncă, poziție și, de asemenea, în sănătate; El spune: „Eu sunt Domnul care te vindecă!” În toate primejdiile și greutățile exterioare, în fața nenorocirii, a bolii, a nevoii și a morții, chiar dacă ar fi să zaci la pământ rănit grav sau să te scufunzi în adânc cu o corabie sfărâmată, trebuie să fii păzit pentru totdeauna în mâinile lui Isus. Despre viața ta să stea scris acest cuvânt: „Cel care locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt, va rămâne la umbra Celui Atotputernic. Spun despre Domnul: „Adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeu în care mă încred!” (Psalmul 91,1-2.)

Aici s-a terminat cu superstiția. Începi să trăiești prin credință; credința în Isus face din oameni slabi, războinici victorioși, care pășesc în slava lui Dumnezeu, trecând prin orice ispită și primejdie. „Nu fii necredincios, ci credincios!” (Ioan 20,27.)

Nr. 20 ÎN ȚARA LUI FARAON

„Deoarece caii lui Faraon, cu carele lui și cu călăreții lui, au intrat în mare și Domnul a adus înapoi apele mării peste ei; și fiii lui Israel au mers pe uscat prin mijlocul mării.” (Exod 15,19)

Când primele noastre trupe pentru China au străbătut Canalul de Suez și au intrat în Marea Roșie, pe punte s-a ținut o dezbatere cu ofițerii, subofițerii și echipajul, despre evenimentele care au avut loc aici odinioară. Acolo a fost exprimată părerea despre trecerea lui Israel prin Marea Roșie, că un vânt puternic de nord a împins apa înapoi; astfel ar fi trecut Moise cu poporul prin extremitatea nordică, uscată, a golfului Suez. Dar un bărbat din batalionul de marină, care a fost întrebat despre aceasta, a spus: În Biblia mea scrie: „Și Moise și-a întins mâna peste mare; și Domnul a făcut ca marea să se retragă toată noaptea printr-un vânt tare, de răsărit și a făcut marea pământ uscat și apele s-au despicat. Și fiii lui Israel au intrat pe uscat în mijlocul mării; și apele ei erau un perete la dreapta și la stânga lor.” (Exod 14,21-22.)

Credincioșii trebuie să mărturisească cu smerenie adevărul Bibliei. Și Vechiul Testament este adevărul divin incontestabil, iar Dumnezeu poartă de grijă, ca Cuvântul Său care rămâne în veci, să fie dovedit în zilele noastre în multe feluri.

Vestitele piramide ale egiptenilor, de 2000-4000 de ani, sunt mormintele unor împărați puternici. Există piramide care la o înălțime de 137 de metri, au o bază pătrată, cu o lungime a laturii de 227 metri. Acest colos de piatră a fost acoperit pe dinafară cu un mortar foarte strălucitor, neted lustruit; pe dinăuntru, coridoare lungi și înalte, trepte coborând adânc duceau la camera mortuară, în care cadavrul îmbălsămat al împăratului, împodobit cu giuvaere valoroase, învelit în pânze scumpe, zăcea într-un sicriu îngust de lemn: iar acesta, la rândul lui, era adăpostit într-un sarcofag de piatră. Pe pereții de piatră lustruită ai camerei mortuare și pe coridoare era prezentată istoria domniei împăratului, în gravuri și scriere hieroglifică. Deoarece acum se poate

citi acest scris, piramidele și cadavrele îmbălsămate (mumii) ale egiptenilor constituie o comoară de informații exacte despre viața și istoria Egiptului.

Biblia povestește. „Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu-l cunoscuse pe Iosif.” (Exod 1.8.) Acesta a fost puternicul împărat Seti I. El a poruncit ca Israel să fie smerit prin muncă forțată dură și să-i omoare pe fiii născuți în Israel: Fiul lui era Ramses al II-lea, care a domnit la început timp de 30 de ani împreună cu tatăl lui, apoi încă 37 de ani după moartea acestuia, cel mai victorios împărat care a stăpânit vreodată peste Egipt. Acesta este **Faraonul asupririi**; el trebuie să fi atins o vârstă de aproximativ 100 de ani. Când a ajuns foarte bătrân, se poate vedea și din statuile lui, încă parțial conservate. Sora lui, care a pus să fie scos micul Moise din apele Nilului și l-a crescut la curtea ei, a fost prințesa Thermuthis Nepherei.

40 de ani a fost Moise instruit la curtea împărătească, în toată înțelepciunea egiptenilor; apoi a omorât un egiptean, a trebuit să fugă și a ajuns în școala lui Dumnezeu timp de 40 de ani, dincolo de pustie, la muntele Horeb, ca să devină apt pentru a deveni conducătorul lui Israel. În răstimpul acestor 80 de ani a murit Ramses al II-lea. Acel Faraon în fața căruia a pășit Moise cu porunca lui Dumnezeu: „Lasă poporul Meu să plece!”, se numea Ramses al III-lea. Faraon înseamnă: fiul soarelui. Acesta era titlul împăratului care a fost cinstit cu onoruri divine. Nici o mirare că acest domnitor, care avea pretenția de a fi el însuși Dumnezeu, i-a răspuns lui Moise: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece?” (Exod 5,2.) Dar ce este un om care vrea să lupte împotriva lui Dumnezeu? Nimic! Planurile lui Dumnezeu trebuie să se împlinească. Israel a fost eliberat în mod minunat. Dumnezeu i-a croit poporului Său un drum prin Marea Roșie. Faraon cu oștirea lui măreață, cu strălucitoarele lui care de război, cu mândrele sale escadroane de călăreți au fost acoperiți de aceleași valuri, care pentru trecerea lui Israel au stat ca un perete la dreapta și la stânga. Zadarnic a fost căutat cadavrul împăratului Ramses al III-lea printre mumiile domnitorilor egipteni; el și-a găsit mormântul în Marea Roșie. Dar cadavrul tatălui său, Ramses al II-lea, a fost găsit într-un mod foarte curios.

În anul 1881, un cercetător al antichității a descoperit prin mituirea unui arab, că în zona Tebei, ascunsă în pustiu, patruzeci de picioare sub pământ, era o boltă mare. Această boltă ducea la o cameră mortuară, în care au fost găsite mumiile furate odinioară ale mai mult de 40 de împărați și împărătese. Cadavrele împărătești, fiecare în parte, sunt cu siguranță de recunoscut prin aceea, că numele și titlul sunt notate de multe ori în pereții mormântului și pe sicriul de lemn. Printre aceștia a fost găsit și cadavrul împăratului Ramses al II-lea și anume, așa de bine păstrat, încât mai purta părul capului. Bărbatul neobișnuit de înalt, zăcea în sicriul lui cu picioarele bine întinse, cu mâinile încrucișate peste piept. Ochii erau închiși, dar nasul îndrăzneț, de vultur și trăsăturile feței vorbesc încă și astăzi despre puterea și inteligența bărbatului, care în urmă cu 3400 de ani a asuprit atât de tare pe Israel. Fotografia lui a fost de curând publicată în multe ziare. Cadavrul lui nu mai spune cuvinte mândre de putere și asuprire, dar adeverește, într-adevăr, ce spune Dumnezeu: „Orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut; dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate. Iar acesta a fost Cuvântul Evangheliei, care v-a fost vestit.” (1 Petru 1,24-25.) Despre poruncile crâncene ale acestui împărat, despre lacrimile pe care poporul lui Dumnezeu a trebuit să le plângă din pricina lui, Dumnezeu spune: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătele din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile.” (Exod 3,7.)

Vechii egipteni nu aveau nici o îndoială, că omul este nemuritor. Îmbălsămarea cadavrelor lor se petrecea, pentru ca sufletul, când va fi unit din nou, în veșnicie cu trupul, să-l găsească intact. De aceea se întrebunțau mari comori și-și dădeau multă osteneală cu ele, pentru că **nu voiau să neglijeze nimic pentru veșnicie**. Nouă tuturor ne este deschisă calea vieții veșnice prin Isus - **ne îngrijim și noi la fel pentru veșnicie?** Credința în Fiul lui Dumnezeu dă oricărui păcătos viața veșnică. (Ioan 3,36.) Trupul muritor al creștinilor credincioși poate să se descompună, el n-are nevoie de îmbălsămare. **Isus, Prințul vieții, le dă alor Săi un trup care nu putrezește, în asemănare cu trupul gloriei Sale** (Filipeni 3,21). Dar nu-ți folosește la nimic că aceasta

este scris în Biblie, **dacă nu stăpânești cu adevărat lucrul acesta**. Lasă-te rugat spre mântuirea ta: **nu fii așa de indiferent cu privire la veșnicie!**

Sângele mielului pascal a păzit poporul lui Dumnezeu de judecata care a venit peste Egipt. Apoi Iehova a croit pentru Israel minunatul drum prin Marea Roșie. Poporul lui Dumnezeu a trecut prin pustie, în țara făgăduinței. **Ce înveți din aceasta?** Egiptul este o imagine a lumii despărțite de Dumnezeu, unde există așa de multă putere, strălucire, artă, divertisment, dar nu viața veșnică, nici o nădejde dincolo de moarte. Faraon este o imagine a lui Satan, prințul acestei lumi. Marea Roșie este o imagine a morții. Același Dumnezeu care l-a salvat și l-a condus pe Israel, vrea să te adauge, prietene, la numărătoarea poporului Său, să te salveze și să te conducă. Prin sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, tu trebuie să rămâi păzit de judecata care va veni peste această lume pierdută. Cu toate că ești născut în Egipt, **trebuie să fii născut din nou prin pocăință și credință**; trebuie să găsești viața veșnică în Isus. Atunci pentru tine nu va fi nici o piere în apele morții. Poporul lui Dumnezeu a trecut nevătămat prin moarte, spre țărnul mântuirii veșnice. Moartea nu mai are nici o putere asupra lor, ea îi poartă acolo unde este nădejdea lor. **Credința în Isus le-a croit o cale sigură, care nu este disponibilă pentru oamenii neînțorși la Dumnezeu**. După ce Israel a străbătut Mare Roșie, stătea salvat pe țărniș și îi privea pe egiptenii morți. Toți care sunt adăugați la numărătoarea poporului lui Dumnezeu prin credința în Isus, vor ajunge la ținta slavei, dar sfârșitul copiilor lumii este moartea a doua, veșnică.

Nr. 21 MARINARUL HANS

„Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2.4)

Pierderile trupelor noastre din estul Asiei vor fi comunicate oficial. Dar mai există și alte liste de pierderi dureroase. După socoteala oficială, se cheltuiesc anual în imperiul german pentru coniac, bere și vin, mult peste 2500 de milioane de mărci, de cinci ori cât costă întreaga întreținere a oștirii germane și a flotei germane. Numărul bărbaților care mor anual în imperiul prusac de delir alcoolic, trece mult peste 1500; la acesta se adaugă numărul acelorora, care își iau viața ca urmare a beției, care ajung ca nebuni în sanatorii de nebuni, ca bolnavi în spitale și numărul uriaș al celor condamnați la închisoare și temniță, la care băutura este desemnată cauză și punct de plecare al delictului lor. Familiile distruse, copiii neglijați, femeile nenorocite, care ca urmare a acestui viciu suferă în multe locuri, constituie o listă de pierderi încă mult mai tristă. Dar **adevărata listă de pierderi din acest tărâm de luptă, va fi văzută abia în veșnicie: sufletele nemuritoare pierdute!** Nenumărați oameni sunt ținuți în lanțurile viciului, prin obiceiul de a bea și prin alcoolism; ei fac ineficace harul lui Dumnezeu, care vrea să-i elibereze pentru timp și să-i salveze pentru veșnicie. Că harul lui Dumnezeu vrea și poate lucrul acesta, că dragostea lui Dumnezeu întinde mâinile spre asemenea oameni legați, vreau s-o arăt din viața unui bătrân marinar, care a fost un sclav al beției de-a lungul multor decenii.¹

Johann H. se numea între vecini, în general: **marinarul Hans**; el petrecea numai o parte a anului pe uscat și folosea acest timp, ca să bea banii câștigați pe mare. Nevestei lui slabe și palide și copiilor lui, povestea nenorocirii lor le era scrisă pe față.

¹ Cele povestite aici sunt o realitate petrecută, preluată din „Vestea bună a păcii”, al cărei autor este un chezaș loial adevărului.

În vecinătatea lui, în acele zile, s-a întâmplat că un bărbat tânăr a găsit pacea lui Dumnezeu în rănile lui Isus; credința lui a pus mâna pe certitudinea că Dumnezeu a îndepărtat pentru totdeauna păcatele lui, prin jertfa de la Golgota. Sufletul lui a ajuns la pace prin binecuvântatul Cuvânt al lui Dumnezeu: „**Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus.**” (Romani 8,1 textual.) El simțea acum o dorință profundă să ducă și altora vestea bună despre Mântuitorul păcătoșilor. Curând după aceea a auzit într-o zi pe stradă gălăgie mare și a văzut că marinarul Hans era în drum spre casă, băut, împreună cu câțiva tovarăși. Stând la fereastră, s-a rugat: „Doamne, salvează-l pe sărmanul acesta de sub puterea lui Satan și de iad!” În aceeași clipă l-a străbătut gândul: du-te acolo și vorbește cu el despre Isus! Dar cu obiecția: „Cum aş putea s-o fac? Pentru aceasta îmi lipsește curajul” - a încercat să uite de Hans. El auzise înjurăturile și blestemele bărbatului beat destul de des pe stradă și se temea să intre în casa lui. Dar cuvintele: „Du-te și vorbește cu Hans despre Isus”, nu l-au mai părăsit, până nu s-a sculat în cele din urmă și nu s-a dus în casa marinarului. La bătaia sa, femeia palidă, mâhnită, a deschis ușa; ea a vrut să refuze vizita, întrucât bărbatul ei ar fi fost bolnav, dar glasul ei în gând striga: „Vino înăuntru, trebuie să-ți vorbesc.” În spatele sărăcicioasei camere de zi, într-o cămăruță întunecoasă zăcea Hans marinarul în patul lui. El a strigat: „Închide ușa, Thomas!” Tânărul vizitator a spus: „Nu sunt Thomas; pot să mă așez?” „Dacă vrei să ședeți lângă un om beat, atunci așezați-vă!” „Hans, eu nu vin la dumneavoastră ca să vorbesc cu dumneavoastră despre băutura, ci am o veste de la Dumnezeu pentru dumneavoastră.” „Îl urăsc pe Dumnezeu” a răspuns Hans sălbatic. „Știu lucrul acesta”, a spus creștinul, „dar vestea Lui pentru dumneavoastră este, cu toate acestea, plină de dragoste. Trebuie să vă spun, că Dumnezeu v-a iubit atât de mult, încât L-a dat pe Fiul Său pentru dumneavoastră și că El chiar astăzi, acum, înainte să părăsiți patul, înainte să plecați iar pe mare, vrea să vă mântuiască sufletul.” „Dacă aceasta este adevărat”, a spus Hans, „atunci este, într-adevăr, cea mai bună veste pe care am auzit-o vreodată; dar este greu de crezut că acest Dumnezeu, pe care Îl hulesc deja de mulți ani, să vă fi trimis la mine, la mine, care zac aici pe jumătate beat.” Dar când tânărul creștin a vorbit despre cum harul lui Dumnezeu l-a mântuit pe el, care a fost și el un păcătos pierdut, chiar dacă n-a fost un bețiv, atunci s-au rostogolit lacrimi peste obrajii bătrânului marinar. Vizitatorul i-a lăsat un pliant intitulat: „**Adu-ți aminte de bețivii!**” El istorisea povestea adevărată a unui bețivan, care se împleticea ieșind din cârciumă și care îi implora pe trecători să-l salveze de iad. Dumnezeu a folosit în harul său acest pliant, în asociere cu mărturia ucenicului Său, pentru a-l conduce pe sărmanul Hans la El. Deja în dimineața următoare, devreme, a apărut băiatul cel mic al marinarului și l-a rugat pe mesagerul lui Dumnezeu să vină la tata. Bătrânul l-a întâmpinat pe vizitator sus pe scări, i-a scuturat mâna și a spus: „Dumnezeu să vă binecuvânteze! Sunt salvat. Mi-am luat prin credință adăpostul în lucrarea pe care Hristos a săvârșit-o pentru păcătoși. El Și-a dat viața pentru mine. Dar eu L-am urât și mi-am chinuit de moarte nevasta și pe sărmanii mei copii; dar nevasta mea va veni și ea la Hristos.”

Marinarul Hans s-a simțit bolnav, băutura i-a subminat sănătatea, buzele lui erau vineții, făptura lui tremura. „Dar”, spunea el, „acesta este un lucru secundar; eu știu că sufletul meu este mântuit. Dar cum pot să scap de alcoolism? Când voi ieși din nou, cu siguranță voi cădea din nou în vechiul meu viciu și voi face rușine Mântuitorului meu.” Hans și-a pus capul pe masă și a plâns ca un copil. „Aș vrea”, așa a continuat, „ca Domnul să mă ia acum sus, la El. Pot să am încredere în El, că El va purta de grijă nevastei și copiilor mei, dar nu am deloc încredere că eu sunt destul de tare în fața patimii îngrozitoare a băutului, care m-a adus în pragul morții și al iadului.” Atunci a răspuns celălalt: „Domnul, care v-a salvat sufletul, vă poate elibera și din acest lanț. Nu vrei să-I dai în grijă totul?” Amândoi au îngenuncheat, pentru a cere ajutorul Domnului: Hans a stăruit fierbinte pentru salvarea de sub puterea acestei ispite îngrozitoare. Când s-au sculat de la rugăciune, el a spus: „**Acum pot să-I încredințez Domnului ambele: trup și suflet; nu mă mai tem; știu că Hristos este mai tare ca puterea ispitei, dar vreau să mă rog din oră în oră, ca El să mă păzească sigur.**”

Marinarul Hans a fost și a rămas bolnav mai multe săptămâni. Dumnezeu i-a binecuvântat acest timp, pentru a învăța să cunoască mai profund pe Domnul și Cuvântul Lui. El spunea adesea: „Sărmanii bețivi! Aș dori mult să fiu în curând iar sănătos, ca să le povestesc despre Acela care îi iubește.”

Hans avea dreptate; și dacă aceasta, de asemenea, este adevărat: „Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,10), atunci să vrea totuși Dumnezeu, cu plăcere, în îndurarea Lui, să-i salveze pe toți prin Isus și să-i pregătească pentru slava Sa. **Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți. Toți**, marinarii și cei care locuiesc pe uscat, bețivii ca și cei iubitori de plăceri, curvarii și adulterii, toți oamenii legați cu lanțurile păcatelor și toți cei mândri, care se laudă cu virtutea lor. Cine mai umblă neîntors la Dumnezeu, este pe drumul spre iad, așa cum a fost odinioară marinarul Hans; dar același har care l-a găsit și l-a mântuit, vrea să te salveze și pe tine, căci este groaznic să mori în păcatele tale, neîntors la Dumnezeu. „Grozav lucru este să cazi în mâna Dumnezeului celui viu.”

Marinarul Hans, bețivul mântuit, a devenit un monument al harului lui Dumnezeu. Refăcut după câteva săptămâni, a plecat din nou pe mare.

Dar nu mult după aceea, nevasta lui a primit vestea că soțul ei a murit la bord. Unul dintre camarazii lui a povestit moartea lui Hans după cum urmează: „Hans stătea pe punte și-și lega pantofii, când a căzut și a strigat: ‚Bill, vino repede aici, trebuie să mor, iar apoi voi fi la Domnul meu. Spune-i soției mele să-și dea inima lui Hristos; și spune-i aceuia care mi-a povestit prima dată despre Domnul, că am plecat acasă fericit, la El.’ Atunci și-a ridicat mâna în sus, a zâmbit și a fost acasă.”

Nr. 22 DE CE NU CREZI?

„Pentru că așa zice Cel măreț și Cel înălțat, Cel care locuiește în eternitate și al cărui Nume este sfânt: ‚Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhul celor smeriți și să înviorez inima celor zdrobiți.’

(Isaia 57,15)

Când a început războiul Angliei împotriva Transvaal-ului și republicii Orange, a știut toată lumea că președintele Krueger și mulți din poporul lui împreună cu el, au luat decizia pentru război cu multă rugăciune. Bărbatul vârstnic, simplu, minunat, și-a pus încrederea în Dumnezeu, el s-a bazat pe Domnul și s-a sprijinit pe Cuvântul lui Dumnezeu. Unul dintre cei mai influenți bărbați ai Angliei a spus atunci batjocorind: **„Dumnezeu este întotdeauna cu batalioanele tari”**; voia să spună cu aceasta: nu există nici un Dumnezeu atotputernic, devotat, care ajută; numai să ai puterea și atunci îți atingi ținta. Multe ziare au fost de acord cu sarcasmul acestui bărbat necredincios. Apoi, când englezii au suferit o înfrângere după alta, când au fost nevoiți să trimită mai bine de 200 000 de bărbați în Africa de Sud, batjocoritorii au tăcut. Că batalioanele tari trebuie să fie așa de tari, nu s-a gândit nimeni. Acum arătau destul de puternice. Republica Orange a fost cucerită, Pretoria a fost ocupată, cele două republici au fost declarate ținut englez, mareșalul Roberts a plecat acasă - deci Dumnezeu a fost totuși cu batalioanele tari și nu cu rugăciunile credinței bătrânului bărbat devotat și a celor care s-au rugat cu el?

Aceeași vorbă despre Dumnezeul batalioanelor tari a străbătut iar multe ziare. Deodată au venit vești noi despre înfrângerile englezești, despre pătrunderea cetelor de buri în Cape Colony - atunci toți batjocoritorii au tăcut și a plecat de acolo o cunoștință prin multe inimi, că peste toate socotelile și planurile oamenilor stă Dumnezeul atotputernic, prezent, veșnic, un Dumnezeu care ascultă și ajută. Același Dumnezeu care S-a arătat în Hristos pentru a-i mântui pe păcătoșii

pierduți pentru viața veșnică, este Cel despre care Scriptura spune, că El ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui. (Evr.1,3.)

Crezi tu în El?

El nu este un Dumnezeu al batalioanelor tari, „pentru că așa zice Cel mareț și Cel înălțat, Cel care locuiește în eternitate și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și sunt cu cel cu Duhul zdrobit și smerit, ca să învierez duhul celor smeriți și să învierez inima celor zdrobiți.” (Isaia 57,15.) Președintele Krueger a spus la Koeln, în salutul lui de primire: „Căile lui Dumnezeu sunt minunate ... Dumnezeu Își pedepsește copilul, ce-i drept, dar nu-l alungă.” Care este deznodământul războiului sud-african, știe Dumnezeu;² dar un lucru este sigur: acest război se va sfârși așa, încât Dumnezeu va fi proslăvit și că cei care au avut încredere în El, crezând, Îl vor lăuda în veci pe credinciosul, adevăratul, sfântul lor Domn!

Acum câteva zile un negustor tânăr a spus: „Printre toți oamenii cei mulți cu care vin în contact, încă n-am găsit nici unul care să creadă în Dumnezeu.” Ce mărturie tristă! Oamenii necredincioși vor în mod obișnuit să ne convingă că inteligența și cultura lor îi fac să le fie imposibil să creadă - dacă privim mai adânc în inima și viața lor, vedem că voința, inima este aceea care nu vrea să renunțe la păcat. Ei simt: dacă eu cred în Dumnezeu, trebuie să recunosc că sunt un păcătos, trebuie să mă plec sub poruncile lui Dumnezeu, trebuie s-o rup cu păcatul - și lucrul acesta nu-l vreau!

De aceea le este vrăjmașilor necredincioși ai lui Dumnezeu așa de oribil cuvântul „păcat”; ei pot ajunge la mânie violentă dacă vorbești de păcat. Dacă nu există Dumnezeu, atunci nu există nici judecată; atunci noțiunile de „bine” și „rău” există numai în măsura în care ele sunt valabile în fața oamenilor. Dar ceea ce oamenii nu văd sau nu află, ceea ce se petrece în ascuns sau pe întuneric, pentru lucrurile acelea nu contează binele și răul. Pentru păcătosul care nu vrea să renunțe la păcatul lui, la prietenii lui imorali, la viața lui ușuratică, este foarte incomod să creadă în Dumnezeu, **căci Dumnezeu este un judecător**. De aceea oamenii găsesc că este mult mai simplu să spună: nu există Dumnezeu. Dar Dumnezeu spune: **„Nebunul zice în inima lui: ,nu este Dumnezeu! S-au stricat oamenii și au făcut răutăți dezgustătoare; nu este nici unul care să facă binele.”** Aceasta este părerea Dumnezeului atotputernic, care i-a creat pe toți acești atei, care îi hrănește, îi menține, le dă tot ce au, ce sunt și ce necesită.

Un francez distins și bogat, pe nume Charney, a fost băgat la închisoare în timpul lui Napoleon I, sub bănuiala de înaltă trădare. El era un ateu și a scris pe peretele micii curți, în care avea voie să se miște liber câteva ore zilnic, cu litere mari cuvintele: **„Totul este întâmplător!”** Într-o zi a găsit sub aceste cuvinte, la poalele zidului, o floriceică răsărind printre pietre. De acum înainte a urmărit zilnic creșterea ei. De unde a venit floarea? De ce este făcută așa de ingenios? Totul întâmplător? Aceasta este cu neputință! a strigat atunci un glas în inima lui. Floarea nu zicea nimic și nu știa nimic despre lupta care **avea loc zilnic** în inima examinatorului ei. Deținutul a început să îngrijească floarea și s-o proptească cu bețișoare. Floarea a devenit prietenul lui Charney și predicator în orele de singurătate. Când a început apoi să înflorească în alb și purpuriu - ce capodoperă! - atunci părea că-l întreabă: de ce încă mai este minciuna aceasta deasupra mea, pe perete? Nu pricepi că există un Dumnezeu care a creat totul și menține totul? Charney a fost biruit de această predică; acum credea marele adevăr: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Pentru că el a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă.” (Psalmul 33, 6. 9.) Puțin după aceea Charney a fost lăsat liber, prin mijlocirea împărătesei Josephine. El a luat planta cu el și a îngrijit-o în sera lui. Mica floare l-a biruit pe bărbatul trufaș, ea l-a învățat să creadă în Dumnezeu și aceasta l-a condus mai departe la Cuvântul lui Dumnezeu, pe care, de acum înainte, l-a citit cu smerenie și credință.

² Scris în 12 ianuarie 1901.

Creația arată tuturor oamenilor, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, cu măreție covârșitoare; conștiința adeverește sfințenia lui Dumnezeu și judecata viitoare - dar Biblia este revelația că Dumnezeu care a venit pe pământ în Hristos, este lumină și dragoste. Acest adevăr al Bibliei dăinuie și el va hotărî asupra veșniciei tale, indiferent dacă tu o recunoști sau nu.

De curând, un creștin vârstnic a intrat în vorbă cu un bărbat tânăr, care s-a așezat lângă el pe o bancă în parc. În conversație, bătrânul a spus: „Cuvântul lui Dumnezeu spune că va trebui să apăreți în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu!” - „Nu cred în Cuvântul lui Dumnezeu,” a răspuns tânărul. - „Fie că credeți în el, fie că nu, rezultatul nu se schimbă cu nimic. Dacă eu am în mână o sabie strălucitoare, nu este nevoie să credeți în ea; veți simți efectul, dacă veți fi lovit cu sabia. Cuvântul lui Dumnezeu este o sabie ascuțită, cu două tăișuri; nu puteți scăpa de efectul ei.”

Dragă omule, sărman, necredincios, nu minunile pe care le istorisește Biblia te fac un necredincios, ci **trufia ta, mândra ta în încrederea în tine, ostilitatea ascunsă a inimii tale față de Dumnezeu.** Și totuși, este Dumnezeul care te-a înconjurat toată viața cu dovezile puterii și bunătății Sale. De câte ori nu te-a păzit vizibil și nu te-a binecuvântat! De câte ori n-ai observat că El te caută cu dragoste, pentru a te trage la Isus de pe calea păcatului și a morții! O, smerește-te înaintea Dumnezeului mare și sfânt!

Ia numai Biblia în mână, citește-o, verifică fiecare cuvânt! Cercetează-ți viața prin Cuvântul lui Dumnezeu! Cercetează-ți trăirile interioare și exterioare, ispitele, luptele și păcatele; cercetează opiniile conștiinței tale; verifică-ți experiențele în tot ce vezi și auzi în jurul tău! **Biblia va rezista la verificare, - dar tu nu!** Va trebui să te supui lui Dumnezeu și Cuvântului Său; va trebui să te pleci ca un vinovat care caută har. Aceasta este calea mântuirii. Vino așa la Isus și-L vei găsi pe Îndurătorul care se pleacă spre inimile zdrobite și smerite.

Nr. 23 EXISTĂ UN IAD?

„Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă; da, vă spun, de El temeți-vă!” (Luca 12,5)

Un domn tânăr, bogat, căruia tare îi mai lipseau frica de Dumnezeu și buna-cuviință, a vizitat o mină de cărbuni. Minerul care îi fusese dat drept călăuză, îl cunoștea pe Isus și auzea cu dezgust, cum bărbatul tânăr batjocorea și hulea lucrurile dumnezeiești.

Cu cât coborau mai adânc în puț, cu atât se făcea mai cald. „O,” a exclamat vizitatorul cu o înjurătură, „dar aici este cald! Aș vrea să știu cât mai este de aici până în iad.” - „Nu știu să comunic exact distanța,” a răspuns minerul „**dar dacă se rupe o zală din acest lanț, atunci veți fi într-un minut acolo.**”

Oare nu stă situația așa în cazul oricărui om neconvertit, că între el și iad este numai un pas - o respirație?

Câți astfel de batjocoritori obraznici există, dar ce puțini creștini care știu să le răspundă cum se cuvine!

Dar există mult mai mulți batjocoritori din aceia care se amăgesc singuri cu vorba: **„Odată cu moartea se termină totul!”**

„Ce se va alege de dumneavoastră, dacă la ieșirea din casă veți cădea mort pe stradă?” așa l-a întrebat un creștin sincer pe un bărbat tânăr, care, până de curând soldat, și-a pierdut acum poziția și perspectivele pământești prin viciul băuturii. „Dacă voi cădea mort? Ei, atunci chiar s-a terminat totul.” - „Deci nu credeți în Dumnezeu, în judecată și în veșnicie?” - „Nu!” - „Oare nu v-a spus nimeni niciodată că băutul dumneavoastră nu este nimic altceva decât puterea păcatului și stricăciunea păcatului?” - „Nu, aceasta încă nu mi-a spus-o nimeni niciodată!”

Aici părea zadarnică orice strădanie de a face să strălucească lumina în acest întuneric de nepătruns. Că acest biet om era un păcătos pierdut, căzut sub judecata lui Dumnezeu, în pierzarea veșnică - el nu voia să vadă lucrul acesta. Ne gândim că un bețiv ar putea să-l vadă mai ușor - chiar dacă nu vrea să-l vadă, **cât de greu poate să-l vadă un om mândru de virtutea lui? - și totuși, el este pe aceeași cale.**

Nu moartea este sfârșitul omului, ci veșnicia. Dar cât de puțini oameni privesc înainte la clipa serioasă, când sufletul lor părăsește trupul și pleacă în veșnicie! Distracțiile sau grijile vieții monopolizează inimile altcum și le fac să trăiască numai pentru clipa prezentă. Cu toate acestea ne grăbim toți, de neoprit, în întâmpinarea veșniciei. Chiar și cel mai înverșunat sceptic admite forțat de împrejurări adevărul serios, că noi pe pământ suntem doar musafiri, că aici nu avem un cămin durabil. Care este situația **cu mântuirea și căminul tău veșnic?** - Dumnezeu i-a sădit omului veșnicia în inimă; de aceea aici jos toți oamenii au sentimentul **de a nu fi în patria lor.** Acest sentiment poate fi mai slab sau mai tare, poate fi suprimat temporar. Dar el există și de multe ori iese iar puternic la iveală, nechemat. Noi ne dorim un cămin care dănuie veșnic și unde inima este veșnic fericită. Un asemenea cămin există; pentru aceasta a venit pe pământ Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. pentru aceasta a suferit și a murit El pentru noi pe cruce, pentru a ispăși vina păcatului nostru, pentru a ne face potriviți pentru căminul veșnic din slava cerească; căci „nimic necurat nu va putea intra acolo”. Și cei necurați și cei nelegiuți găsesc un cămin veșnic, **dar unul îngrozitor!** Ei se duc în locul de chin din împărăția morții, unde vor aștepta ziua mare a judecății (2 Petru 2,9). Atunci vor fi puși în fața tronului lui Dumnezeu; iar cine nu va fi găsit scris în cartea vieții, va fi aruncat în iazul de foc. Deci acesta este sfârșitul celor nelegiuți. Ei vor fi în veci în iazul de foc împreună cu aceia pentru care acesta a fost pregătit de la început: cu diavolul și îngerii lui. Pentru ei nu mai există nici o nădejde; nici zorii unei salvări sau ai unei ere mai bune nu vor răsări peste ei. Aceasta este moartea a doua, veșnica despărțire de Dumnezeu (Apocalipsa 20,11-15), partea veșnică a tuturor acelor care mor în păcatele lor, neîmpăcați cu Dumnezeu.

Există realități și adevăruri în Sfânta Scriptură, care pentru omul firesc sunt o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Din acestea face parte, în primul rând, iazul care arde cu foc și pucioasă. Chiar și multor creștini, care se consideră credincioși ai Bibliei, nu le place când predicatorul zăbovește asupra acestei realități sau chiar o ia ca text al predicii sale. Dar Dumnezeu nu numai că a scris în Cuvântul Său neîndoios despre existența focului infernal, ci în același timp a sădit în inimile și conștiințele oamenilor o sabie înflăcărată. Domnul spune: „Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritatea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El temeți-vă!” (Luca 12,5.) Isus a venit ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți, să le croiască o cale, pentru a fugi de judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu. **Apariția Fiului lui Dumnezeu pe pământ este dovada cea mai puternică pentru realitatea iadului.** Ar fi venit Isus din slavă dacă n-ar fi fost aici pierduți, pe care El vrea să-i mântuiască din pierzarea sigură, inevitabilă? Căci de ce ar fi fost Isus pe cruce sub judecata lui Dumnezeu, dacă sfârșitul păcătosului n-ar fi moartea veșnică, moartea a doua, chinul focului? Nu trebuie să ne **contrazicem** cu batjocoritorii: dacă există un iad; trebuie să li-l mărturisim cu seriozitate sfântă - propria lor conștiință mărturisește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce disprețul și batjocura ies de pe buzele lor.

Un martor devotat garantează pentru adevărul următorului eveniment:

Hans D. și Benjamin S., doi tineri din M., erau prieteni credincioși. Ei trăiau ordonat și harnic, dar batjocoreau pocăința și întoarcerea la Dumnezeu. Dumnezeu a făcut ca Benjamin să audă pe stradă cuvintele: „Da, există un iad și o osândă veșnică.” Cuvintele l-au impresionat pe tânărul bărbat așa de profund, încât în aceeași seară i-a spus prietenului său: „Auzi, dacă există totuși un iad?” „Nonsens, Ben,” a exclamat Hans zâmbind, „când voi muri, mă voi întoarce și îți voi spune dacă există un iad. Până atunci poți sta liniștit.”

În ziua următoare Hans s-a accidentat la muncă și a murit. Benjamin și-a revăzut prietenul ca leș. Zăcea acolo palid, rece și mut. Unde era Hans acum? El a spus întotdeauna: moartea este moarte; cu moartea se termină totul. Seara mult timp Benjamin n-a putut să adoarmă. În sfârșit, și-a găsit somnul. Cine a venit atunci la patul lui? Era Hans D. El și-a deschis pieptul, l-a lăsat pe prietenul care dormea să privească înăuntru, unde ardea un foc cu vâlvătaie. „Aici, Ben!” a strigat el, „privește aici, există un iad.” Benjamin s-a trezit tremurând, convins că există o veșnicie îngrozitoare pentru păcătosul care moare în păcatele lui. Cu toate acestea n-a îndrăznit să se roage; trecutul lui îl acuza cu o vină înmiiată - unde să fugă? El își spunea lui însuși iar și iar: ești pierdut! Dar Isus îi caută pe cei pierduți. Într-o zi, Benjamin S. a fost luat la predicarea Evangheliei. Când a intrat, predicatorul citea minunatul cuvânt. „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.” (1 Timotei 1,15.) Benjamin a primit aceste cuvinte ca și când ar fi fost scrise de Dumnezeu în Biblie pentru el și el avea dreptate în această privință. **În aceeași clipă inima lui L-a apucat pe Isus ca pe Mântuitorul lui și a găsit pace în rănile lui Isus. Ce pace! Prietene, cunoști această pace?**

Copiii lui Dumnezeu au pace, căci ei știu că vor fi „pentru totdeauna cu Domnul”. Ei îl vor înconjura în slavă, într-un număr imens, ca scump răscumpărați, pe Mântuitorul și Domnul lor. Atunci va privi în ei „rodul muncii sufletului Său”; iar ei Îi privesc fața și Îi poartă Numele pe frunțile lor. Ei stau acolo în abundența luminii și a slavei Sale. Ei au crezut în Numele Lui pe pământ, într-o lume ostilă, L-au iubit și au avut încredere în El. Acum nu este uitat nici cel mai mic și mai slab dintre ei în slava Casei Tatălui.

În acest timp fugar, aicea jos, trebuie să ne hotărâm care va fi sfârșitul nostru, partea noastră în veșnicie. Te-ai gândit la aceasta? Este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul tău? Ai venit la El dornic de mântuire? Ești la adăpost în El?

Nr. 24 SINGUR

„În lume aveți necaz dar îndrăzniți: Eu am învins lumea.” (Ioan 16,33)

În satul Shitambo, la lacul Tanganyika din Africa, la 1 mai 1873, un grup de negri erau adunați în jurul unei colibe. Ei așteptau liniștiți poruncile stăpânului lor, care a fost dus bolnav și slab, cu targa în coliba lui, pentru că nu mai putea continua călătoria obositoare. În sfârșit, negri devotați au privit cu grijă prin ușă și au văzut că stăpânul lor - ei îl numeau „tată” - era îngenuncheat lângă targa lui - **dar era mort!** El a adormit rugându-se, în mijlocul Africii, singur cu Dumnezeuul lui. **Era David Livingstone**, primul european care a trecut prin mijlocul „Continentului negru” de la est la vest și de la vest la est. **Niciodată n-a folosit alte arme împotriva triburilor de negri, în parte sălbatice, decât rugăciunea, dragostea lui Hristos și mărturia Evangheliei.**

Slujitorii devotați, care înconjurau coliba morții iubitului lor conducător, au scos viscerele din cadavru, au îmbălsămat cadavru, l-au înfășurat în foaie de cort și scoarță de copac și au pornit lungul marș de 1800 de km. spre coastă. Ei voiau să dea iubitului lor stăpân ultima dovadă a recunoștinței lor prin aceea, că îi duc cadavru pe un vapor, care trebuia să ducă rămășițele supuse putrezirii spre patria îndepărtată. Nouă luni **a durat acest cortegiu funerar**, care a trecut prin multe lupte cu triburi dușmane, prin boală grea, prin nenumărate greutăți. Dar au ajuns la țintă. Acum acest cadavru odihnește în mănăstirea Westminster din Londra, sub o piatră simplă, care poartă doar inscripția „David Livingstone”.

Livingstone înseamnă „piatră vie”. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe toți creștinii adevărați „pietre vii”. **Ești tu o piatră vie?**

Livingstone, scoțian din naștere, fiul unor părinți săraci, și-a câștigat singur pâinea în fabrică deja de la zece ani. Deși cunoștea Evanghelia din tinerețe, L-a găsit totuși pe Domnul abia în al 20-lea an al vieții sale. Omul firesc nu aude nimic de la Duhul lui Dumnezeu, el are nevoie de o viață nouă. Mulți aud și învață din tinerețe Cuvântul lui Dumnezeu, cunosc multe versete biblice pe dinafară - dar aceasta încă nu este „viață din Dumnezeu”. Abia când un om a primit Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu devine viu în el. Livingstone însuși spunea când L-a găsit pe Isus, că dintr-odată, tot ce auzise mai înainte din Biblie, i-a apărut într-o altă lumină, strălucitoare. Acum a luat hotărârea vitală, mânat de dragostea lui Isus, să meargă la păgâni ca mesager al Evangheliei. Pentru această misiune el s-a pregătit cu studiu zelos. El n-a învățat numai ceea ce avea nevoie pentru propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, ci a studiat temeinic și medicina.

El nu era un orator. Când a urcat la amvon pentru predica lui de probă, a putut să rostească numai cuvintele: „**Dragi prieteni, am uitat tot ce am avut să vă spun.**” Acestea fiind zise, a părăsit amvonul. Ca urmare a acestei predici de probă, Livingstone a fost declarat ca inapt pentru a fi misionar - dar ce a decis Dumnezeu? Acest bărbat al credinței, smerit, trebuie să devină unul mare printre mesagerii lui Dumnezeu.

Livingstone a plecat în Africa de Sud. Nouă ani a trăit și a slujit în casele de misiune înființate de el în districte unde albi ajunseseră deja și care erau guvernate de albi. În acest timp s-a căsătorit. El a câștigat inimile negrilor prin dragoste și binefaceri, în timp ce slujea băștinașilor și ca medic. Dragostea lui le-a demonstrat-o printr-o încredere minunată. De exemplu, el s-a dus la un trib care tocmai omorâse niște negustori albi și a dormit în mijlocul lor singur într-o colibă deschisă, încredințându-se numai în paza lui Dumnezeu. Mai târziu a fost mânat să ducă Evanghelia în Africa Centrală, la asemenea triburi care încă n-o auziseră niciodată. În același timp voia să cerceteze țara, ca s-o deschidă pentru evanghelie.

Astfel a străbătut timp de 21 de ani Africa; în tot acest timp s-a întors numai de două ori în Anglia, pentru a împărtăși rezultatele expedițiilor sale de-a curmezișul Africii. Livingstone este descoperitorul marilor lacuri din Africa Centrală. El a descoperit și izvoarele fluviului Congo, cursul superior al fluviului Zambezi și uriașele cascade ale acestuia. Mulți ani nu s-a știut dacă Livingstone mai trăiește sau nu; americanul Stanley a fost trimis să-l caute și l-a găsit în Ujiji, cam un an înaintea de moartea lui.

Întotdeauna singur cu Dumnezeul lui și cu Biblia lui, Livingstone a fost adevărat ca un luptător devotat și puternic. Lui i-a fost de ajuns că Domnul a fost mulțumit cu calea lui; pe el nu l-au însoțit lauda și recunoașterea oamenilor. N-a putut savura nici măcar dragostea soției și a copiilor lui, pentru că a trebuit să-i trimită curând înapoi în Scoția, din cauza primejdiilor climei africane. Astfel - omeneste privit - și-a văzut singur de drumul lui. În mijlocul primejdiilor fără număr, al lipsurilor și greutăților, adesea săptămâni întregi bolnav de febră, el n-avea nici patrie, nici loc de adăpost pământesc, dar el avea o sursă nepuizabilă de putere și pace: el Îl avea pe Domnul Cel prezent. Livingstone a fost jefuit și părăsit mai mult decât o singură dată în călătoriile lui mari și primejdioase, de către însoțitorii lui negri. Din cărțile luate cu el i-a rămas numai Biblia, iar pe aceasta a parcurs-o de patru ori în zilele singuratice, când îi lipseau toate celelalte și a mărturisit că de fiecare dată a găsit în ea noi comori.

Poate ești și tu, camarade, însingurat, izolat, străin? - Atunci această foaie să te îndrume la Isus! Fiul lui Dumnezeu n-a găsit pe acest pământ pe nimeni care să poată să-I înțeleagă inima. Dar El a mărturisit: „Nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16,32.) El a spus alor Săi: „**V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine. În lume aveți necaz, dar îndrăzniți, eu am învins lumea.**” (Ioan 16,33.)

Aceasta nu se potrivește deloc oamenilor care, în mijlocul așa-zișilor buni prieteni, își văd de drumul lor vesel. Dar dacă tu te simți apăsător pentru că-ți lipsește recunoașterea și simpatia

celorlalți, atunci să știi: Isus cunoaște starea și inima ta împovărată. El știe tot; tu poți să I te destăinuie fără rezervă și niciodată nu vei avea de regretat lucrul acesta.

Un soldat tânăr credea cândva, că a găsit, în sfârșit un camarad, în fața căruia poate să-și verse inima. În ceasurile liniștite ale nopții i-a încredințat ceea ce îi apăsa inima, că-și simte păcatul și natura păcătoasă de jur-împrejurul lui, că este flămând după o altă viață, după pâinea din veșnicie. Dar ce dezamăgire! În ziua următoare, când stăteau la masa de prânz, prietenul înșelător a spus glas tare, cu dispreț și batjocură, în cercul camarazilor, tot ce i-a fost încredințat. Dar Isus nu te ascultă, ca după aceea să te dea pradă batjocurii. Inima lui este sinceră. Și nici nu te expediază cu o ridicare miloasă din umeri. El însuși a fost 33 de ani în mijlocul aceluiași oameni printre care locuim noi, El, Cel fără pată, Fiul lui Dumnezeu venit din cer în chip de rob. Și El a fost însingurat, dar inima Lui s-a odihnit în inima Tatălui Său, în comuniune de dragoste și de viață neîntrerupte, până au început orele judecății de pe cruce. Atunci când El, Cel care n-a cunoscut păcat, a fost făcut păcat, când a fost împovărat cu păcatele tale și ale mele, fără număr, atunci s-a împlinit cu El cuvântul profetic: „Am așteptat compătimire dar degeaba și mângâietori, dar n-am găsit nici unul.” (Psalmul 69,20 textual). Da, **El a fost părăsit de Dumnezeu**, ca ai Săi, care sunt în lume, să nu fie părăsiți niciodată de Dumnezeu. Este luptă între Satan, stăpânul acestei lumi, și Isus, Fiul lui Dumnezeu. Dar Isus l-a biruit pe cruce pe Satana, pentru totdeauna.

Pentru a fi însingurat în lume, nu este nevoie să călătorești până în Africa Centrală, în mijlocul negrilor păgâni. De acesta va avea parte orice creștin sincer și în mijlocul creștinătății de nume. Cine îl urmează pe Isus, va avea parte de opoziția și ostilitatea lumii, el va fi de multe ori neînțeles și va merge singur - dar mângâierea și pacea Domnului prezent va fi partea lui. Vreau să redau aici, din scrisoarea unui ucenic al lui Isus, care a devenit soldat în toamna lui 1899, câteva cuvinte care dovedesc cele spuse și care pot sluji multora spre înviore și mângâiere:

„Suntem 10 bărbați în cameră, din Prusia de Vest, Pomerania, Brandenburg. În 14 octombrie mi-a fost permis să le mărturisesc în puterea lui Dumnezeu, că „sângele lui Isus Hristos curăță de toate păcatele” și că fiecare își va găsi cândva păcatul neiertat, în fața scaunului de judecată a lui Dumnezeu. Pe unul dintre camarazii mei am putut să-l conving că există un Dumnezeu, că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că mai există și oameni care-L cheamă și-L mărturisesc pe Isus ca Mântuitor al lor și pe Dumnezeu ca Tată. El a fost foarte uimit că acum mai există asemenea oameni și mi-a spus că eram primul pe care l-a întâlnit. I-am spus că există o singură cale spre adevăr și aceasta este peste Golgota. Am putut și în zilele următoare, ba chiar în fiecare zi să depun o mărturie în puterea Duhului Sfânt și privind în sus, la Isus. Este un lucru minunat să fii ucenic al lui Isus; dar este și greu în unele clipe să fii creștin.”

Dacă un creștin este bogat sau sărac în lume, dacă este recrut ca autorul acestei scrisori sau sus-pus, nu schimbă nimic în aceea că are necazuri în lume, unde stăpânește Satan. Ferice de el dacă ia putere și pace din părtășia cu Isus! Același Domn, care l-a întărit și l-a ocrotit pe unul ca Pavel, pe drumul lui anevoios prin naufragii, atacuri de tâlhari, biciuire și temniță, încât a putut să-și isprăvească drumul victorios și în pace, l-a păzit și pe Livingstone pe cărarea lui singuratică. Același Domn și Dumnezeu credincios îl va purta în pace pe fiecare dintre ai Săi, care are încredere în El. Să nu mergi cu lumea care aici râde și triumfă - ea se grăbește în întâmpinarea judecății. Grăbește-te în brațele lui Isus, El te face fericit și îi poartă pe ai Săi victorioși până în slava lui Dumnezeu.

Nr. 25 CE POSED?

„Mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a omorât pe toți.” (Luca 17,27)

Pe coasta de sud a republicilor nord-americane, la Golful Mexic, în statul Texas, este situat orașul Galveston, pe o insulă îngustă, nisipoasă. Ea a fost întemeiată abia în 1835; prin poziția ei favorabilă a ajuns curând prima piață comercială a aceluși ținut și cea mai mare piață și loc de depozitare pentru bumbac de pe tot pământul. Între insulă și coasta uscatului se întindea portul vast, peste care treceau mai multe poduri de cale ferată. De aici plecau regulat linii de navigație ale vapoarelor, spre principalele locuri de coastă ale Americii ca și ale Europei.

Orașul a avut până în septembrie 1900, mai bine de 40 000 de locuitori. Străzile regulate, late, se întretaiau perpendicular, în fața celor mai multe case erau grădini frumoase, îngrijite. Elegantul oraș avea primăria lui mare, peste 20 de biserici, o universitate, iluminat electric, pe scurt, toată dotarea unui oraș modern. Se trăia în Galveston așa cum se trăise în toate orașele pământului încă înainte de potop: „Mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau; se însurau și se măritau, până când a venit potopul și i-a omorât pe toți.” (Luca 17,27 și 28.) Normal că existau și Biblii în Galveston, în care Cuvântul era tipărit și probabil și câțiva creștini care mărturiseau adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor își ziceau că evenimentele potopului și nimicirea Sodomei, petrecute acum multe mii de ani, ar fi cu neputință să aibă legătură cu un oraș comercial modern, cu iluminat electric. Așa ceva, ce-i drept, se poate plasa într-o predică; acolo omul modern lasă multe să-i treacă pe la urechi. Dar apoi, când ascultătorii ajung pe stradă sau acasă, se simt de două ori mai bine că nu mai trăiesc într-o asemenea vreme, când Dumnezeu pedepsea pământul cu judecăți atât de îngrozitoare - presupunând, în general, că ei recunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu.

Sâmbătă, în 8 septembrie 1900, s-a anunțat una dintre acele furtuni violente, care se petrec din când în când în acest anotimp în Golful Mexic; acolo se numesc „tornade”. O asemenea tornadă are de multe ori o forță uluitoare; ea a ridicat deja în sus tunuri grele din bastioanele de coastă și le-a aruncat la mai multe sute de metri. După-amiază s-a iscat un vânt puternic, care în cursul serii a ajuns la o putere uriașă; totodată a început o ploaie neîntreruptă cu rupere de nori. Apa din golf a crescut repede; către ora 8 era deja la o înălțime de trei picioare pe străzile din Galveston. În câteva clipe valurile au smuls toate instalațiile portuare și digurile de protecție și au subminat casele; s-au năruit una după alta. Către ora 10 seara, apa era deja înaltă de 10 picioare în cartierele joase, iar pe lângă aceasta orcanul și ruperea de nori se dezlănțuiau în continuare cu o violență nediminuată. Vasele care erau în port, printre ele un număr de vapoare transatlantice, multe veliere și nenumărate ambarcațiuni mai mici, au fost smulse din locul de ancoraj și bucățele mici de plută au fost azvârlite de valuri pe uscat. Către ora 11, orașul a fost lăsat pradă fără împotrivire zbuciumului elementelor naturii, iar locuitorii căutau să se salveze pe dunele aflate în jur. Puterea vântului era așa de tare, încât clădirile mari, ca spitalul și gara, care stăteau izolate, au fost de-a dreptul răsturnate de suflul lui. Oamenii care s-au refugiat pe acoperișuri, au fost azvârliți jos de furtună, pe străzile inundate; un cargobot mare a fost purtat de vânt și valuri până în centrul orașului. Podurile de cale ferată s-au prăbușit. Bărbații și femeile au încercat zadarnic să umble prin valuri, pentru a se salva pe ei și pe copiii lor; ei ajungeau de multe ori în apă până la gât și la următoarea ciocnire a valurilor cădeau la pământ pentru a nu se mai ridica niciodată. Furtuna izbea corpurile de case, arunca peste ele acoperișuri și zidărie și pe porțiuni întinse străzile inundate erau acoperite de un talmeș-balmeș înfiorător de leșuri plutitoare și luptători desperați cu moartea. Urletul furtunii și al valurilor, trosnetul caselor care se năruiau și vuietul mării înghițeau orice alt zgomot. Când abia în dimineața următoare soarele a răsărit peste scena groazei, supraviețuitorii au putut cuprinde cu privirea toată marea nenorocire care le lovise orașul. Puhoiul și vârtejul enormei cantități de apă au fost așa de puternici, încât și curțile bisericilor au fost erodate adânc de un picior, iar cadavrele au fost smulse din sicriile lor. Marele

Scaly-Hospital din apropiere de Galveston, a dispărut complet de pe fața pământului cu cei aproximativ 250 de pacienți; întregul port era în așa măsură umplut de ruine și cadavre de tot felul, încât navigarea era cu neputință. În cazarma San Jacinto erau încartiruite trei companii de infanterie, din care n-au rămas în viață nici măcar o duzină de oameni. Din cele 10.000 de case din Galveston, 6.000 au fost distruse, după o apreciere superficială. În mijlocul acestei nenorociri generale, foarte mulți infractori negri și albi au început deja de luni să devasteze și să fure. Indignarea populației, de cealaltă parte, ca și justiția rapidă pe care ea a pregătit-o pentru indivizii certați cu legea, au fost explicabile. Cetățeni înarmați, care voiau să-i împiedice pe infractori, au început să tragă pe străzi și să doboare pe oricine era surprins prădând; că în afară de aceasta a mai fost pus la zid și câte un nevinovat, a fost de neevitat. Astfel s-au înmulțit și mai mult nenorocirea și numărul victimelor.

Ce predică gravă! Și astăzi se mai poate întâmpla, în secolul 20 tocmai început, să vină potopul și brusc să-i smulgă pe oameni, casele lor, negoțul lor, toată averea lor. Tot ce are omul pe pământ, viața și sănătatea, onoarea și numele bun, proprietatea și fericirea familială, este numai un bun încredințat, nu avere de durată. Nimeni nu știe cât timp îi este încredințat.

Ai tu ceva care este proprietatea ta de nerăpît? Majoritatea oamenilor iau cu ei în veșnicie, ca adevărata lor avere, numai vina lor, păcatul lor; această vină a lor îi conduce la judecata lui Dumnezeu și la pierzarea veșnică.

Dar nu aceasta este voința sfântă a lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a-ți lua această posesiune aducătoare de blestem, sarcina, povara vinei și să-ți dea o altă posesiune, de nerăpît: **harul lui Dumnezeu și viața veșnică!** Sunt acestea posesiunea ta? Nu spune: „Nădărduesc că da!” **Ori o ai, ori n-o ai!** Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte limpede: „Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5,12.)

La ce i-au ajutat pe oamenii din zilele lui Noe comorile lor, casele lor, onorurile lor?

La ce i-au ajutat pe oamenii din Sodoma afacerile lor, câștigul lor, nunțile și ospețele lor?

La ce i-au ajutat pe oamenii din Galveston comerțul lor cu bumbac, băncile lor, grădinile lor și distracțiile lor? Totul s-a cufundat dintr-odată; cu miile au trebuit să apară înaintea lui Dumnezeu; ce au luat în veșnicie ca posesiune a lor veritabilă?

Ce iei tu în veșnicie dacă mori astăzi? Va fi harul lui Dumnezeu și viața veșnică, prin pocăință și credința în Hristos posesiunea ta sigură și veșnică? Da sau nu?

Nr. 26 EȘTI FERICIT?

„Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu? (Psalmul 42,1-2)

Carol al V-lea, împărat german, arhiduce de Austria și rege al Boemiei, rege al Spaniei, rege al Țărilor de jos, rege al Burgundiei, rege al Napoli și rege peste nou descoperitele insule și colonii ale Americii, se putea lăuda că în imperiul său soarele nu apune; căci dacă în America soarele apunea, în Europa era deja la răsărit. El era un împărat de sânge german, din casa Habsburg, dar el se considera spaniol; el obișnuia să spună: „Când vorbesc cu Dumnezeu, vorbesc în spaniolă; cu oameni de stat și diplomații vorbesc în italiană, cu femeile în franceză, cu cail în germană.” Dacă orgoliosul bărbat **a vorbit vreodată din inimă** cu Dumnezeu, aceasta o știe Domnul. Dar un alt lucru îl știe toată lumea, că și-a sfârșit viața ca un bărbat distrus de timpuriu și nefericit. Multele lupte și greutăți care au zguduit vastele domenii în timpul guvernării sale, i-au mistuit puterea și curajul. Bătrân deja în al 56-lea an al vieții sale, a renunțat la guvernare și și-a împărțit imperiul între fiii săi. Chiar el s-a retras în mănăstirea San Juste din

Spania, care era situată în singurătatea unei sălbăticii romantice muntoase, în provincia Extremadura. El n-a găsit fericirea și pacea pe tronul lui împărătesc și s-a gândit că le va găsi în mănăstire. Pentru a-și imagina propria moarte, el a serbat scurt înainte de moarte propriile sale funeralii, prin faptul că s-a culcat într-un sicriu și a pus să se țină un serviciu funerar solemn. Dar nici în aceasta nu sunt de găsit pacea și liniștea. Nimic pe lume nu poate potoli dorul inimii după fericire și pace; nici bogăția și strălucirea, nici puterea și onoarea, nici sacrificiul și lacrimile, nici mătăniile - fericirea și pacea sunt de găsit numai la inima lui Isus!

Unul dintre cei mai mari poeți englezi a fost **lord Byron**, care a fost numit „un om răsfățat de noroc”, pentru că i-au fost hărăzite: sănătate, mult talent, un nume nobil, o avere mare și admirația oamenilor, până la bătrânețe. (Byron a trăit numai 36 de ani.) La ultima lui zi de naștere Byron a scris următoarele versuri despre propria lui viață:

Tomnatic-acum zilele-mi sunt
Floarea și rodul s-au retras,
Doar mâhniri, suferinți și plâns
Au mai rămas.

A fost omul acesta fericit? Marele poet german Johann Wolfgang Goethe, căruia i-au fost acordate putere, frumusețe, talent strălucitor în cantitate mare, care a avut poziție înaltă, bunăstare și onoruri, a mărturisit în seara vieții sale: „N-am fost fericit două zile neîntrerupt”. El suspina:

„Ah, sunt obosit de goană,
Ce-i toată această durere, dorință?
Dulce pace,
Vino, ah vino în pieptul meu!”

Prima dintre cele mai larg răspândite reviste ilustrate ale Germaniei a fost „Gartenlaube”. Aceasta avea în anul 1874 o răspândire de 382 000 de exemplare. Fondatorul ei, domnul E. Keil, care a murit câțiva ani mai târziu, devenise, bineînțeles, un om bogat, cu vază. El scria pe atunci unui prieten următoarele: „Acesta este un succes, pentru care pot, într-adevăr, să fiu mândru; căci este opera mea și toată este numai a mea, atât prin editarea, cât și prin conducerea ei. Dar dacă m-ar întreba cineva dacă ea m-a făcut fericit, aș putea să-i dau numai un răspuns trist. Timp de 15 ani n-am avut decât gândul acesta, care m-a stăpânit zi și noapte, peste tot, cu o forță demonică și care mi-a răpit ultimele bucurii ale vieții, care a făcut din mine un bărbat însingurat și prin aceasta a adus peste mine și peste familia mea o nenorocire de nedescris. Timp de 15 ani din cea mai frumoasă perioadă a vieții mele m-am îngropat în muncă; n-am avut nici o duminică, m-am izolat de prietenii mei, am trăit numai pentru afacerile mele. Cu toate că mijloacele de călătorie îmi stau la dispoziție, n-am văzut deloc lumea, cu excepția unui tur prin Elveția, iar dacă mădularele mele s-ar așterne mâine la odihnă, oamenii ar spune: a fost un nebun și nu și-a savurat viața. Conducerea unei asemenea lucrări este un blestem, care ne ține prinși cu gheare de fier și în cele din urmă distruge viața, fără să fi câștigat altceva decât un număr favorabil de abonamente. În șase ani n-am avut decât trei zile de odihnă, pe care le-am petrecut în Thüringen. Ambiția poate fi satisfăcută prin succesul unei asemenea reviste, dar fericirea nu poate fi găsită în el, aceasta o știu din experiență.”

Asemenea oameni sârmani sunt înșelați. Satan îi înșeală pe oameni **de două ori**; el le prezintă oamenilor, că dacă ar avea sau ar putea savura una sau alta, vor fi fericiți. În loc de aceasta cu cât savurează mai mult acele lucruri, devin tot mai nefericiți, Aceasta este prima înșelătorie. Dar ei nu pot să spună lucrul acesta; în fața lumii ei trebuie să păstreze aparența că ar fi fericiți. Ei trebuie să-și ascundă inima care suspină, care dorește, gândurile lor tulburi. În fața lumii, în fața prietenilor și camarazilor, zâmbim ca și când viața ar curge ca un pârâu plin de viață. Dar în inimă lucrurile stau altfel. Aceasta este a doua înșelătorie.

Acum permite să fii întrebat: **ești fericit?** Nu trebuie să-mi răspunzi la întrebare, dar fă-mi plăcerea și răspunde-ți ție însuși, cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu! Acceptă cu inima singurul adevăr: Dumnezeu te iubește și te caută ca să te facă fericit pentru timp și veșnicie. **Vrei să devii fericit?**

O durere adâncă trece prin multe inimi omenești, chiar și prin a eroilor sărbătoriți, a înțelepților, a bogaților, a puternicelor. Mii de oameni vor s-o amuțească prin distracții și desfătare, prin muncă și câștig, dar n-o pot vindeca și potoli până nu devin fericiți la inima lui Isus.

Harul lui Dumnezeu și adevărul au venit la noi prin Isus. Harul vindecă durerea, adevărul potolește dorul. Isus spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28.) Acesta este adevărul: Isus îi face fericiți pe ai Săi. Isus spune: „Oricine va bea din apa aceasta (adică din cea pe care o dă lumea), va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nicidecum nu va înseta niciodată.” Lucrul acesta îl strigă Domnul omenirii din care se înalță spre Dumnezeu suspinul și dorul nepotolite. „Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” Aceasta este dorința cea mai profundă a oamenilor necredincioși și a nenumăratelor inimi de soldați. Prietene, ceea ce dorește sufletul tău, găsești numai la Dumnezeu: pace, bucurie, o inimă fericită și satisfacere deplină.

Așadar, mai întreb o dată: **ești fericit?** Nu spune: „Nu-mi lipsește nimic, sunt mulțumit cu mine și cu situațiile mele.” Toți stâlpii pe care se sprijină această mulțumire, se pot rupe astăzi. Și atunci? Care ar fi partea sufletului tău nemuritor dacă ar trebui să mori deja astăzi? Așa că fii sincer față de tine însuși, așa cum a fost odinioară redactorul lui „Gartenlaube” față de prietenul lui! Adevărata biografie a nenumărați oameni sună deci așa: fără pace pe pământ, deznădăjduiți în moarte, despărțiți de Dumnezeu pe veci, departe de tot ce înseamnă fericire și pace. Vino la Isus! În sângele Lui este iertare, la inima Lui este pace. **Tu trebuie să devii fericit deja aici, pe pământ!** Adu-I Lui vina ta, grija ta, toată povara ta; El îți curăță și-ți tămăduiește inima și-ți dăruiește pacea Lui. Atunci ești copil al lui Dumnezeu; moartea și judecata rămân atunci în urma ta; înaintea ta va fi slava veșnică a lui Dumnezeu, ca partea și moștenirea ta. Este nemărginit de minunat să fii proprietatea lui Isus. **Ești tu fericit?**

Nr. 27 VICTORIOS ÎN VĂPAIE

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27,46)

Hoboken este acea parte a portului din New York, care se formează prin vărsarea râului Hudson. Acolo nu este numai țărnul strâns ocupat cu vapoare care se încarcă și se descarcă și magazinele înalte ticsite cu mărfuri, ci în afară, în suprafața apei se întind multe sute de metri de punți de lemn tari și late (numite Piers), cu depozite de mărfuri, la care amarează marile vapoare rapide și vapoarele de mărfuri ale companiei Norddeutschen Lloyd și ale liniei Hamburg-America. Așa că și sâmbătă, în 30 iulie, la punțile din Hoboken erau cinci mari vapoare transoceanice: „Kaiser Wilhelm der Grosse”, „Saale”, „Bremen”, „Main” și „Thingwalla”. Câteva minute după ora patru, un docher a descoperit că în una din magazinele, un val de lână era în flăcări. Pentru că aici erau depozitate mari cantități de lână, multe butoaie cu terpenină și alte materiale inflamabile, focul s-a întins cu o viteză nebună; el sărea peste suprafața apei de la o punte la alta, a cuprins vapoarele care, fără a avea presiune în cazane, zăceau înțepenite la mal, a cuprins depozitele de pe mal și în câteva minute a transformat totul într-o mare de foc. Prin două remorchere chemate acolo, s-a reușit să tragă uriașul vapor „Kaiser Wilhelm der Grosse” în larg, unde a plutit pe fluviu până a fost stins focul. Între timp, „Saale”, „Main”, „Bremen” și

„Thingwalla” zăceau încă neajutorate la puntea lor. Toată partea superioară a vapoarelor era în flăcări; și în interior focul se întindea repede; echipajul părea lăsat pradă morții prin foc. Cu mare primejdie și efort s-a reușit, în sfârșit, să fie desprinse „Bremen”, „Saale” și „Main” și trase în larg. Spectatorii puteau observa câte dintre victime se osteneau să se cațere afară prin micile saborduri, dar numai foarte puțini reușeau. Alții săreau peste bord, mulți se înecau, unii au fost salvați. Sus, pe puntea de comandă a lui „Saale”, care ardea, stătea căpitanul Mirow. Flăcările pâlpâiau în jurul lui, hainele i s-au aprins, dar omul arzând rezista pe locul lui, până s-a prăbușit leșinat, cu capul înainte, în vaporul arzând. „Saale” a mai plutit o porțiune de drum pe fluviu, apoi a eșuat în fața unei insule din apropiere. „Bremen” a fost stins curând; „Main” a eșuat așa, încât a putut fi ridicat; „Thingwalla” a ars de tot.

În timp ce marea nenorocire a îmbrăcat în doliu multe familii și a provocat compasiune pe tot globul pământesc, destoinicia și sacrificiul căpitanilor germani a stârnit admirația generală. Între ei era căpitanul Mirow, omul care arzând pe vaporul arzând, a rămas pe loc și și-a găsit moartea în flăcări, ca o pildă luminoasă, încadrat în rândurile eroilor marini ai Germaniei. Numele și fapta lui au străbătut zările tuturor țărilor, fotografia lui a fost foarte răspândită în Germania. „Saale”, care plutea în flăcări pe fluviul Hudson, a fost fotografiat. Această poză era privită cu emoție; ochiul voia, prin norii de flăcări și fum, să descopere statura de pe puntea de comandă - zadarnic.

Tu, cel care citești aceasta și te minunezi și știi să apreciezi devotamentul, care aici a fost dovedit până la moarte, permite să îți se aducă aminte că un altul a mers la moarte pentru tine, într-o suferință și o moarte nemărginit mai adâncă și mai plină de chin decât sfârșitul aceluia bărbat loial. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din slavă pe acest pământ, să caute și să mântuiască ce era pierdut - **și anume, pe tine!**

Pentru tine și pentru mine, Domnul slavei a mers în adâncul suferinței. Tot drumul Lui de la iesle până la cruce a fost suferință, căci El, Cel fără păcat, a trecut prin mijlocul păcătoșilor; El a simțit peste tot vrăjmășia față de Dumnezeu și înstrăinarea față de Dumnezeu - n-a fost nimeni pe pământ, care să-I înțeleagă inima, dar El a simțit toată suferința și durerea în jurul Lui, tot blestemul păcatului care zace pe oameni și pe creație, ca pe propria lui suferință, căci El îi iubea pe păcătoși cu dragoste dumnezeiască, desăvârșită.

Dar Satan i-a dus pe oamenii orbiți în lupta împotriva marelui lor Mântuitor.

Privește-L pe Isus, vândut de Iuda, prins de vrăjmășii Lui și legat, părăsit de ucenici, lepădat de Petru sub jurământ, batjocorit de Irod, biciuit la porunca lui Pilat din Pont, lovit cu pumnii în față de către soldați, scuipat și încununat cu spini, respins de poporul Israel sub strigătul „Răstignește-L! Răstignește-L!”, declarat nevinovat în fața scaunului de judecată roman și totuși osândit. Privește-L pășind sub cruce afară și pe dealul Golgota bătut în cuie pe lemnul blestemat de către soldați; privește-L atârând pe cruce între cer și pământ, batjocorit și hulit de farisei și de tot poporul - **Creatorul murind de mâna creaturilor Lui! Aceasta a îndurat Fiul lui Dumnezeu din partea oamenilor pe care i-a iubit, pentru care a suferit!**

Dar când spre ceasul al șaselea soarele și-a pierdut lumina, omul batjocorit a amuțit - pe oameni i-a apucat groaza când creația a mărturisit moartea Creatorului ei. Omul a ajuns la o înțelegere cu ceea ce poate el să-I facă Fiului lui Dumnezeu, dragostei lui Dumnezeu, pentru a-L copleși cu chin și ocară. Dar acum Fiul Sfânt al lui Dumnezeu a intrat în judecată lui Dumnezeu, **a fost părăsit de Dumnezeu!** Fiul lui Dumnezeu a fost făcut păcat pentru noi. Dumnezeu S-a purtat cu El potrivit cu ceea ce meritam noi după **firea noastră**, după inima noastră rea și potrivit cu ceea ce meritau faptele noastre și comportamentul nostru. Isus a luptat pe rând în cele trei ore de întuneric ale Sale, cu ceea ce este scris în Psalmul 22, El a fost despărțit de dragostea lui Dumnezeu prin vina noastră, El a fost lăsat pradă atacurilor, furiei, puterii și viclenei lui satan. În durerea Lui adâncă a trebuit să strige: „Mulți tauri m-au înconjurat, cei puternici din Basan m-au împresurat. Și-au deschis gura împotriva mea, ca un leu care sfâșie și răcnește. - Scapă-Mă din gura leului!” (Psalmul 22,12-13 și 21.) Ceea ce a câștigat prin luptă Fiul lui

Dumnezeu, când El, Leul din seminția lui Iuda l-a biruit suferind și murind pe satan, leul care răcnește, va fi veșnic lăudat de poporul mântuit al lui Dumnezeu și admirat de îngerii.

Cuvintele: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” denotă adâncurile adâncurilor suferinței din întunericul de pe Golgota. Niciodată copiii lui Dumnezeu nu vor admira și lăuda de ajuns dragostea care a dat această luptă, care a îndurat supus această suferință pentru vrăjmași, nerecunoscători, pentru păcătoși murdari, egoiști, pentru asemenea oameni cum suntem noi din fire! Credința o privește și exclamă: **pentru mine!** Inima o apucă, încât munții proprii vini sunt aruncați în marea îndurării lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu privesc adorând pe Isus și strigă cu bucurie: „Sunt mântuit! Mulțumiri fie aduse Ție, Doamne, pentru dragostea Ta de nespus și pentru adâncurile suferinței Tale!” Ceea ce a făcut, a purtat și a suferit Isus, nu-și poate închipui nici o inimă omenească, pentru că El a fost Dumnezeu din veșnicie. **El a făcut-o din dragoste pentru tine!**

Moartea eroică a căpitanului Mirow le merge multora la inimă. Pe drept admirăm perseverența lui loială. Dar ascultă: **ce înseamnă pentru tine suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu?** Poate crucea de la Golgota este pentru tine o poveste veche, pe care nu mai vrei s-o auzi? Nenumărați oameni rămân reci la cuvântul despre cruce și câte unul cască. Tu resimți profund lucrul acesta dacă cineva te întâmpină cu răceală și indiferență; ești rănit dacă nu ți se laudă osteneala, dacă nu ți se recunoaște râvna, perseverența. Spune-mi. Ce este Fiul lui Dumnezeu pentru inima ta? El, care a mers pentru tine la cruce, care S-a aruncat pentru tine în adâncul flăcărilor judecării tale? El nu dorește de la tine cuvinte mari și sacrificii, dar dorește ca tu să te lași salvat de El din vina și blestemul păcatului și să-I mulțumești cu inima ta, **că te-a iubit așa!**

Veșnic să-L vezi stând în fața ta,
Cum El, ca un Miel liniștit,
Însângerat și palid se vedea,
Pe lemnul crucii răstignit;
Cum setos lupta pentru sufletul tău,
Ca să nu lipsească din meritul Său;
Și atunci și la tine S-a gândit
Când a strigat: „S-a isprăvit!”

Nr. 28 ÎN FAȚA OCHILOR CELUI ÎNVIAT

„Domnul a înviat cu adevărat!” (Luca 24,34)

Generalul francez Lafayette (a trăit din 1757 până în 1834) povestea că a fost cândva întemnițat; în ușa mică a sale celule era o gaură, prin care paznicul amplasat afară, trebuia să-l supravegheze neîntrerupt. Deținutul vedea numai ochiul acestuia. Când își ridică ochii, ziua sau noaptea, mereu întâlnea ochiul aceluia, în fața căruia nu se putea ascunde în încăperea mică. Lafayette spune că aceasta a fost de nesuportat.

Tot așa este îndreptat asupra ta, ochiul lui Isus cel înviat; dar acum El te privește cu dragoste și har, așteptând dacă vrei să vii la Isus. La picioarele Lui zace zapisul tău, pe care El vrea să-l ștergă și să-l rupă în har pentru toți cei care se apropie de El cu pocăință. Dar despre ochiul lui Isus cel înviat este scris de asemenea: „Ochii Lui ca o flacără de foc și înfățișarea Lui era ca soarele care strălucește în puterea lui.” Astfel Îl vor privi toți oamenii neîmpăcați pe Isus cel înviat, ca pe Judecătorul lor, cu groază. El va ședea pe un tron mareț și toată lumea își va da seama că ochii Lui au fost zi și noapte îndreptați asupra lor. Majoritatea nu se pot bucura când

vor fi convinși că ochii lui Isus se odihnesc pe ei. Și totuși - oare să nu se bucure toți oamenii, că Fiul înviat al lui Dumnezeu strigă plin de dragoste și îndurare puhoiului de oameni: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!”

Vestitul pictor Dore a terminat cu trei zile înainte de moartea sa, marele lui tablou: **Valea plângerii**. El a pictat acolo toată suferința pământului, toată grija, osteneala și durerea. El a pictat un împărat, suspinând sub povara coroanei lui, o mamă cu copilul ei muribund în poală, bolnavi cu durerile lor inexprimabile, un lepros cu mădulele lui în putrefacție, infractori torturați de conștiința lor: toți, toți au fața îndreptată implorând, spre Isus cel prezent, își întind mâinile spre Cel care îndrumă afară din valea plângerii, spre cetatea lui Dumnezeu, unde nu va mai fi nici o lacrimă, nici o suferință, nici o durere. Ah, dacă tabloul acesta ar fi adevăr! Dar noi toți știm că nu este așa. Majoritatea oamenilor, care suspină în lanțurile păcatului, în multă suferință și grijă, caută mângâiere și ajutor la oameni, la prietenii bogați, în distracțiile lumii, ba chiar în amețeaua voluptății, în mizeria băuturii, dar nu în Isus cel înviat, care este un îndurător, un ajutător, un salvator. El, adevăratul Dumnezeu, a trecut ca Om adevărat pe pământul acesta, prin viața aceasta. El cunoaște toate suferințele noastre, are milă de toate slăbiciunile noastre, El îl iubește pe cel mai pierdut, pe cel mai murdar păcătos cu o dragoste desăvârșită. Ce ar fi viața aceasta, dacă n-am avea adăpost la El, Cel viu și Cel prezent, dacă suspinul nostru, rugăciunile noastre s-ar duce la un Hristos, care ar zace în mormânt de aproape 1900 de ani? Ar trebui să scriem despre toată omenirea, disperând: Nici o mângâiere, nici o nădejde!

Când Napoleon I, în anul 1812 și-a condus armata uriașă spre Rusia, în ajunul bătăliei decisive de la Borodino (07.09.1812), el a arătat gărzii sale, tabloul tocmai sosit din Paris, al micului său fiu, care purta titlul „Împărat al Romei”. Bătrânii războinici veneau în grupuri mari, ca să se bucure de tabloul fiului împăratului. Tabloul trebuia să le fie o nădejde pentru viitor, trebuia să-i îmbărbăteze și să le demonstreze, că tronul conducătorului lor este bine întemeiat. Tabloul a pierit împreună cu armata pe câmpurile înzăpezite ale Rusiei, împăratul Romei a murit în anii tinereții - ruinat. Dar lucrurile nu stau la fel cu Isus, Fiul lui Dumnezeu, al Cărui tablou Dumnezeu îl așează în Biblie, în fața tuturor oamenilor, n-a rămas în mormânt. Tu chiar Îl vei vedea pe Cel înviat, pe veșnicul Împărat Isus.

Dacă Hristos n-ar fi înviat, atunci creștinii credincioși ar fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii; ei ar fi înșelați și fără nădejde, începând de la Pavel și până la ultimii martiri care au murit acum în China, în martiriu și chin, cu bucurie pentru Mântuitorul lor. **Dar acum Hristos a înviat!** „Domnul a înviat cu adevărat și s-a arătat lui Simon (Petru)” (Luca 24,34); și nu numai lui Petru și lui Pavel, ci la peste 500 de martori loiali (1 Corinteni 15,5). Dar și astăzi te întâlnești cu multele mii de adevărați copii ai lui Dumnezeu: „Îl cunosc! Îl cunosc pe Isus, El merge cu mine, El mă ascultă, El mă ajută, El mă poartă, nu pot să trăiesc fără El.” La mormântul lui Hristos a răsunat mesajul îngerilor: „**Nu este aici, ci a înviat!**” (Luca 24,6). Această cântare triumfală a marelui Biruitor peste păcat, moarte și diavol, răsună prin timp și veșnicie; a răsunat ea în inima ta? Înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu au ascuns de oameni mormântul Domnului; nimeni nu știe cum a arătat; numai aceasta știm, că a fost un mormânt nou, închis cu o piatră foarte mare. Oamenii au pecetluit acest mormânt, dar Dumnezeu l-a deschis. De aceea oamenii să nu caute mormântul, **ci pe Hristos cel înviat!** Acolo, la mormânt, s-a spus: „Nu este aici!” Dar aici, în ostenele, grijile, șovăielile, îndoielile vieții, în mijlocul păcatului și viciului, aici se spune: „Domnul este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr!” (Psalmul 145,18.) Iar pentru toți credincioșii se spune: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!” (Matei 28,20.)

Acum, mâna pe inimă: **crezi tu în Hristos cel înviat, cel prezent?** Ochii Lui se odihnesc pe tine; îți place lucrul acesta? Oare Paștele nu este sărbătorit de nenumărați oameni, care s-ar umple de groază și tremur, dacă ar trebui să-L vadă pe Hristos cel înviat? Da, mulți, dacă ar fi sinceri, ar spune: Doresc categoric să nu existe nici un Hristos înviat, doresc să nu-L văd niciodată. Prietene, dacă vorbești cumva așa, nu ți-e de folos; cu siguranță Îl vei vedea. Isus

Însuși o mărturisește: „Vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății.” (Ioan 5,28-29.)

Dacă-L omagiezi într-adevăr prin credință pe Hristos cel înviat, dacă te supui harului Său, atunci te vei naște din nou la o viață nouă, primești iertarea întregii vini, pace cu Dumnezeu, devii un copil al lui Dumnezeu. Dar dacă vrei să trăiești fără să-ți pese de Hristos cel înviat, atunci vei rămâne în moartea spirituală. Moartea trupească te va duce înaintea **învierii judecății**; n-ai cum să fugi.

Învierea lui Isus nu este o învățătură religioasă (dogmă), nu este o opinie, ci o **realitate**. Și chiar este o realitate că toți oamenii trăiesc, umblă acționează, vorbesc și gândesc în fața ochilor Celui înviat, a Domnului prezent. „Doamne, Tu m-ai cercetat și mă cunoști, Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată, Doamne, Tu, îl cunoști în totul.” (Psalmul 139,1-4.) Câte cuvinte trufașe, amare, dure, neadevărate nu aude Domnul prezent, ba chiar câtă hulă și batjocură! Ochiul Celui înviat privește în inima ta ca prin sticlă clară. Gândurile cele mai tainice, planurile și socotelile sunt descoperite înaintea Lui. Ce-ți preocupă fantezia, la ce imagini și poftă râvnești? Dumnezeu vede lucrul acesta!

Ce vede Domnul în viața oamenilor de pe pământ, ziua și noaptea, în tren și pe vapor, în cazarmă? Câtă vină, pete, păcat - unde este tămăduirea? Lăudat fie Dumnezeu, **pentru toate este vindecare la Isus!** Ferice de cine apucă în Isus viața veșnică prin pocăință și credință. Un astfel de om este pe veci ferit de judecată; spălat, fără pată, el va privi fără vină în ochii Celui înviat, ca un preaiubit.

Poți să spui și tu cu bucurie: „Da, aceasta este o realitate!”?

Nr. 29 CÂND AI VĂZUT LUMINA LUMII?

„Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, niciodată nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12)

Ai plâns odinioară, când lumina ai zărit,
Deși ochii tuturor priveau zâmbind la tine;
Facă Domnul, când ochii ți s-or stinge, la sfârșit,
Tu să zâmbești, când toți vor plânge după tine!

Aceste cuvinte i le-a scris o mamă sinceră iubitelui ei fiu, în albumul lui de amintiri, iar el a avut încredere că vorbele scumpei sale mame se vor împlini cu el. Căci, după ce ochiul lui trupesc a zărit lumina soarelui, a putut, mulți ani mai târziu, prin harul lui Dumnezeu, să trăiască ziua în care inima lui să zărească Soarele vieții, Isus, care spune: **„Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, niciodată nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”**

O biografie a marelui erou din războiul de 30 de ani, a generalului Wallenstein, începe astfel: „El a văzut lumina lumii la 14 septembrie 1583, în Hermanie, în Boemia.” Dar dacă citim în continuare istoria vieții acestui mare bărbat, cum în tinerețe a auzit evanghelia adevărată, iar mai târziu a întors spatele Cuvântului lui Dumnezeu, ne întrebăm: să fi văzut într-adevăr **Lumina lumii?** Viața lui nu scoate la iveală nici o urmă din aceasta. Ce-i drept, a frecventat cele mai bune școli ale timpului său, a învățat toată înțelepciunea în universitățile din Germania și Italia, a călătorit prin: Germania, Franța, Spania, Anglia și Țările de Jos pentru a cunoaște lumea - dar toate acestea se pot trăi, dar ochiul orb al omului născut în păcat tot nu vede „Lumina lumii”.

Wallenstein a devenit soldat în armata împărătească din Ungaria, s-a evidențiat de la început prin chibzuință și hotărâre, s-a căsătorit cu o văduvă bogată, care i-a lăsat moștenire moșii mari, în plus a mai moștenit 14 moșii în Boemia, a cumpărat mai târziu încă 60 la acestea, a devenit duce de Boemia, principe al Reichului, general suprem al armatei și mareșal, a fost biruitor în multe lupte, a fost nădejdea și sprijinul împăratului său - dar Lumina lumii n-a găsit-o.

Era un cunoscător al stelelor; adesea observa nopți întregi cerul înstelat, împreună cu bătrânul astronom Seni; el cunoștea mersul astrelor și voia să-și citească viitorul și ținta vieții din căile și din luminile lor - dar „Lumina lumii” n-a zărit-o.

Era tăcut, foarte cumpătat, generos până la risipă, moral era curat, muncea mult, dormea puțin, nu batjocorea niciodată lucrurile religioase, respecta orice merit și i-a înălțat pe cei capabili și experimentați - câte însușiri mari avea acest bărbat! Caracterul lui l-a făcut mare pe pământ, dar „Lumina lumii” n-o pot înlocui nici cele mai bune însușiri omenești.

Când Wallenstein era în culmea puterii sale, a gloriei sale, a bogăției sale, pe când avea planuri mărețe, de a reda pacea patriei germane sfâșiată de războiul lung și s-o unească, a fost omorât de subalterni trădători, în 25 februarie 1634, la Eger. Același împărat de Austria, căruia Wallenstein i-a salvat de două ori tronul și împărăția, a poruncit asasinarea salvatorului său, fără judecată și interogatoriu. Atunci marele bărbat a coborât de timpuriu în mormânt - nimic, nimic n-a lăsat de înțeles că el ar fi văzut aici, pe pământ „Lumina lumii”, pe Isus, Soarele îndurării.

Tu ai văzut Lumina lumii? Domnul i-a spus lui Nicodim, care voia să afle de la El calea vieții veșnice: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Deci întrebarea este hotărâtoare: ești născut din nou? Dacă nu, nu poți vedea Împărăția lui Dumnezeu. Știi ce înseamnă: „**să te naști din nou**”? Această lucrare minunată începe cu aceea, că un om este trezit din somnul siguranței sale. În încercarea sa neputincioasă de a se face mai bun, este tot mai mult umilit și zdrobit de slăbiciunea lui. Dacă un suflet demoralizat prin judecățile lui Dumnezeu privind păcatul său și toată starea lui, a căutat și iar a căutat zadarnic să se salveze prin îndreptarea lui, va deveni din ce în ce mai nefericit și mai încurcat. Apoi, dacă un asemenea suflet aude vestea plăcută despre Hristos, tot dorul și nădejdea lui se îndreaptă spre Isus, spre împăcarea Lui și spre harul Lui și el află ce înseamnă „a-L primi”, „a crede în Numele Lui”. Iată, acum se petrece realizarea minunată, că lăuntric se naște ceva cu totul nou, un caracter nou, o dragoste nouă, ba chiar o nouă orientare a ființei sale și anume, pentru toată viața.

Chiar și aceia care vin mai încet și treptat, atât la trezire cât și la certitudinea credinței, - dacă aceasta s-a petrecut într-adevăr și nu este o amăgire auto-sugestivă - știu totuși o vreme în care această mare schimbare s-a petrecut în viața lor; ei își aduc aminte de vechea lor viață în necredință, ca de o noapte lungă, întunecoasă, față de care timpul prezent le apare ca o zi nouă, minunată, în care le-a răsărit Soarele neprihănirii. Ei pot spune împreună cu cel născut orb: „Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9,25).

A te consola cu ceva care argumentează împotriva Bibliei, este cât se poate de îngrijorător. A spune: „Sper, totuși, că sunt un creștin, cu toate că nu știu să numesc nici o schimbare esențială sau întoarcere în mersul vieții, ci încetul cu încetul am devenit mai bun”, aceasta contrazice direct atât cuvintele, cât și pildele Scripturii. Toate întoarcerile la Dumnezeu care sunt numite acolo, au început cândva, pornind cu o experiență de trezire și au dus în cele din urmă la o îmbrățișare totală a lui Hristos și a harului Său. În această viață nouă, Hristos este soarele care iluminează și luminează totul și în jurul Căruia se învârtăște totul. **Hristos este viața lui; după aceasta se recunoaște un creștin!**

Un creștin devotat și experimentat, prin care mulți din patria noastră L-au găsit pe Isus, povestea cum L-a găsit pe Isus, prin legătura cu o creștină sinceră, în vârstă. Apoi a continuat: „În 17 ianuarie 1885 a venit clipa în care am ‚văzut Lumina lumii’ în cel mai deplin sens al cuvântului, cum spune Isus în templu: „Eu sunt Lumina lumii”. Și de atunci sunt schimbat, atât de schimbat, încât dușmanii mei cei mai înverșunați n-au putut să înțeleagă. Aveam un prieten, împărțeam totul împreună. Cine dintre noi îl iubea mai mult pe celălalt, el sau eu, nu știu; dar eu

cred că el mă iubea mai mult pe mine decât eu pe el. Apoi eu m-am convertit. Acum el mă ura. El a mers într-o zi la plimbare, ne-am întâlnit și el m-a însoțit. Da, eram fericit în ciuda marii pierderi a prietenului, căci Isus al meu mi-a înlocuit totul. Atunci am ieșit din oraș, iar eu vorbeam mereu despre Isus, pe care odinioară L-am disprețuit, pe care cândva L-am batjocorit cu ură fierbinte și pe care acum Îl iubesc cu fiecare fibră a inimii mele. Noi vorbeam despre El. De ceea ce este inima plină, aceea iese din gură. Apoi ne-am așezat jos, pe iarbă, mi-am văzut prietenul devenind serios, tot mai serios, îi ardeau ochii și apoi a plâns. „De ce plângi?” am întrebat eu. „**Văd că ai devenit un alt om - ce mult aș vrea să devin și eu un alt om!**”

Prietene, învață aici ce înseamnă **a primi viață din Dumnezeu**, a te naște din apa vieții Cuvântului lui Dumnezeu și din lucrarea harului Duhului lui Dumnezeu. Dacă încă mai umbli în întunericul firii tale înnăscute, atunci ești orb. **Dar Isus te cheamă**; tu trebuie să vezi Lumina lumii! Trebuie să-L recunoști pe Isus, pe Acela care te iubește, care a mers pentru tine la cruce, în moartea judecării. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Ai fost născut din nou? Dacă nu, permite să te întreb: **când vei vedea Lumina lumii?**

Nr. 30 EROUL DE LA LISSA

„Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” (Matei 19,20)

În mijlocul valurilor albastre al mării Adriatice, în fața coastei dalmațiene este situată insula austriacă Lissa. Pe țărmul de nor al acesteia se află cel mai bun și mai vast port militar al aceluia ținut.

În timp ce în anul 1866 Prusia lupta cu Austria pe câmpurile de luptă ale Boemiei, austriei au fost atacați în sud de către italieni. În 18 iulie 1866, flota italiană a apărut în fața insulei Lissa sub comanda amiralului Persano și a bombardat cu cele douăsprezece cuirasate ale ei fortăreața portului militar. În 20 iulie amiralul voia deja să debarce trupe pentru a lua insula și portul, când la ora zece dimineața și-a făcut apariția flota austriacă sub comanda amiralului Tegetthoff, în ordine de bătaie. Ea era așezată în trei divizii, din care prima divizie cu 7 cuirasate, în spatele ei era a doua divizie cu 8 vapoare de lemn cu elice și corvete, la urmă a treia divizie cu 8 canoniere și crucișătoare fără escortă.

Persano a oprit operațiunile împotriva insulei Lissa și a pornit în întâmpinarea flotei austriece.

Deja la primul atac austriei și-au croit drum prin linia de șir a cuirasatelor italiene, în spatele celui de-al treilea vapor; ambele flote s-au amestecat. O parte a cuirasatelor italiene s-a întors împotriva navei de linie „Kaiser”, a cărei stare a fost foarte primejdută. Dar pe când vasul italian „Palestro” a izbucnit în flăcări și a sărit în aer, victoria s-a înclinat spre austriei; ea a fost decisă prin nava amiral a lui Tegetthoff, „Erzherzog Max”, condusă spre mare de căpitan, baronul von Sterneck. „Erzherzog Max” era o fregată cuirasată nouă, abia pusă în funcțiune. Aceasta a lovit în coastă, într-o jumătate de oră, trei cuirasate dușmane. Două au fost grav avariate; a treia, nava-amiral italiană „Re d’Italia”, a fost scufundată. În decurs de câteva minute, mărețul vapor s-a scufundat în adânc. Din cei 600 de bărbați ai puternicului echipaj, numai câțiva au fost salvați. Cu aceasta, lupta a fost încheiată; flota italiană s-a retras; cea austriacă, victorioasă, a intrat în portul insulei Lissa. Sterneck, alături de amiralul Tegetthoff, primul erou al zilei, a fost decorat cu cea mai înaltă decorație; el a primit ordinul Maria-Theresia. Mai târziu a devenit urmașul amiralului Tegetthoff iar în această calitate a fost reformatorul flotei austriece. El a fost un ofițer foarte instruit, în plus cu un caracter filantropic, un bărbat german în cel mai bun sens al cuvântului, căruia i-a fost permis să obțină cele mai înalte succese și onoruri. El a ținut un jurnal în care, în 14 august 1866, deci trei săptămâni după bătălia de la Lissa, a notat următoarele: „În

sfârșit, am învățat să mă cunosc și convingerea mea nu s-a înșelat - lupta de la Lissa a trecut; cred că nu poate fi un dispreț mai mare față de moarte, decât am avut eu. N-a fost nici măcar aceasta; nu m-am gândit deloc la primejdia care era de jur-împrejurul meu - dedicat în numai sarcinii comandantului, nu știam că mă poate lovi un glonț sau altă nenorocire. O singură dată m-am gândit, în cazul unei ghiulele care a explodat lângă mine: și dacă ai fi fost lovit? Acest gând a trezit numai indiferență. Am manevrat bine, totuși, nu merit ceea ce spun toți oamenii, fiindcă celelalte nave au manevrat rău; prin lauda care mi se aduce, manevra lor greșită este mușamalizată. Acum începe vânătoarea după decorații - invidia a izbucnit în flăcări vii; ce se va spune despre mine timp de un an? Dacă ați știți cât de indiferent îmi sunt toate aceste boarfe - dacă ați știți **cu câtă plăcere aș da toată această onoare**, pentru a câștiga puțină nădejde, credință pentru viitor, dacă aș putea să fiu puțin mai fericit - dacă mi-ar mai fi posibile iluziile!... Odinioară, până de curând, am crezut că armonia mă satisface, dar nici acest sentiment nu există - totul este gol - gol. Ce-mi lipsește? Mă întreb zadarnic - nu știu - liniștea, pe care n-o pot găsi. - Oare sunt așa de ambițios, încât să nu mai pot fi niciodată și deloc satisfăcut? Și ce altceva sunt toate aceste onoruri de care ai parte, decât fleacuri goale, prostești! Și eu să fiu fericit?"

Imaginează-ți-l pe acest erou, cum stă pe puntea lui de comandă, cum lovește un vapor dușman după altul, cum în strigătele de bucurie și de triumf ale echipajului său, vrăjmașa navă-amiral se scufundă în adânc. Imaginează-ți cum bărbatului brav, loial, i se prinde în piept cea mai înaltă decorație - și apoi citește ce îi încredințează hârtiei tăcute în orele de liniște, ceea ce a devenit cunoscut abia mult timp după moartea lui: adevărul inimii sale. Aici auzi că el ar da cu plăcere toate onorurile, **pentru puțină nădejde și credință pentru viitor, pentru a deveni puțin mai fericit!** Ascultă strigătul sufletului său: „Totul este gol - gol. - Ce-mi lipsește? Nu știu. - Liniștea, pe care n-o pot găsi!"

Asemenea mărturisire, o, sărmanul om - și nimeni nu i-a spus ce-i lipsește! Nici unul dintre camarazii lui n-a putut să i-o spună. Îi lipsea Isus!

Dar tu, prietene, trebuie să auzi lucrul acesta. Tu nu trebuie să te tângui și să cauți în tăcere: „Vreau să am puțină credință și nădejde pentru viitor!” Isus îți spune: **„Veniți, pentru că acum toate sunt gata!”** (Luca 14,17). Tot ce are inima ta nevoie pentru a fi fericită. O, tu, inimă omenească ce suspini, cunoști tu ceva din apăsarea aceasta? Poate ai făcut tot ce ai putut, ca să fii bun, loial și nobil, poate ai slujit cu abnegație, poate ai făcut altora bine, unde ai putut. Poate n-ai fost printre calomniatori, cărorora nu le pasă dacă surpă prestigiul și bunul nume al celor absenți. Poate nu faci parte dintre oamenii care merg pe căi murdare în gânduri, vorbe și fapte; și nici dintre aceia al căror portmoneu este întotdeauna gol, pentru că scopul vieții sunt: desfătarea, cârciuma și distracția. Poate poți, având în vedere îndemnurile sincere ale părinților tăi, la o viață ordonată, econoamă, de ascultare și loialitate, să spui cu acel tânăr bogat: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” Și totuși simți ceea ce a scris amiralul Sterneck: gol - gol! Simți tu locul gol din inima ta?

Da, dragă prietene ție îți lipsește Acela după care suspină și dorește sufletul tău: **îți lipsește Isus!** Îți lipsește Mântuitorul, care vrea întâi să-ți arate povara păcatului din viața ta, pe care o porți inconștient, care te desparte de Dumnezeu, fără ca tu să știi, care-ți îmbracă inima cu acest cenușiu turbure. Uneori, când înfăptuiești ceva, când îți reușește ceva, când dobândești ceva, atunci îți zici: „Acum vreau să mă bucur. Și apoi? Când a fost liniște în jurul tău și dacă te-ai fi întrebat: „Acum am pace și bucurie?” atunci iar a fost cenușiu în jurul tău și în tine, ca pe mare, când corabia zboară înainte cu o viteză rapidă - dar este departe, pe mare, de jur-împrejur ceață turbure, iar soarele nu vrea să lumineze și cântatul nu se aude.

Când mai târziu îmbătrânești și înveți să cunoști și mai bine oamenii, puterea păcatului din jurul tău și vremelnicia a tot ce ai pe pământ, iar dacă apoi aceasta sau cealaltă se distrug și câte un om pe care l-ai prețuit coboară în groapă și mulți oameni te-au dezamăgit, atunci se face și mai cenușiu și mai turbure, iar acolo jos, în inima ta, răsună tot mai tare și mai serios: „O, credință! O, nădejde! O, dragoste! - Unde sunteți?"

Înțelege astăzi că inima ta strigă și însetează după Isus! El îți arată, prin Duhul lui cel Sfânt, păcatul și blestemul păcatului, dar El îți arată și pe Acela care ia vina și blestemul. **Apoi Isus aduce pace inimii tale!** El rezolvă problema: „Ce-mi lipsește?” Atunci inima ta privește în marea de dragoste și de har a lui Dumnezeu, în nădejdea veșniciei Case a Tatălui. Atunci poți să spui cu adevărul inimii: **„Nu-mi mai lipsește nimic! Domnul a devenit partea mea pentru totdeauna!”**

Nr. 31 EXISTĂ UN PARADIS?

„Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în Paradis!” (Luca 23,43)

Pe sectorul de cale ferată de la Grossheringen-Rudolstadt (Thüringen), după stația Jena urmează „stația Paradis”. Pe acolo a călătorit într-o sâmbătă a anului 1900, un cuplu vizibil aparținând unei clase sociale mai înalte. Doamna s-a întins obosită pe tapițerie, a luat ziarul căilor ferate aruncat în cupeu, pentru a-și alunga plictiseala prin citirea multelor anunțuri de hoteluri și magazine. Numai un soldat era cu ei în același compartiment, care știa ceva mai bun pentru a înviora inima și a captiva gândurile. El i-a dat doamnei o broșură, care purta titlul: **„Aproape salvat”**. Era povestea unei tinere actrițe, care a înțeles chemarea lui Isus, dar a rămas, totuși, pe căile lumii. De această povestire era legat cu multă dragoste, îndemnul de a căuta în Isus mântuirea deplină și eternă, ca să nu se spună în veșnicie: „Era cât pe-aici să fii salvat, ai fost aproape de ușa spre Paradis, spre slava lui Dumnezeu, dar n-ai intrat; acum este prea târziu, ești pierdut!” Doamna a citit broșura de la început până la sfârșit și i-a întins-o bărbatului ei, care a citit-o și el, dar a arătat deslușit că el nu este de acord cu conținutul. Puțin după aceea trenul a oprit, conductorii au strigat: „Paradis! Paradis!” Doamna i-a spus soțului ei: **„Paradis? Doar nu vrem să ajungem acolo!”**

Era un răspuns limpede la chemarea lui Isus, care tocmai ajunsese la conștiința ei prin acea broșură. Domnul a invitat-o acolo unde ar fi așteptat-o bucurie veșnică. Dar „Doar nu vrem să ajungem acolo!” Paietele uscate ale reclamelor comerciale din ziarul căilor ferate, a plăcut mai mult inimii ei, decât cuvântul despre dragostea veșnică a Fiului lui Dumnezeu. Ea l-a răspuns cu „Nu” lui Isus cel răstignit. Să fi fost ultimul răspuns? Domnul ciocănește mai de multe ori decât o dată. El are minunate căi de dragoste și răbdare cu oamenii! **Există un Paradis?**

„Paradis” este la origine un cuvânt persan și înseamnă o grădină mare, fermecătoare. Paradisul în care au fost așezați de către Dumnezeu Adam și Eva, Scriptura o numește grădina Eden. **Acolo unde n-a existat nici suferință, nici boală, nici moarte, unde grija și osteneala, unde durerea și lacrimile au fost musafiri necunoscuți, acolo este patria neamului omenesc. Și patria ta este acolo;** de aceea cauți mereu fericire, bucurie, desfătare, pace, pentru că **provii din Paradis**. Lucrul acesta este atât de adânc săpat în natura umană, încât aproape toate religiile păgâne așează în fața ochilor Paradisul, care nu este de găsit pe pământ, ca țintă veșnică a vieții. Dar cum îl descriu ele? Mahomed, falsul profet, le zugrăvește mahomedanilor Paradisul ca pe o grădină umbroasă, unde femeii fermecătoare îl înconjoară și îl servesc pe bărbat. La înaintașii noștri germani, Paradisul se chema Walhalla; dar acolo ajungeau numai cei căzuți pe câmpul de luptă. Walhalla, așa erau instruiți, era o sală imensă, cu o poartă de intrare înaltă până la cer și 540 de porți laterale, acoperișul făcut din scuturi și cozi de lance. În fiecare dimineață eroii ieșeau la luptă crâncenă unii împotriva altora, dar la prânz rănile erau vindecate, apoi mergeau la masă, unde se bea meth din cornuri mari de băut și se povesteau fapte vitejești.

Prietene, nu râde asupra acestor închipuiri ale eroilor - ei erau prostiți, dar se interesau, totuși, de veșnicie; ei nu erau atât de nebuni ca mulți creștini de nume, care disprețuiesc veșnicia și

caută pe pământ un paradis în: plăcerea vieții, onoare, admirația oamenilor, bogăție, cunoaștere sau chiar în slujirea păcatului, beție și plăcere. Același șarpe care i-a înșelat pe Adam și Eva, răpindu-le Paradisul, i-a înșelat pe toți aceștia. În toate acele lucruri nu-i de găsit nici un paradis; pământul rodește spini și măricini, este un pământ al sudorii, al lacrimilor și al morții de când a intrat păcatul, căci: moartea este plata păcatului. Cuvântul „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” a făcut din pământ un cimitir. Dar în toată osteneala, nevoia și deșertăciunea acestei vieți, un lucru rămâne viu în inima omului: **dorul după Paradis**. Uneori ne gândim, când vedem un castel minunat sub cerul albastru, înconjurat de grădini înflorite, în spate munți foarte înalți, sub acoperiș oameni deștepți care privesc prietenos. „O, să locuiești aici, acesta trebuie să fie Paradisul!” Nu, prietene, este numai aparență – **dacă vrei să găsești Paradisul, trebuie să-L găsești pe Isus însăși, dragostea lui Dumnezeu!** Cine-L are și-L cunoaște cu adevărat pe Isus, acela are Paradisul deja aici, pe pământ, fie că locuiește în palatul regal sau în cea mai neînsemnată colibă, fie că-și îndeplinește sănătos datoria zilnică sau că zace pe patul de boală în spital, fie că-i bogat sau sărac, locul lui este la inima dragostei veșnice, pe care nu i-l poate răpi nimeni. Timpul grăbit și moartea îl duc acolo unde îl așteaptă Isus. Se povestește despre un spaniol, care a fost încarcerat și condamnat la moarte din cauza credinței lui, că a scrijelit în geamul carcerii cuvintele: El dorado yo he trovato! Aceasta înseamnă: **„Am găsit țara dorită a fericirii, Paradisul!”** Ai putea să declari și tu lucrul acesta? Acolo unde intră numai Isus, El aduce Paradisul în inimă: pacea lui Dumnezeu.

Dacă întrebi: **„Cum se petrece aceasta?”** atunci ascultă: se scurseseră deja milenii, milioane și miliarde de oameni trăiseră pe pământ și căutaseră fericirea și nu găsiseră Paradisul. Atunci a venit o clipă minunată. Afară, în fața porții Ierusalimului, o mulțime fără număr se îngrămădea agitându-se în jurul a trei cruci înalte, ridicate pe dealul Golgota. Pe crucea din mijloc atârna Isus, Fiul lui Dumnezeu, încununat cu spini, lepădat de oameni, părăsit de Dumnezeu, **împovărat cu păcatul lumii**. În dreapta și în stânga Lui doi tâlhari, **împovărați cu blestemul propriei lor vini**. Batjocură și dispreț răsuna din mulțimea de bogați și săraci care se agita, în sus spre Isus, chiar și tâlharul răstignit în stânga Lui era de acord cu mulțimea. Dar cel din dreapta L-a omagiat pe Fiul lui Dumnezeu: **„Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”** Fiul lui Dumnezeu a răspuns acestui bărbat împovărat de vină, cu viața pierdută: **„Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu mine în Paradis!”** O, fericită minune! **Primul care urma să găsească intrarea, era un răufăcător încărcat cu vină și ocară**, care nu mai putea face nimic spre a îndrepta ceva din multele delictive ale vieții sale. Viața lui se terminase, membrele lui erau pironite pe cruce. Ce ar fi putut face? Nimic. El stătea cu vina lui la vedere înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, în pragul veșniciei, - totuși, a putut să facă un lucru: **el L-a omagiat pe Fiul lui Dumnezeu**, pe care Îl lepădase toată lumea; el a căutat mântuire la Acela care este Împăciuitorul păcătoșilor pierduți. Aceasta a fost de ajuns.

Din ceasul acela milioane de oameni au mers în Paradis ca iertați ai lui Dumnezeu. Nu în cea grădină Eden, unde a fost șarpele, ci în Paradisul veșnic al lui Dumnezeu, unde Îl vor vedea în față pe Domnul slavei și vor aștepta cu bucurie fericită ziua învierii.

Vrei să ajungi acolo? Poți să găsești intrarea acum, în ceasul acesta. Omagiază ca un păcătos pierdut pe Isus, pe Cel răstignit și înviat!” Cine-L cunoaște pe El, a găsit Paradisul. A-L avea pe El, a merge de mână cu El, este locul fericirii deja aici pe pământ. Aici este mângâiere în orice suferință, bucurie adevărată. S-ar putea să mai fie întreruptă prin slăbiciunea inimii și prin câte o infidelitate, dar este numai un timp foarte scurt, apoi copiii lui Dumnezeu merg acolo unde vor fi înconjurați de veșnice cântări de laudă. Niciodată strigătele de bucurie nu vor amuți, niciodată bucuria nu va fi tulburată. Ei Îl vor vedea pe Isus. Pavel spunea: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos!” Aceasta este ținta, dorul și nădejdea tuturor celor care Îi aparțin. Vrei să fii acolo? O, nu spune ca acea femeie: „Doar nu vrem să ajungem acolo!” Vino numai ca tâlharul de pe cruce, cu vina ta, cu rușinea ta, cu povara vieții tale pierdute, omagiază-L pe Isus și vei

avea parte și de cest „astăzi!”, vei găsi la inima lui Isus Paradisul, pe care în lume l-ai căutat zadarnic.

Nr. 32 DAR DUMNEZEU

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare,” (Efeseni 2.4)

S-a stabilit că profesiunea marinarilor și a pescarilor maritimi cer cele mai multe victime, după aceea profesiunea de miner. Viața zilnică a marinarilor și a minerilor seamănă cu viața soldaților în război. Dar cunoștința de a fi zilnic înconjurat de primejdie, nu naște în toți oamenii hotărârea de a se pregăti serios pentru veșnicie. Unii se împietresc față de primejdie, alții vor, în viața scurtă pe care azi încă o mai au, să savureze plăcerea păcatului și să uite de seriozitatea veșniciei.

Dar de aceea vorbește Dumnezeu inimilor prin multele primejdii, **ca oamenii să caute și să găsească har**. Cei mai mulți și înțeleg lucrul acesta. Pentru o clipă mulți sunt zguduiți, mai ales atunci când moartea a trecut foarte tare pe lângă ei și l-a luat cu ea pe următorul. Dar uităm repede ce l-am spus lui Dumnezeu în asemenea clipe grave; după puțin timp suntem iar la fel de ușuratici și superficiali ca înainte. Mulți germani l-au promis lui Dumnezeu în războiul din 1870/71, înainte de bătălie sau pe când zăceau în spital răniți sau bolnavi, că vor începe o viață nouă. – Ce puțini s-au întors acasă într-adevăr ca oameni noi, ca adevărați ucenici ai lui Isus! Câți marinari și pescari n-au cerut cu stăruință lui Dumnezeu îndurare și salvare în ceasul primejdiei! Dumnezeu i-a susținut când nu mai era nimic de sperat; El a ascultat rugăciunile și i-a dus pe uscat. Dacă toți cei care au trăit lucrul acesta, ar umbla ca adevărați creștini spre onoarea lui Dumnezeu, atunci adepții lui Isus printre marinarii germani ar fi o putere mare; înjurăturile și batjocurile ar trebui să amuțească. Poate că acest text îi aduce aminte câte unuia de rugăciuni pe care le-a înălțat și pe care Dumnezeul oricărui har le-a ascultat. Este scris: „Cei care coboară pe mare în corăbii, care fac comerț pe ape mari, aceia văd lucrările Domnului și lucrările Lui minunate în adânc. Pentru că El a vorbit și a stârnit vânt furtunos, care a ridicat valurile mării. Se ridică spre ceruri, coboară în adâncuri, sufletul lor se topește din cauza primejdiei; se întorc și se clatină ca un om beat și toată înțelepciunea lor ajunge zadarnică. Atunci au strigat către Domnul în strâmtorarea lor; și El i-a scos din necazurile lor. El oprește furtuna schimbându-l în liniște și valurile se potolesc. Și ei se bucură că s-au liniștit și El îi conduce în portul pe care-l doreau. O, de L-ar lăuda pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor! Să-L înalțe în adunarea poporului și să-L laude în sfatul bătrânilor!” (Psalmul 107,23-32.)

Un bărbat loial, care a fost aproape jumătate de secol predicator al Evangheliei în mare binecuvântare, povestește că în acest răstimp lung a apucat să vadă cum oameni grav bolnavi, convinși că acum vor muri, s-au arătat foarte dispuși a se căi, iar apoi, într-un mod foarte surprinzător s-au însănătoșit. El spune: „Câți dintre ei, credeți, care au presupus că acela era patul lor de moarte, pe care au făcut pretinsa pocăință, câți dintre ei au demonstrat cu viața lor sinceritatea și autenticitatea pocăinței lor, când s-au făcut sănătoși împotriva așteptării? Nici unul! Nici unul!” De aici putem învăța că inima omului este din fire rea și necredincioasă. Într-adevăr, Dumnezeu lucrează în har și îndurare cu păcătosul nerecunoscător și împotrivor. Dar care va fi partea unui asemenea om, care nesocotește harul experimentat? Dumnezeu să păzească pe oricine de lucrul acesta! Este minunat să urmărești ceea ce face Dumnezeu în viața oamenilor, pentru a salva păcătoșii nerecunoscători. Pavel spune, când vorbește despre lucrul acesta: „**Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare!**”

R. H. era un miner tânăr din Siegerland, la inima căruia harul lui Dumnezeu a lucrat încă din copilărie. El știa: așa cum sunt, nu pot sta înaintea lui Dumnezeu. El nu era laș, și totuși avea o

teamă mare față de ceea ce l-ar aștepta în veșnicie. De aceea dorea a-și liniști conștiința, prin aceea că-L cinstea pe Dumnezeu cu evlavie exterioară – dar să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință, nu voia. Printre camarazii lui erau mulți creștini adevărați, care îi mărturiseau deplina mântuire în Isus, oferită pentru toți: vino la Isus așa cum ești, adu-I toată vina ta, toată povara ta, ia har veșnic prin sângele lui Isus, viață veșnică; astfel inima ta va găsi pace, iar tu, ca un copil al lui Dumnezeu, vei deveni fericit. Dar R. H. și-a refuzat camarazii. El i-a numit trufași pentru că mărturiseau că erau siguri de harul lui Dumnezeu și mântuirea lor veșnică. L-au lăsat în pace; el a rămas pe vechea lui cale; era prieten bun cu lumea, participa vesel la ceea ce oferea ea, dar pe lângă aceasta era evlavios pe cât mergea. Apoi s-a întâmplat de mai multe ori, că în imediata lui apropiere, alți mineri erau accidentați – lucrul acesta provoca de fiecare dată o zguduitură puternică, dar el a rămas cum a fost. Apoi, în 18 februarie 1887 a căzut pe el o stâncă grea, i-a rupt piciorul drept – dacă s-ar fi rostogolit mai departe, ar fi fost mort. „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc”, astfel își zicea în lăuntru și de multe ori a promis în acele zile să devină un alt om. Dar pofta lumii și prietenia lumii îl țineau legat. După nouă luni a putut să-și reia lucrul de miner și curând a fost dat uitării ceea ce a vorbit el cu Dumnezeu și Dumnezeu cu el. Dar Dumnezeu nu l-a uitat. În 15 octombrie 1888 lucra într-o parte a minei, pe care minerii o numesc „bătrânul”; aceasta este o parte exploatată a minei, umplută cu masă stâncoasă. Această masă de roci trebuia prăvălită jos printr-un puț învecinat, dar ele au început să se rostogolească, iar când R. H. a sărit înapoi din calea pericolului, a căzut brusc în puțul adânc cam de 30 de metri. Mâna lui Dumnezeu a închis în urma lui deschizătura de sus a puțului, printr-un bloc mare de stâncă, altfel ar fi fost îngropat și zdrobit de stâncile care s-ar fi rostogolit după el. R. H. avea pe atunci 30 de ani, era căsătorit și tată a trei copii – dar nu aceasta i-a umplut inima de durere, ci priveliștea fără nădejde asupra vieții pierdute din urma lui și asupra veșniciei serioase dinaintea lui. El însuși povestește: „Ce moment a fost această cădere pentru mine! Am căzut cu deplină cunoștință în jos, în puțul vertical. Am strigat: „Sunt pierdut pe veci, o, Dumnezeule, îndură-Te de mine!” Toată viața mea a trecut în acea clipă pe dinaintea mea. Atunci, o lovitură îngrozitoare și am avut senzația ca și când aş avea înfipte în trup mii de cuțite. Respirația mi s-a oprit și așteptam moartea. Camarazii care lucrau jos, în apropiere, au venit și m-au ridicat. Am început să respir din nou. Brațul meu drept era fracturat; și un deget al mâinii drepte, coloana vertebrală împinsă de la locul ei, mai multe răni mari la cap, printre ele una de doisprezece centimetri. Dureri de nespus am suferit acolo, totuși, mulțumiri fie aduse Domnului, că El m-a condus așa.

În timpul zilelor următoare încă mai zăceam în teamă profundă și suferință asupra păcatelor mele, căci moartea îmi era aproape, vedeam judecata și veșnicia înaintea mea. Dar apoi am putut să apuc harul prin credință. Am văzut veșnic valabila lucrare săvârșită de Isus pe cruce și am găsit pace.

De atunci pot să trec prin lume ca un pelerin, călăuzit de mâna tare și credincioasă a lui Isus, în pace, cu inima fericită, în prețioasa nădejde să-L văd curând în slavă pe El, Mântuitorul meu și să-L laud veșnic împreună cu toți cei răscumpărați.”

Acest om fusese chemat de multe ori, cu un an și jumătate înainte a fost profund zguduit în paza minunată și în încercarea gravă, dar s-a întors la vechea lui viață. Totul părea să fi fost zadarnic pentru el, „dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos - prin har sunteți mântuiți!” (Efeseni 2,4-5.) Întoarcerea la Dumnezeu, mântuirea păcătosului este o lucrare minunată a harului lui Dumnezeu. Dumnezeu folosește pentru aceasta minunate călăuziri și înlănțuiri. A ajuns Dumnezeu cu tine la această țintă? Meditează odată la viața ta, dacă n-au fost în ea evenimente, întâmplări în care ai observat că: Dumnezeu este pe urma ta, că Dumnezeu te caută? Te-ai împotrivit, n-ai vrut? Dar ce a făcut Dumnezeu? Tu L-ai respins pe El, marele, veșnicul Dumnezeu, ai mers în continuare pe propriile tale căi – dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, te așteaptă, ca să-L găsești pe Isus și viața veșnică și pace.

Nr. 33 ATEUL ÎN CASA DE BANI

„Cei care locuiau în întuneric și în umbra morții, erau încătușați în apăsare și în fiare, pentru că s-au răzvrătit împotriva cuvintelor lui Dumnezeu și au disprețuit sfatul Celui Preaînalt; și El le-a smerit inima prin suferință, s-au poticnit și nu era nimeni care să-i ajute. Atunci au strigat către Domnul în strâmtorarea lor; El i-a scăpat din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt lanțurile. O, de L-ar lăuda pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor! Pentru că El a zdrobit porțile de aramă și a sfărâmat zăvoarele de fier. (Psalmul 107,10-16)

Ce este un ateu? Un om fără Dumnezeu, un om care-L tăgăduiește pe Dumnezeu, veșnicia și judecata. Există mulți astfel de oameni în zilele noastre – dar numai atâta timp cât sunt sănătoși – îndată ce moartea se apropie de trupul lor, aproape întotdeauna se termină cu tăgăduirea lui Dumnezeu. Adesea, asemenea oameni Îl recunosc deja pe Dumnezeul prezent, de îndată ce o primejdie mare îi aduce la conștientizarea neputinței lor. „În decurs de 13 ani, am văzut murind cam 500 de oameni”, așa spunea de curând un predicator credincios; în acest număr mare am avut parte să văd numai două cazuri în care muribunzii au rămas la necredința lor. Unul era un profesor suedez, celălalt un marinar.” Când în fața morții lucrurile pământești pălesc, atunci Dumnezeu și veșnicia, păcatul și judecata devin o realitate îngrozitoare.

H. M., așa am citit acum câteva zile, avea 24 de ani, era înalt, lat în umeri. În marea lăcătușărie și fabrică de case de bani, trecea drept cel mai capabil muncitor și câștiga un salariu bun. Era mereu vesel, iubit de colegi, pe lângă aceasta era foarte cumpătat. Nimeni nu l-a văzut vreodată amețit de băutură, el nu ocăra și nu înjura și era cinstit. Dar de ce îl privea mama lui așa de îngrijorată? De ce suspina ea când el venea exuberant acasă? Mama era credincioasă, fiul era cu totul fără Dumnezeu, **un ateu**. El voia să demonstreze că poți fi și fără Dumnezeu un om destoinic. Într-adevăr, el a fost crescut altfel; dar odată a cunoscut un om isteț, amuzant, care batjocorea credința. Amăgit prin vorbirea lui nelegiuită, el s-a întors de la Dumnezeu și de la Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu înțeleg la ce îmi trebuie creștinismul”, i-a spus el mamei sale; „el este bun pentru femei și pentru bărbați vârstnici bolnăvicioși sau pentru oameni care fără religie nu pot fi cumiți. Eu sunt puternic și sănătos și am înaintea mea o viață lungă și nimeni nu poate susține că nu mă port bine.”

El era unul dintre conducătorii liber-cugetătorilor din atelier. Într-o seară le-a ținut prietenilor săi o cuvântare foarte amuzantă, pe care ei au ascultat-o cu aplauze furtunoase. În decursul prelegerii a făcut și câteva aluzii răutăcioase împotriva credinței, a Cuvântului lui Dumnezeu și a tot ce se cheamă creștin. După terminarea cuvântării lui, a părăsit sala în aplauze răsunătoare; în fața localului s-a întâlnit deodată pe stradă cu un predicator în vârstă, pe care-l cunoștea din copilărie. După expresia tristă a feței acestuia, H. M. a putut observa că vorbele lui au fost auzite prin geamul deschis.

El a încercat să se strecoare pe lângă el, dar bătrânul și-a pus mâna pe brațul tânărului și a spus: „Dumnezeu ți-a dat un talent de orator și puterea de a stârni patimile și sentimentele altor oameni. Fie ca El să-ți ierte utilizarea abuzivă a darurilor tale. Probabil într-o zi vei fi într-o primejdie îngrozitoare, prins în vreo capcană, atunci vei simți mâna Lui și vei recunoaște puterea Lui, dar s-ar putea să fie prea târziu!” Tânărul a plecat liniștit spre casă, ca un câine bătut.

Cam o jumătate de an mai târziu a fost terminată în atelier o casă de bani mare, de fier, care trebuia zidită în peretele unei bănci. La propunerea tânărului muncitor, încuietorile au fost prevăzute cu un artificiu deosebit, care face să fie imposibil pentru oricine care nu cunoaște taina, să deschidă casa de bani, chiar dacă ar avea cheia. Existau numai două chei pentru seif;

una o avea maistrul, pe cealaltă o avea tânărul muncitor în buzunar, până la livrare. Înainte ca marea piesă să fie livrată, au venit ceilalți muncitori, ca să admire lucrarea terminată de acum. H. M. a deschis casa de bani pentru a le arăta tăria pereților și a ușii, care mergea așa de ușor în balamalele ei. El a intrat în seif, a arătat balamalele, a mișcat ușa – apoi, deodată, ușa s-a închis înainte ca el să poată să împiedice lucrul acesta și un clinchet de zăvoare și drugi pe mai multe tonuri l-au convins că mecanismul funcționa foarte bine – seiful era spre exterior bine închis. Când a devenit conștient că maistrul cu una dintre chei era absent, că el însuși o avea pe cealaltă în buzunar, l-a apucat groaza. El știa că și cu cea mai mare efortare este imposibil să se spargă ușa. Și-a ținut respirația și a ascultat încordat. Zadarnic! Nici un sunet nu străbătea prin acești pereți de fier. Aerul începea deja să devină greu și periculos. El a observat că ar putea să se sufocă înainte să vină eliberarea. Stătea acolo singur pe întuneric, sângele curgea fierbinte prin vene. Când apoi gemând și gâfâind s-a sprijinit de peretele din spate al seifului, i-au venit în minte acele cuvinte: „Probabil într-o zi vei fi într-o primejdie îngrozitoare, prins într-o capcană, atunci vei simți mâna Lui și vei recunoaște puterea Lui, dar s-ar putea să fie prea târziu!” Prea târziu? Dumnezeu Și-a pus mâna pe el și el a simțit că există un Dumnezeu care judecă pământul. Dar are el dreptul să strige către un Dumnezeu de care a râs și pe care L-a batjocorit? Deja simțea prin aerul gros o apăsare insuportabilă pe cap. Acum era convins că exista un Dumnezeu, un cer și un iad. Atunci și-a zis: Dumnezeu a ajutat mulți oameni; poate mă va ajuta și pe mine. Prima dată, după mulți ani, a căzut în genunchi, și-a sprijinit capul de fierul rece și L-a rugat pe Dumnezeu, că dacă nu este voia Lui ca el să mai trăiască, să-i ierte vina de dragul lui Hristos. În capul lui a început să zumzăie, durerea din cap a devenit insuportabilă, nu mai putea să se gândească la nimic; apoi a devenit inconștient. Avea o amintire confuză despre un sentiment de sufocare, auzea un zumzet de voci în depărtare, voia să respire, dar nu mai putea. Credea că va muri.

Când a deschis ochii, se afla într-un pat. Mama lui i-a luat mâna: „Să-I mulțumim lui Dumnezeu că te-a salvat!” El era prea slăbit pentru a vorbi, dar s-a rugat și el când mama a mulțumit pentru minunata ocrotire. Acum mama se ruga ca această viață păzită minunat, să fie închinată Domnului.

După câteva zile, după ce s-a refăcut puțin, le-a povestit colegilor lui care l-au vizitat, ce a simțit și a făcut pe când era încuiat în casa de bani și că de acum înainte viața lui trebuie să-i aparțină lui Dumnezeu.

Fiecărui ateu care citește aceasta, să i se strige: chemă-L pe Dumnezeu în necazul tău! El îți va răspunde cu ajutorul Lui! **Dar apoi recunoaște ceea ce a făcut El pentru tine.** El salvează din primejdii atât de mari, ca omul să-și salveze sufletul pentru viața veșnică. Cine L-a aflat pe Dumnezeu care ascultă și ajută, prin aceasta încă nu este împăcat. Abia când se apropie de Dumnezeu cu pocăință și dornic de mântuire, **pentru a implora har**, când are încredere crezând că Isus a purtat pentru el toată pedeapsa, că sângele lui Isus l-a spălat deplin și pentru totdeauna pe cel care crede, abia atunci păcătosul găsește pace și viața veșnică. Acesta este scopul căilor lui Dumnezeu. Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Tu poți fi mai aproape de porțile morții decât crezi. În primele zile de noiembrie ale anului 1900, domnul H. din B. stătea într-o duminică seară, la masă în cârciuma pe care o frecventa cu regularitate. Era doctor în filozofie, deștept, foarte educat, un tăgăduitor al lui Dumnezeu, un ateu și totuși știa destul despre adevărul Bibliei, căci mama lui fusese credincioasă. Atunci bărbatul nelegiuit a bătut cu pumnul în masă: **„M-am săturat de toate! Aș vrea ca mâine să fiu mort! Titlul meu de doctor îl puteți avea cu 500 de mărci!”** Apoi a ieșit afară. În dimineața următoare zăcea mort în fața patului său, în același costum în care plecase de la cârciumă.

Noi avem un Dumnezeu prezent, care aude.

Nr. 34 NU VREAU SĂ MOR!

„Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri, niciodată. Crezi aceasta?”
(Ioan 11,25-26)

Napoleon I, bărbatul cu voința de fier, s-a pronunțat odată, că el a făcut experiența, că în anumite momente ai putea păstra viața, dacă ai ține strâns de ea cu toată puterea voinței: nu vreau să mor! Pe vremea consulatului (Napoleon purta titlul de prim consul, înainte de a se face împărat al Franței) caii cu trăsura lui ar fi rupt-o la fugă, el ar fi fost azvârlit afară, s-ar fi lovit cu capul de o piatră și a simțit: acum mori. Atunci s-ar fi agățat cu toată puterea de aceasta: nu vrei să mori, n-ai voie să mori – astfel și-ar fi păstrat viața. – Orice copil înțelege că nu Napoleon și-a păstrat viața; ci Dumnezeu atotputernic, fără a Căruia voie nici o vrabie nu cade de pe acoperiș, a păstrat această viață până când, după atâta strălucire pământească, atâta izbândă, atâta vină și sânge și păcat, trebuia să se termine pe Sfânta Elena.

Numai Dumnezeu are puterea să mențină și să prelungească o viață. Toți oamenii trăiesc și respiră prin harul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a vorbit, nu mai ajută nici voința omenească, nici arta medicală.

Există destui oameni cu voință puternică, care vor să-și păstreze viața **cu orice preț - nimeni nu o poate face**. Când Ezechia, împăratul lui Iuda – a primit mesajul lui Dumnezeu pe patul lui de boală: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri și nu vei trăi!”, și-a întors liniștit fața spre perete și a căutat cu stăruință smerită harul lui Dumnezeu, căci simțea că nu este pregătit să moară. Dumnezeu i-a ascultat stăruința și i-a mai adăugat încă 15 ani. (Compară cu Isaia 38.) Dar ceea ce poate obține de la harul lui Dumnezeu stăruința umilă a unei inimi smerite înaintea lui Dumnezeu, nu poate obține cu forța nici o voință omenească.

La câteva gări³ de la marele oraș D., un bărbat bogat, foarte respectat, zăcea bolnav în casa lui aranjată princiar. Medicul a venit și i-a destăinuit cu o figură serioasă, că nu mai are de trăit decât șase ore. Bolnavul nu era pregătit pentru această veste, căci el se simțea încă puternic și nu voia să moară în nici un caz. El l-a întrebat pe medic dacă n-ar fi posibil să-i prelungească viața și a oferit un milion, dacă măiestria medicală va putea să-i mențină viața. Dar medicul, un bărbat cinstit, i-a răspuns: „nu există nici un remediu. Nu mai aveți decât șase ore.” Atunci bolnavul a sărit în sus. „Dar eu nu vreau să mor și n-am să mor.” El a telegrafiat imediat la D., pentru a comanda în primul hotel o cină pentru el și însoțitorii lui și o lojă la teatru; el va sosi cu primul tren.

Susținut de doi prieteni și de cameristul lui, a urcat în trăsura lui, a plecat la gară, a ajuns la D. Chiar acolo, când a fost dus din gară în trăsura care era gata pregătită, piața a fost traversată de un cortegiu funerar. El a fost afectat în acea clipă, dar a spus: „Nu vreau să mor, nu trebuie să mor.” Au plecat spre hotel, s-au așezat la masă, el n-a putut mânca, a băut câteva înghițituri de șampanie. Apoi au pus trăsura să tragă în față, voiau să meargă la teatru. Sărmanul bărbat se clătina susținut din toate părțile, devotatul lui camerist a deschis portiera, atunci acesta a căzut brusc lovit de portieră, la picioarele stăpânului său, iar acesta a strigat: „**Înapoi, trebuie, totuși, să mor!**” A fost dus în cameră și a murit, un bărbat sărman, fără nădejde, în ciuda întregii puteri a voinței și a tuturor milioanelor. Dumnezeu îi vorbește: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri!” (Isaia 38,1). – Dar casa n-a fost pusă în rânduială, harul n-a fost căutat. El n-ar fi trebuit să moară moartea deznădăjduită a păcătosului neîmpăcat, el ar fi putut să apuce harul lui Dumnezeu în Isus – dar el voia să păstreze pământul, bogăția, plăcerea vieții – zadarnic! Isus spune: „Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine,

³ Întâmplările împărtășite aici și în pagina următoare, le-a povestit domnul pastor K. din St.; aceleași întâmplări sunt citate aici cu încredere în seriozitatea reporterului.

nicidecum nu va muri, niciodată. Crezi aceasta?” Nimeni nu trebuie să moară, căci s-a ivit viața, Isus S-a ivit, în El toți pot găsi viața veșnică, **biruința asupra morții**.

La universitatea străină din D. era un student plin de speranțe, puternic și înalt, crescut zvelt ca un brad, talentat, bogat, dintr-o familie distinsă. El era considerat un excelent scrimer și în toate duelurile cu spada era un adversar de temut. Într-o zi a ajuns la ceartă cu un străin, s-au provocat la duel cu iataganele. Mulți studenți au fost prezenți la acest duel primejdios; ei se așteptau ca experimentatul scrimer să fie învingător. Dar necunoscând metoda de scrimă a adversarului său, studentul a primit o lovitură puternică într-o parte, care i-a străpuns două coaste și a pătruns până în plămâni. Medicul a declarat imediat rana ca mortală. A fost chemat bătrânul tată; el a primit dezolat vestea gravă a medicului alături de fiul său. Fiul a înțeles expresia medicului și a strigat: „Tată, nu vreau să mor, nu vreau să mor, roagă-te pentru mine!” Dar atunci deja murea; moartea neînduplecată și-a luat prada. El nu voia să moară și a trebuit, totuși, să moară.

De ce nu voiau acești bărbați să moară? **Pentru că dincolo de moarte nu aveau nici o nădejde a vieții veșnice**, deoarece conștiința lor le mărturisea: **după moarte, judecata!**

Conștiința lor vorbea despre păcatele, care-l însoțesc în veșnicie pe păcătosul vinovat. Problema păcatului trebuie pusă în ordine, ca omul să poată spune înaintea lui Dumnezeu într-adevăr: **nimic nu-mi mai apasă conștiința**.

Noi, soldații, când împăratul și împărăția ne cheamă la luptă, spunem: suntem pregătiți! Fără număr este șirul eroilor patriei noastre, care și-au dat bucuroși viața și sângele pentru patrie și milioane sunt astăzi pregătiți să le dea. Dar întrebarea este pentru toți aceștia: **ai tu o nădejde a vieții veșnice?** Chiar și eroul care privește într-adevăr moarea în ochi, simte totuși, că moartea este împotriva firii. Moartea este și rămâne un conflict față de lăuntrul inimii; omul nu dorește să moară. Este păcatul, care a adus moartea și este păcatul, care face murirea amară. Dacă este înlăturat păcatul, care stă între om și Dumnezeu cel sfânt, atunci morții îi sunt luate boldul și puterea.

Este luată vina de pe inima și de pe conștiința ta? Este rezolvată problema păcatului între Dumnezeu și tine? Spune cinstit care este situația! Trebuie să spui „Nu!”? O, ascultă, **Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască!** (Ezechiel 18,23).

Nu trebuie să mori; Fiul lui Dumnezeu a venit ca să-ți ia vina, sângele Lui spală curat pe oricine care se smerește înaintea Lui cu pocăință și credință. El îți strigă și ție: „Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri niciodată”. Ascultă, tu trebuie să trăiești veșnic! Moartea trebuie să-ți devină poarta de intrare spre viață. În această lume a morții, în acest mare cimitir, s-a arătat **viața veșnică**, viața de sus încoace, viață pe care Dumnezeu o dă din har. Tu nu ai nevoie nici s-o câștigi, nici s-o plătești, ea este dată fără plată, din har, oricui care vine la picioarele lui Isus ca un păcătos pierdut, crezând. Acel bărbat bogat a mai avut șase ore; le-a pierdut, el voia să păstreze viața pământească, în loc s-o apuce pe cea veșnică. Nu-i semăna! Apucă viața veșnică, la care te cheamă Isus!

Nr. 35 MĂINI ÎNTINSE

„Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un popor răzvrătit, care umblă pe o cale care nu este bună, după gândurile lor.” (Isaia 65,2)

Câți oameni nu ies afară anual, în mijlocul primăverii înflorite, pentru a serba ziua Cincizecimii! Dar ei trebuie, mai devreme sau mai târziu, să se întâlnească cu cavalerul negru, moartea, care le distruge nădejile. **Ai tu nădejdea nepieritoare, ai tu viață din Dumnezeu, viața care este răpită de sub puterea morții?** Dacă viață nouă, proaspătă și înfloritoare crește din pământul trezit sub razele soarelui de primăvară; dacă oamenii și păsările simt nevoia să cânte și să se bucure pentru că Dumnezeu face totul nou; dacă fluturile înălțându-se din adâncul întunecos al pământului, plutește vesel în lumina soarelui, într-un trup nou, desprins de pământul pe care odinioară se târa anevoios ca omidă – numai pilde despre **viața nouă**, pe care un om o primește prin harul lui Dumnezeu. Dar în același timp ele sunt pilde ale învierii, imagini ale fericitei nădejdi a slavei, oglindiri a ceea ce va fi cândva în cetatea lui Dumnezeu, unde va fi pace veșnică, unde Soarele Isus va străluci spre bucuria veșnică a copiilor lui Dumnezeu.

Această viață veșnică începe aici pe pământ, când harul lui Dumnezeu atrage la Isus inima unui om. Atunci i se deschid ochii și urechile; el îl recunoaște pe Mântuitorul care a murit pentru el pe cruce și aude cuvântul lui de har: „Credința ta te-a mântuit, păcatele îți sunt iertate, du-te în pace!” Atunci se face primăvară, Soarele Isus luminează, începe o viață nouă, fericită, inima se bucură – au venit Rusaliile. Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.

Un ziar din Renania scrie: „O. . . , 7 iunie! Frumoasa sărbătoare populară a hramului bisericii noastre, a fost vizitată de o mulțime aproape fără număr, mulțumită vremii minunate. – De aceasta leagă onorabila societate de tir S. Sebastian, în aproape 247 de ani ai existenței sale retrospective, serbarea sa populară cu ocazia concursului de tir, care organizată cu grijă, s-a desfășurat foarte frumos și a constat în festivități tradiționale. – Din nenorocire, bucuria hramului a cerut și o victimă. Calfa vopsitor S., care probabil a gustat prea mult din bunătați; în drum spre casă a ajuns în pârlul localității și s-a scufundat în nămolul acestuia. Trecătorii care au observat mâinile ridicate în sus, au efectuat salvarea. Omul deplorabil a fost readus la viață; a murit totuși, fără să-ți recapete cunoștința, după o zi de suferință. El a lăsat în urmă o soție cu șapte copii minori.” Imaginează-ți-l pe acest bărbat beat, afundat în nămol, ale cărui mâini întinse încă mai ieșeau din mâl – ce imagine tristă! Este imaginea oamenilor fără număr, care se scufundă în mocirla păcatului. Ei singuri nu se pot ajuta să iasă, numai Isus îi poate ajuta să iasă, **iar El vrea lucrul acesta**. Dar mulți nu vor să se lase scoși afară. Apoi, când după câțiva ani scurși repede, dispăre beția păcatului, când înțelegem că totuși, nimic nu oferă satisfacție, când trupul și vârsta nu-ți mai permit să îți pasul, atunci de multe ori este totodată prea târziu ca să te reculegi, iar sârmanul suflet oferă această imagine: **scufundându-se în mocirlă, cu mâinile ridicate în sus dezarmat, deznădăjduit**.

Dar și dacă nu s-a ajuns la bătrânețe sau la extrem, - tabloul este totuși îngrozitor de adevărat pentru toți oamenii care cred că pot ieși la suprafață cu propriile forțe. Toate eforturile omului firesc de a se elibera singur din mocirla viciului beției, din imoralitate, minciună sau lăcomie de bani, n-au ajutat deloc: doar că el se scufundă mai adânc, iar după o vreme mai scurtă sau mai lungă, mâinile disperate, întinse în sus, pot fi dăltuite pe piatra lui funerară.

„Pocăiți-vă!” „Salvați-vă din generația aceasta perversă!” (Faptele Apostolilor 2,38 și 40 textual.) Așa a strigat Petru în puterea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, așa strigă Dumnezeu și astăzi. El strigă aceasta oamenilor nu numai prin Cuvântul Lui, ci El vorbește oamenilor fără număr prin evenimentele vieții astfel, încât ei trebuie să asculte și să se smerească. Atunci harul lui Dumnezeu face ca un om în plăcerea lumii și în slujba păcatului,

înstrăinat total de Dumnezeu, ostil lui Dumnezeu, să poată spune prin Duhul Sfânt: „Acum am primit o viață nouă, viața veșnică, s-a făcut primăvară, Isus este Domnul meu pe veci!”

Domnul D. a slujit în Düsseldorf, în Regimentul de pușcași nr.39, iar acum era un proprietar de prăvălie bine înzestrată din B. și tată de familie. Despre creștinism nu voia să știe nimic, despre crâșme cu atât mai mult. Apoi au murit în decurs de câteva luni, doi dintre prietenii lui, de o moarte fulgerătoare. El a fost zguduit și speriat, dar se consola cu aceea că zicea: „Tatăl meu mai trebuie să fie la rând înaintea mea.” Atunci a murit brusc și tatăl, un bărbat sănătos până atunci, de apoplexie. Acum s-a terminat cu liniștea lui D. În fiecare duminică mergea dintr-o cârciumă în alta, dintr-o specialitate de teatru în alta, nicăieri nu găsea liniște sau desfătare. Pe lângă aceasta ocăra cu furie tot ce se numea creștin, înainte de toate pe credincioși ca fiind nebuni, oamenii cu ideile fixe. El a găsit un nou prieten și tovarăș de convingeri, care i-a demonstrat că tot creștinismul ar fi înșelătorie – când cei doi prieteni noi doar auzeau bătând clopotele, aceasta era de ajuns să-i aducă la furie la unison. Dar în inimile lor erau amândoi plini de neliniște. Într-o duminică după-masă mergeau iar din cârciumă în cârciumă, călătoria lor de birt s-a terminat în timp util – **în dimineața următoare și acest prieten era mort.**

Acum domnul D. a ajuns la capăt cu liniștea lui; pe când venea acasă de la înmormântarea acestui prieten, s-a culcat în pat cu bătăi de inimă, teama se făcuse atât de mare, că și-a zis: acum trebuie să mor și eu, ca tatăl meu și ca toți prietenii mei pe rând. Apoi a strigat tare: „Doamne, încă nu!” N-a avut liniște, s-a dus la medic, care l-a consultat amănunțit. „Inima dumneavoastră este foarte sănătoasă, nu găsesc nimic bolnăvicios în trupul dumneavoastră.” Dar neliniștea și teama! Apoi a auzit că într-o adunare va fi vestit Cuvântul lui Dumnezeu, el voia totuși să meargă odată acolo. Așadar, întâi la cârciumă, să bea zdravăn pentru a-și face curaj, apoi la Cuvântul lui Dumnezeu – ce ciudat, acolo s-a vorbit despre smochinul neroditor, despre toporul care deja era la rădăcina pomului, despre anii pierduți ai vieții, despre păcat și vină, moarte și judecată – o, totul era adevărat. Dar acum se continua cu ceea ce are Dumnezeu de spus omului, de jur-împrejurul căruia moartea își cere victima. Totul se potrivea așa de exact prietenului D. Apoi s-a vorbit despre dragostea lui Isus, care a ridicat mâinile în sus: „Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi!” Apoi s-a spus că păcătosul **trebuie să primească viață nouă**, viață de sus prin harul lui Dumnezeu și atunci domnul D. și-a zis: Aceasta nu mi-o pot crea singur, Dumnezeu trebuie să mi-o dăruiască prin har. Atunci i s-a aprins o lumină: unde ar trebui el să meargă cu vina lui, pentru a aduce liniște inimii înspăimântate. Apoi au mai exista multe zile de încolo și încoace – o dată la cârciumă, o dată la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Domnul a ajuns la ținta Lui, împotriva tuturor rezistențelor. Într-o seară, după ce a citit o revistă care vorbea despre starea pierdută, fără nădejde a păcătosului, a erupt, în sfârșit, din inima lui, marea, simpla rugăciune: „O, Doamne Isuse, sunt pierdut, primește-mă, da-mi credința ca să pot să cred că Tu ai murit pentru mine și ai purtat păcatele mele!” Atunci s-a făcut liniște în inima lui, pacea lui Dumnezeu a intrat în ea, el a crezut și a avut încredere în sângele vărsat al lui Isus și a fost mântuit.

Ce simplă este această cale! Ce scurtă și simplă a fost această stăruință, fapta unui minut – o lucrare a harului lui Dumnezeu! Atunci s-a făcut primăvară în această inimă omenească, o viață nouă s-a ivit. Atunci femeia a avut un bărbat nou, vesel, afectuos, fiul un tată afectuos, care seara nu mai zăcea în cârciumi. Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi. Apoi a găsit și femeia pace în rănile lui Isus, atunci Cuvântul lui Dumnezeu a devenit izvorul din care bărbatul și femeia beau zilnic apa vieții veșnice.

Domnul D. a încheiat scrisoarea în care a povestit toate acestea, cu cuvintele: „**Am văzut că omul nu-L caută pe Dumnezeu, ci Dumnezeu pe om.** Domnului să-I fie adusă mulțumire că m-a salvat atât de minunat; a Lui să fie lauda și închinarea de-a pururi!”

Căci iată: **mâinile lui Dumnezeu sunt întinse spre tine, lasă-te apucat de mâinile harului, ca să se facă primăvară!**

Nr. 36 PUDELUL DEVOTAT

„Cine își acoperă fărădelegile, nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește, va căpăta îndurare.” (Proverbe 28,13)

În urmă cu mulți ani, un negustor călare pe cal s-a întors acasă – așa am citit – însoțit de pudelul lui devotat. Negustorul avea chimirul bine umplut încins în jurul taliei. Pistoalele lui încărcate trebuiau să-l păzească împotriva hoților și tâlharilor. La traversarea unei păduri, pudelul a început să sară pe cal, să-l latre, să-l muște de picioare și să-l oprească în orice fel. Călărețul certa zadarnic câinele și se ostenea să liniștească animalul agitat. În cele din urmă s-a înfuriat, deoarece calul nu mai voia să meargă înainte, iar el voia, totuși, să ajungă în cel mai apropiat oraș înainte de lăsarea serii. Când toată cearta n-a folosit la nimic, negustorul a scos pistolul și a tras asupra pudelului enervant, care părea să fi turbat. Câinele lovit de moarte a rămas în urmă schelălăind, stăpânul a călărit înainte. Dar ajuns la han, a observat că a pierdut chimirul. El a călărit înapoi și a găsit pudelul mort pe comoara pierdută.

Acum a înțeles că animalul devotat a vrut să-l oprească, pentru ca el să ridice întâi banii pierduți. Ce durere! Ce răsplată a primit devotatul câine! – Realitatea acestei povești nu pot s-o garantez, dar eu o cred, căci am văzut cu ochii mei un câine de vânătoare, care păzea legătura de chei pierdută a stăpânului său, pregătit să oprească pe oricine ar încerca să întindă mâna spre proprietatea stăpânului său. De asemenea, am văzut același câine, după ce stăpânul lui la un popas în pădure și-a agățat bastonul într-un copac și l-a uitat, că l-a tras atâta timp pe stăpânul lui de colțul hainei, până acesta s-a lăsat condus înapoi până acolo, unde și-a regăsit bastonul în copac.

Dar povestea despre acel pudel nu este povestită aici, pentru a lăuda devotamentul și inteligența unui animal, ci pentru a-ți aduce aminte, că **Dumnezeu a dăruit fiecărui om un asemenea însoțitor**, care la timpul potrivit trebuie să-l oprească și să-l avertizeze atunci când este în primejdie să piardă o comoară mare. **Acest paznic devotat este conștiința ta!** Oameni fără număr fac cu conștiința lor, ceea ce a făcut negustorul cu pudelul – ei îl omoară în bătaie pe dojenitorul devotat, care vrea să-i oprească pe drumul pierzaniei lor. Apoi, după ce conștiința a tăcut sub loviturile de măciucă ale păcatului repetat mereu, atunci omul merge înainte pe calea pierzării. Unele persoane ajung până acolo, încât Biblia vorbește despre oameni „însemnați cu fierul roșu în propria lor conștiință” (1 Timotei 4,2 textual). Conștiința strigă așa de tare, încât îi împinge copilului sângele în obraji la prima minciună. O conștiință păzită delicat își ridică tare glasul și la un bărbat cu părul cărunt, la orice neadevăr, la orice aparență falsă.

Când conștiința lor îi somează, aproape toți oamenii năzuiesc să ajungă în siguranță la hanul buneii reputații; ei vor să evite pedeapsa. Dar conștiința strigă: „Spune adevărul! Spune adevărul! Mărturisește!” Apoi o voce spune: „Tăgăduiește-l! Doar nu știe nimeni despre lucrul acesta!” Acesta nu este glasul lui Dumnezeu. Este vocea vrăjmașului viclean. Ești în primejdie de a pierde o comoară de neînlocuit. Comoara este: **teama de Dumnezeu, care este începutul oricărei înțelepciuni**. Ești în primejdie să „te îndepărtezi de Dumnezeu”. Există între oamenii onorabili mai mulți „despărțiți de Dumnezeu” decât credem. Ei nu vor să fie **fără Dumnezeu** și totuși așa sunt din clipa în care glasul și Cuvântul lui Dumnezeu nu mai hotărăsc comportamentul lor. Domnul spune: „Cine este din adevăr, acela aude glasul Meu.” Pilat, omul lumii, a răspuns ridicând din umeri: „Ce este adevărul?” Dar Isus Își zice împăratul adevărului. „Sceptrul împărăției Tale este un sceptru de dreptate.” (Psalmul 45,6.) Cum stă treaba? Ai învățat deja să minți fără să roșești față de șefi, față de părinți, față de prieteni? Cine minte, nu mai alege pe cine vrea să mintă. El minte în fața lui Dumnezeu, în urechea lui Isus, care este de față, care l-a iubit până la moarte de cruce și l-a căutat și l-a binecuvântat cu îndurare de negrăit. Un asemenea om minte și în fața părinților lui și în fața miresei lui și în fața soției lui; el minte unde și cum este nevoie și de folos. El nu minte în nici un caz cu premeditare, dar marele vrăjmaș, în a

cărui plasă și stăpânire s-a dat, folosește împrejurările, încât neadevărul să iasă de pe buze așa de repede. Și apoi chiar în afacere – sau pentru a scoate un camarad din încurcătură cu minciuna. Și apoi povestirile calomnioase pentru a-i discredita pe alții, ca să se pună în valoare pe sine însuși. Fiecare minciună este o lovitură asupra conștiinței, până aceasta amorțește de tot și tace. Acești oameni abia dacă mai observă că mint și cred că sunt foarte cinstiți.

„De câte ori ați mințit în viața dumneavoastră, începând din tinerețe?” – „O, cred că n-a fost foarte des!” – „Vă rog, gândiți-vă la vremea copilăriei și a școlii!” – „Da, a fost, totuși, foarte des.” – „Ajunge, oare, dacă am spune: de 100 de ori?” – „Ah, nu!” – „Poate de 200 de ori?” – „Mult mai mult.” – „Ar ajunge zidul acela, pentru a scrie pe el toate minciunile vieții dumneavoastră?” – „O, ar fi prea plin, n-ar ajunge!”

Această convorbire nu este născocită; ea a avut loc în realitate, cu un om care credea că el ar fi foarte virtuos și s-ar putea prezenta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Atunci conștiința adormită s-a trezit încet. Pudelul devotat a început iar să latre; atunci multe păcate au venit la lumina zilei: păcate ale mâniei, ale amărăciunii, ale răzbunării, ale calomniei – cum este în cazul tău?

Apoi conștiința a vorbit despre imoralitate, despre lucruri necurate, urâte, Dumnezeu a creat trupul tău, ca el să devină un templu al Duhului Sfânt – **tu ce ai făcut cu el?**

Apoi s-a trezit amintirea de imoralitate, de necinste, de risipă de bani, de înșelăciune în comerț – în comerț este permisă înșelăciunea, așa zice lumea – dar Dumnezeu spune: Nu! iar conștiința strigă: vai – am fost un înșelător, am delapidat. – **Care este situația în cazul tău?**

Lasă-ți conștiința să se trezească, las-o să vorbească și vorbește tu despre păcatul tău cu Dumnezeu oricărui har; vino cu toată vina ta în lumina lui Dumnezeu și ia în primire locul care ți se cuvinte – locul păcătosului pierdut, apoi să-L întâlnești pe Dumnezeu, **Tatăl îndurărilor**. Să-L vezi pe Isus, care a venit din cer ca să caute păcătoșii pierduți – **El te va găsi, tu Îl vei găsi!** Atunci conștiința ta va fi sensibilă, pentru a striga tare când păcătuiești împotriva lui Dumnezeu cu gândurile, cu vorbele, cu faptele; nu-ți va da pace până nu-ți vei recunoaște vina înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Atunci trebuie să primești această viață fericită din Dumnezeu, despre care vorbește Biblia: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1,9.)

După ce Domnul a intrat cu plinătatea harului Său în casa înșelătorului Zacheu, acesta a pășit înaintea Lui și a spus: „Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor și, dacă am luat ceva de la cineva prin învinuire falsă, îi restitui împătrit.” (Luca 19,8). După ce el a venit cu păcatul lui în lumina lui Dumnezeu și a rupt lăuntric cu păcatul, Domnul a spus: „Astăzi a venit mântuirea în casa aceasta.” Cine își întristează părinții, cine a adus altor oameni nefericire și rușine prin păcatul lui, cine a înșelat sau a furat, pe acela trebuie să-l împingă conștiința, când pășește în lumina lui Dumnezeu, să le mărturisească și oamenilor cine a fost el. Este amăgire să credem: i-am mărturisit lui Dumnezeu și aceasta ajunge! **O conștiință luminată de Duhul lui Dumnezeu și supusă Cuvântului lui Dumnezeu, îndeamnă la adevăr și simte că este o ipocrizie dacă în fața oamenilor părem altfel decât suntem.**

Există un cuvânt minunat pentru creștini: **să nu pari niciodată mai mult decât ești; să fii permanent mai mult decât pari!** Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului și El nu face niciodată un legământ cu fățărnicia. Dacă Isus este Domnul tău, să știi că El nu va avea liniște până nu va fi dat înapoi cu mărturisire smerită, chiar și ultimul bănuț furat și nu va fi recunoscută toată calomnia. Există o practică veche care se repetă mereu: nu va fi pace până când nu va fi mărturisit totul. **Fă ordine temeinic; când conștiința ta strigă, stai liniștit, ascultă și întoarce-te!**

Nr. 37 PLANTE AGĂȚĂTOARE

„Aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră.” (1 Ioan 5,4)

Ai tu obiceiuri păcătoase, așa-zise păcate preferate? Suspini tu sub ele? Dumnezeu este aproape de tine, pentru a-ți rupe lanțurile. Când vorbim despre vicii, aceasta sună prea dur pentru oamenii onorabili – așa că mai bine spunem „**obiceiuri păcătoase**”. Acestea se încolăcesc în jurul vieții unor oameni, ca plantele agățătoare, care-l leagă în apă pe cel mai bun înotător și-l trag în adânc.

Odată, un soldat s-a înecat în felul acesta. Cadavrul a fost scos din adânc puțin după aceea, iar medicul care a fost chemat acolo, povestește: „Nu voi uita niciodată expresia de pe fața acestui mort. Buruiana lungă, de tip sfoară, s-a înfășurat de jur-împrejurul trupului, în jurul membrilor. Dinții bine strânși, fața schimonosită, mușchii ieșiți în relief, marea masă de plante agățătoare, pe care le apucase cu mâinile și încă le ținea strâns în moarte – toate acestea indică ce curajos s-a luptat el pentru viața lui – și totuși a trebuit să fie doborât.”

Această imagine sfâșietoare este reprezentarea unui om, a cărui conștiință s-a trezit și care cu regret amar, cu intenții serioase, luptă împotriva obiceiurilor păcătoase și viciului, dar el le găsește prea puternice, ele sunt mai tari decât el. Toată lupta lui este zadarnică – nimic, nimic nu-l poate elibera din pierzarea lui, decât atotputernicul har al lui Dumnezeu.

În fața tribunalului penal din Moabit (Berlin), se află un monument minunat: un leu puternic luptă cu furie înverșunată împotriva șerpilor mari, care i-au încolăcit puii fără apărare, care nu se puteau smulge. Ca aceste animale, așa luptă păcătosul robit de puterea păcatului, în propria lui putere cu vrăjmașul – este doborât; el poate fi eliberat numai când îl eliberează Isus, Leul din seminția lui Iuda. La tine este vorba despre irascibilitate? Altădată, când te supărai, voiai să devii nervos; de fapt, tu doar te făceai că ai fi furios. Acum chiar ești, nu știi când și cum. Vine peste tine și tu faci și spui lucruri cu care provoci pagube de nespuse. Era un bărbat mai în vârstă, căsătorit, cinstit, loial. Nu era un băutor, dar era irascibil; el și-a pierdut postul, și-a distrus viitorul, și-a adus soția devotată la mâhnire profundă, pe sine însuși la necaz și nenorocire; cu toate că părul lui încărunțise, cu toate că de multe ori a luat decizii serioase – a fost zadarnic.

Ah, cu robia păcatului din propria viață nu s-a isprăvit – **oamenii regăsesc viciile lor la propriii lor copii**. Mărul nu cade departe de pom. În Wuppertal era un predicator sincer, credincios; el se întorsese la Dumnezeu abia în anii târzii; Dumnezeu i-a rupt lanțul păcatului mâniei. Acum părul lui era alb, iar fiul lui matur umbra în aceleași păcate în care a trăit el cândva. Într-o zi mânia fiului a izbucnit împotriva venerabilului tată, l-a apucat, l-a târât la scări pentru a-l îmbrânci jos. Atunci tatăl a strigat pe treapta cea mai de sus: „Stai! Nu mai continua! – Numai până aici mi-am târât și eu tatăl!” Ce predică despre cuvântul: „Ce seamănă omul, aceea va secera.”

Dragă prietene, ai și tu obiceiuri păcătoase? Nu te gândi că voiai să **renunți la ele treptat**. Nu, tu trebuie să-L primești pe Isus cu pocăință și credință, să te întorci la Isus, apoi El îți rupe lanțul și îți spune: **ești liber!** Toți oamenii simt că viciul beției este foarte respingător; viciul imoralității, foarte murdar; viciul avariției, foarte de disprețuit, Ești legat? Nu gândi: eu nu slujesc viciilor; **obiceiuri rele** poate că am. Iată, înclinațiile și obiceiurile păcătoase încep ca pânzele de păianjen; omul crede că le-ar putea rupe, străpunge. Dar deodată găsește fire tari, o rețea din care nu poate scăpa. El se simte încolăcit de sârmă oțelită și află că: nu pot să ies.

Oare cum este cu obiceiul rău al minciunii, cum este cu bârfa, cum este cu îngâmfwarea, cum este cu egoismul? Iată punctul de plecare, unde toți oamenii pot recunoaște ce sunt ei înaintea lui Dumnezeu – toți sunt păcătoși pierduți, toți au nevoie de mântuire – dar nu toți o simt și o știu. Dacă tu acum simți că ești legat cu funiile tari ale păcatului, ascultă: Isus poate elibera și **El vrea să facă lucrul acesta** pentru toți oamenii care I se predau deplin, crezând. A crede înseamnă a

te **încredința** cuiva. **Încredințează-te** lui Isus **așa cum ești**, ca El să facă din tine un om nou, prin puterea sângelui Său și a Duhului Său Sfânt! Predă-te Domnului cu păcatul tău, cu obiceiurile tale rele, cu viciile tale și spune-I: „**Sunt aici! Acum lasă-mă să aflu cine ești Tu!**” Cuvântul lui Dumnezeu vestește fiecărei inimi care suspină în păcatele ei: eliberare deplină, har necondiționat, dacă păcătosul Îl omagiază pe Isus, pe Cel răstignit și înviat.

Lucrul acesta este tocmai opusul renunțării treptate la lanțurile păcatului, despre care Biblia nu știe nimic. Într-adevăr, de multe ori Dumnezeu lucrează ani mulți la inima unui om, pentru a-l chema, al sfântui; Dumnezeu așteaptă ca el să vină, dar totuși numai **ca omul împovărat de vină, păcătos, să vină în sfârșit și să găsească har desăvârșit, deplină eliberare, o viață nouă la inima Tatălui, ca fiul pierdut.**

Când un mare și binecuvântat predicator al lui Dumnezeu a fost persecutat, pentru că propovăduia oamenilor că pentru toți păcătoșii azi ar fi oferite mântuire deplină și eliberare completă, dacă se întorc cu pocăință la Isus, el a spus: „Vreau să vă arăt cum merge treaba cu întoarcerea voastră treptată. Să presupunem că un bărbat ar veni la mine și ar spune că vrea să se întoarcă la Isus. ‚Ei, prietene, ce vă neliniștește?’ Nu prea vrea s-o spună. În cele din urmă spune: ‚Am furat.’ – ‚Ați luat bani de la patronul dumneavoastră?’ - ‚Da.’ – ‚Câți?’ – ‚Nu știu, n-am notat niciodată.’ – ‚Deci după calculul dumneavoastră aproximativ, în ultimul an ați delapidat cam 10 000 de mărci?’ – ‚Mă tem că atât ar fi.’ – ‚Ei, vedeți dumneavoastră, domnul meu, eu nu cred într-o întoarcere bruscă. La anul nu furați mai mult de 1000 de mărci, iar în anul următor nimic peste 500 de mărci; continuați astfel următorii cinci ani, până, în definitiv, nu mai furați deloc. Dacă vă prinde șeful, atunci spuneți-i că sunteți pe cale să vă convertiți și încet-încet veți ajunge acolo, să nu mai sustrageți nimic.’ Ce spune Biblia? ‚Cine a furat, să nu mai fure!” Este chiar contrariul. Iată o altă idee. Un bărbat recunoaște că el se îmbată în fiecare săptămână. El vine la mine și dorește să se întoarcă la Dumnezeu. I-am spus: ‚Nu vă pripiți cu lucrul acesta! Îmbătați-vă și bateți-vă nevasta nu mai des de o dată pe lună! N-ar fi pentru nevasta ta o perspectivă îmbucurătoare, ca toată luna să fie bătută numai o dată? O dată pe lună, numai de două ori pe an! N-ar fi ea bucurătoare să te vadă convertit în felul acesta? Apoi, după câțiva ani, nu vei mai fi beat decât o singură dată, la ziua ta de naștere sau la Crăciun și în final, convertirea ar fi completă, tocmai pentru că ea trebuie să se facă treptat. Ar fi Domnul demn de un asemenea mod? Să credem ce spune Biblia și apoi să și facem!”

O cu totul altă problemă este **creșterea spirituală**, ea se petrece ca cea firească. Există „copii în Hristos”, creștini tineri, slabi, neexperimentați; există „bărbați în Hristos”, creștini întăriți și încercați; există „părinți în Hristos”, creștini experimentați și maturi. Dar trecerea de la moarte la viața veșnică se petrece așa: **„Cine crede în fiul, are viața veșnică.”** (Ioan 3,36.).

Domnul nu vrea să-i determine pe oameni **să păcătuiască mai puțin**, ci ca să fie eliberați de lanțurile, de blestemul și pedeapsa păcatului, prin credința în sângele și lucrarea săvârșită a lui Isus.

Când marea păcătoasă s-a apropiat de Isus, a primit mântuirea deplină chiar în ceasul acela, pentru că lacrimile ei au udat picioarele lui Isus. Domnul a spus: „Păcatele îți sunt iertate, credința ta te-a mântuit, du-te în pace!” Această sărmană făptură omenească zăcea în lanțurile grele ale păcatului – dar ea a venit la Isus, ea l-a încredințat Lui, iar El a eliberat-o.

Ești legat? Dorești să fii liber? Crede în **Domnul Isus Hristos**, omagiază-L, **încredințează-te** Lui cu tot necazul păcatului tău și toată slăbiciunea ta - **trebuie să afli cine este Isus!** **Încrederea credinței tale se va dovedi că este victoria care a învins puterea lumii din jurul tău, puterea păcatului din tine.**

Nr. 38 UNDE ESTE FERICIREA?

„Pentru că mai bună este o zi în curțile Tale, decât o mie în altă parte. Aș vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății. Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție.” (Psalmul 84,10-11)

Ca mulți în haina civilă și câte unul în vestonul de soldat, tot așa s-a aruncat în datorii și tânărul X. din marele oraș B., prin viața sa desfrânată. Pentru a le acoperi și pentru a putea să-și continue viața destrăbălată, a delapidat bani și a decăzut tot mai jos și tot mai jos. Curând a ajuns acolo, că n-a mai putut să-și continue sustragerile. Primejdia de a fi descoperit se apropia cu fiecare moment și l-a împins la disperare. Astfel că într-o zi a părăsit casa părintească cu hotărârea de a-și lua viața. Drumul lui ducea prin fața unei capele, în care a intrat. Dacă ai luat o asemenea hotărâre, de ce să nu mai ascuți o dată Cuvântul lui Dumnezeu? Predicatorul E. a citit un text din cartea „Iov”, capitolul 23. Acolo se spune în versetele 8-9: „Iată, merg înainte, dar el nu este acolo; și înapoi, dar nu-L observ; la stânga, când lucrează, dar nu-L zăresc; Se ascunde la dreapta și nu-L văd.” Apoi deodată predicatorul și-a întrerupt citirea cu strigătul implorator: „Dar Iov, Iov, oare de ce nu privești în sus?” Aceste cuvinte l-au atins pe tânărul disperat cu o putere dumnezeiască. El nu vedea nici o scăpare, nici înaintea lui, nici înapoi, nici la dreapta, nici la stânga; el credea că pentru el nu mai exista decât scăparea în prăpastia sinuciderii. Atunci a început să privească în sus rugându-se, în sus spre harul și îndurarea lui Dumnezeu, care oferă ajutor acolo unde omul nu vede nici unul. Acest cuvânt a fost punctul de întoarcere, pentru a-L găsi pe Isus și în El fericirea unei vieți absolut reînnoite. El a căutat plăcerea în corturile răutății – el a crezut că acolo ar fi fericirea – dar a găsit pieirea – acum se apropia de Dumnezeu și primul pas i-a adus mângâiere, nădejde și ocrotire.

Același lucru l-a aflat un fost marinar, în vârstă de aproape 60 de ani, care era cunoscut în localitatea lui ca unul dintre cei mai răi oameni. Era un mare băutor, era obișnuit să scoată din gură, râzând, cele mai îngrozitoare înjurături. Pe lângă aceasta, era convins în conștiința lui, că era un om rău, nerecunoscător. Dumnezeu l-a condus într-o duminică, să asculte predica; era vorba de cuvântul despre Isus, cum a plâns El pentru Ierusalim. Bătrânul și-a zis: oare Fiul lui Dumnezeu să fi plâns într-adevăr vreodată pentru un om atât de rău cum sunt eu? El credea că este prea rău ca Isus să vrea chiar și numai să se intereseze de el. Acum auzea că Mântuitorul îl privește pe păcătos cu lacrimi de îndurare pe drumul pierzării lui. Cu inima mișcată, bătrânul marinar l-a căutat pe devotatul martor al lui Dumnezeu și acesta l-a convins că Domnul caută cu dragoste copleșitoare tocmai asemenea oameni pierduți și nerecunoscători, cum era el. Atunci bătrânul a izbucnit în următoarele cuvinte, după felul marinarilor: „Șaizeci de ani am navigat sub pavilionul diavolului; este vremea să capăt alt stăpân; vreau să găuresc bătrâna navă și s-o scufund; atunci voi avea una nouă și de aici înainte vreau să navighez sub pavilionul prințului Emanuel.”

Cât de minunat este Dumnezeu în harul Său, când luminează cu un cuvânt într-o asemenea viață pierdută. Ce măreț când un asemenea om caută nu numai iertare și pace, ci devine într-adevăr așa de fericit, încât poate să mulțumească și să se bucure. Poți face lucrul acesta, prietene? Sub ce pavilion navighezi? Încotro este orientată direcția ta? Ai găsit fericirea pe care a găsit-o acel bărbat tânăr, în zilele profundei disperări și pe care a găsit-o acest bătrân, în timp ce toți vecinii și cunoscuții lui au scris demult viața lui împovărată de vină pe lista celor pierduți?

Un creștin adevărat trebuie să învețe din nou ceea ce a uitat printre păcate și ispitiri, luptele și grijile vieții: să se bucure ca un copil vesel. Răscumpărării lui Dumnezeu nu se pot recunoaște după expresia tristă a feței și după privirea plină de mâhnire. **Ei trebuie să-L onoreze pe Dumnezeu prin bucuria lor, nu prin tristețea lor. Fără bucurie, credința rămâne slabă și ineficace.** Este scris: „Bucuria Domnului este tăria voastră.” (Neemia 8,10.).

Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt chemați să lase să lumineze lumina lor în fața lumii; bucuria este o parte a acestei lumini.

Cine vrea să testeze rodul unui măr după merele căzute pe pământ, după cele viermănoase, putrede, necoapte, va obține cu greu o părere corectă despre măr și rodul lui. El trebuie să caute merele toamna, pe cele care atârnă în pom, pe cele care au rămas în legătură cu seva vieții. Acolo va găsi mere dulci. Așa este și cu creștinismul. Creștinii care privesc trist, nu pot vesti virtuțile Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. (1 Petru 2,9.) În viața practică din casă, de la serviciu, la muncă, trebuie să se observe **că fericirea este în Isus și că adevărații creștini sunt fericiți**. Tu, cel care mărturisești că ești un copil al lui Dumnezeu, **poți să cânti cântări de bucurie, cântări de mulțumire și de nădejde?**

Acum câteva luni am fost la patul de boală al unui creștin vârstnic; el avea deja peste 70 de ani și era încercat printr-o suferință de mai mulți ani, constând în ulcerații care au apărut peste tot pe corpul lui și care devorau lent puterea acestui trup cândva ca de fier. El s-a ridicat în șezut la marginea patului, a plâns de bucurie și recunoștință, s-a bucurat pentru vremea când va merge la Domnul său.

Iată câteva fraze din scrisoarea unui credincios către soția lui, un bărbat care ajunsese în închisoare din cauza credinței lui, prin acuzații false: „Isus trăiește și este biruitor! Aleluia! Pentru lucrul acesta sunt mărturie toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu, altfel ei ar fi încă în păcatele lor. El este pacea noastră și El a făcut pace între Dumnezeu și păcătos, prin sângele crucii Lui! Azi noapte aproape că n-am putut să dorm de fericita bucurie a victoriei și dacă mi-ar fi fost permis, o cântare de laudă s-ar fi înălțat la cer; dar în inimă am cântat-o. A fost atât de prețioasă pentru mine glorioasa înviere, cum El avea moartea sub picioare atât de majestuos, iar paznicii care trebuiau să-L păzească, au fost așa de îngroziți, încât au devenit ca morți. Nu-i așa, o imagine slabă a ceea ce îi va apuca pe aceia care nu iubesc venirea Lui. Nu pot să-ți exprim în cuvinte cât de dor îmi este să-L văd pe acest Isus, revenind ca Împărat al nostru, în slava Sa minunată!” Astfel se confirmă creștinismul autentic în zilele de încercare. Atunci lumea neînțoarsă la Dumnezeu primește mărturii insistente despre măreția credinței, atunci se învață **unde este fericirea**. Nu în bogăție, nu în pozițiile înalte de cinste, ci în inimă. Unde a intrat Isus ca Domnul și Salvatorul atotputernic și Prieten, acolo este fericirea indestructibilă, fericirea care face inima să cânte și ochiul să lumineze în pacea lui Dumnezeu.

Această fericire nu se poate cumpăra cu toate comorile pământului; nici un domnitor pământean n-o poate dăruia, numai Isus o poate da iubiților Lui, prin Duhul Sfânt. În 27 februarie 1681, scoțianul Donald Cargill stătea pe eșafod ca martir, din cauza credinței lui. Acolo i-a pus în mână unuia dintre prietenii lui, o Biblie foarte folosită, cu următoarea mărturie cu glas tare: „Îl laud pe Domnul că de 30 și ceva de ani sunt împăcat cu El și că în acest timp nu m-a părăsit niciodată. Și în aceste clipe sunt atât de limpede conștient de partea mea în Hristos și de pacea mea cu Dumnezeu, cum pot să fiu numai prin această Biblie și prin Duhul lui Dumnezeu. Eu sunt tot așa de puțin speriat de moarte și mă tem tot așa de puțin de iad, ca și când n-aș fi păcătuit niciodată; căci toate păcatele mele îmi sunt iertate prin harul fără plată a lui Dumnezeu, curățit prin sângele prețios și mijlocirea lui Isus Hristos.” Ce fericit îi face Isus pe ai Săi! **Ai putea să spui și tu lucrul acesta?**

Unde este fericirea? Numai la Isus!

Nr. 39 UNDE ESTE DESTINAȚIA TA?

„Vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși; cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții și cei ce au făcut cele rele, spre învierea judecății.” (Ioan 5,28-29)

În vest de Kolmar se întinde frumoasa vale Münster, spre garnița franco-germană. În apropierea orașului Münster se înalță pe culmea împădurită a muntelui, ruina legendară a castelului „Schlosswald”. Acolo este situat, la poalele dealului castelului, în grațioasa vale laterală, în mijlocul pajiștilor verzi și a livezilor abundente, sătucul G. Aceasta era patria a doi prieteni: Fritz M. și Georg E., care au fost văzuți împreună din tinerețe, care au făcut multe pozne nebunești, cu roluri împărțite. Ei trăiau ca mulți alții, în timp ce risipeau necugetat timpul de aur pentru însămânțat al tinereții. Apoi a venit despărțirea; Fritz a fost recrutat ca soldat și a ajuns la O., provincia Hanovra, în garnizoană. Dar fiecare dintre ei a plecat mai departe pe vechiul făgaș al plăcerii lumii.

Regimentul în care Fritz slujea ca infanterist, a ieșit la manevrele de toamnă. În bivuac, pe vremea umedă a toamnei lui 1882, a contractat o răceală tare. Câteva săptămâni a fost în spital, apoi a fost trimis acasă pentru convalescență; dar deja purta vizibil în el germele morții. A fost o revedere tristă. Și singura mângâiere pe care Georg putea s-o ofere prietenului său imobilizat în pat, era speranța însănătoșirii.

Era aceeași mângâiere pe care nenumărați medici, infirmieri și rude o oferă în minciună conștientă unor asemenea bolnavi, ale căror zile sunt numărate. Este aceasta milă, dacă îl amăgești pe un om, căruia Dumnezeu îi mai dă timp să se pocăiască și să apuce mântuirea, lipsindu-l de acest har spre care Dumnezeu vrea să-l cheme? Ne facem, în general, o reprezentare cu totul falsă despre efectul dragostei și harului lui Dumnezeu asupra unui om grav bolnav. De multe ori, inima unor asemenea oameni este, prin educarea lui Dumnezeu, un ogor bine pregătit pentru Cuvântul harului și pentru seriozitatea veșniciei. Deșertăciunea lumii le este de mult limpede, înainte să le spunem vreun cuvânt. Dacă apoi i-L vestim unui asemenea om, cu dragoste rugătoare pe Isus, Mântuitorul celor pierduți, dacă le spunem despre puterea împăcării sângelui de la Golgota, atunci sufletul lor însetat bea savurând din plin apa vieții veșnice.

Afară domină cețurile peste vale, frunzișul galben cade din copaci, pajiștile devenind palide, au fost presărate cu brândușe de toamnă. Ici și acolo mai vine câte un căluț singuratic la gardul viu cu spini, iar înăuntru, în cămăruță, zace gemând tânărul odinioară așa de chipeș, în așteptarea sănătății și reîntoarcerea primăverii. Georg îl vizita rar – ce poate să și facă un om care nu cunoaște pacea lui Dumnezeu, la patul de suferință al prietenului său? La Fritz boala înainta cu pași uriași, devenea tot mai dureroasă și mai chinuitoare, dar Dumnezeu a trimis în odaia lui un mesager binecuvântat, care a atârnat deasupra patului său cuvântul biblic: **„Un singur lucru este necesar!”** Bolnavul a învățat în tăcere, prin Duhul lui Dumnezeu, ce înseamnă într-adevăr, ce este necesar. În timp ce tinerii satului se învăteau duminică seara, la cârciuma din apropiere, în ritmul muzicii de dans dată tare, tânărul bolnav avea limpede în fața ochilor deșertăciunea vieții sale de tânăr, fără țință. A învățat să se roage; el căuta fața lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu, care **„răsplătește pe cei ce-L caută”**, i-a dăruit **pace și viață veșnică**. Într-o zi i-a chemat pe prietenul lui, Georg, și pe ceilalți bărbați tineri ai satului, la patul lui și le-a ținut acolo o predică serioasă despre „un singur lucru lipsește” și despre partea minunată de a-L cunoaște pe Isus. Un bolnav care nu are nădejde în însănătoșirea trupului său, dar al cărui suflet este însănătoșit pentru totdeauna în rănile lui Isus, acela este un predicator puternic pentru prietenii tinereții lui: Dumnezeu predică prin asemenea buze palide, iar patul de boală al acestui predicator și conștiințele ascultătorilor predică împreună cu ele. Așa a fost și aici. Toți au fost profund emoționați și unii mișcați până la lacrimi.

Fritz nu trebuia să mai sufere mul timp; în săptămâna de după Paștele din 1883 a plecat fericit acasă. Ultimele lui cuvinte mărturiseau despre marea certitudine de a fi împăcat cu Dumnezeu și despre minunata bucurie de a merge la Isus. – Dar Georg a șters curând impresia profundă, în vârtejul vechilor obiceiuri și era de părere că „bunul Dumnezeu” ar trebui să-i trimită întâi o depeșă, când o fi să vină moartea. El, ca și oameni fără număr dinaintea lui și de după el, s-au înșelat rău. Abia a fost trupul prietenului său sub pământul rece, când într-o dimineață, Georg era ocupat în mod obișnuit sus în hambar, a făcut un pas greșit de-a-ndăratelea și a căzut jos pe arie și în câteva secunde a fost un cadavru.

Acum cei doi prieteni se odihnesc în cimitirul situat pitoresc în satul G., sălcii pletoase le umbresc mormintele, care sunt situate așa de aproape unul de altul, de parcă cei doi prieteni morți ar putea vorbi unul cu altul – dar sunt și sufletele lor nemuritoare aproape unul de celălalt? Au ajuns la aceeași destinație? Vai, Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește o mare, o veșnică prăpastie între aceia care au mers în slavă ca proprietate a lui Isus și aceia care au pășit în veșnicie ca niște copii ai lumii, neîmpăcați, împovărați cu vina păcatului lor! În partea aceasta a morții, în timpul harului, există un pod peste această prăpastie, Isus – dar Georg a refuzat această punte, această cale unică spre Tatăl; înainte de a se gândi, timpul lui de har a expirat. Este scris: „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3). **Ești născut din nou? Îl cunoști pe Isus? Ești proprietatea lui Isus?** „Vine un ceas când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși; cei care au făcut cele bune, **spre învierea vieții**; și cei ce au făcut cele rele, **spre învierea judecării**.” Ai scăpat de această judecată dreaptă? Atunci ascultă ce-ți spune azi Fiul lui Dumnezeu: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24.) – Ah, să fie aceasta încă astăzi partea ta, dacă încă nu este așa! Nu-ți amâna mântuirea!

Este tot atât de probabil ca tu să te mai poți converti pe patul de boală, cât este de probabil ca tu să fii lovit de trăsnet.

Iute trebuie omul să moară,
Nu i se mai dă răgaz deloc;
În mijlocul drumului îl doboară,
Îl smulge din toiul vieții pe loc.
Pregătit ori nu de a pleca,
În fața Judecătorului va sta.

În dimineața de 13 decembrie 1897, compania 3 a școlii de subofițeri din E., făcea gimnastică în sala de gimnastică. Deodată a fost chemat personalul sanitar, pentru că un elev subofițer a căzut după un exercițiu de gimnastică la bară. Zăcea acolo, fața era vineție, a mai respirat de câteva ori horcăind, apoi sufletul lui a plecat. Vestea gravă a străbătut, firește, toată cazarma și le-a adus tuturor aminte, cât de aproape este moartea de fiecare. Dar cât de repede este uitată o asemenea predică și cât de mulți mesageri și slujitori are satan, pentru ca prin batjocură și vorbire ușuratică să se facă ineficace, ceea ce Dumnezeu avea de spus fiecăruia! Acesta este adevărul: **toți oamenii Îl vor întâlni dincolo de moarte pe Isus, dar nu toți în același loc și nu toți în același fel.** Copiii lui Dumnezeu răscumpărați vor întâmpina în slavă și bucurie, **în învierea vieții**, pe Domnul lor și Căpetenia lor iubită, Isus. Într-un trup nou, de slavă și lumină (Filipeni 3,21) vor fi conduși de El în Casa Tatălui. El a mers acolo înainte, de mult, pentru a le pregăti acolo un loc, acolo unde sunt acele multe locașuri. (Ioan 14,2.) Dar copiii lumii, neîmpăcați, Îl vor vedea pe Isus **în învierea judecării**, șezând pe un tron de judecată mare și grandios. Ei vor vedea deschise **cărțile judecării** (Apocalipsa 20,12-15). Demult, harul lui Dumnezeu a vrut să șteargă vina lor din aceste cărți, cu sângele lui Isus, a vrut să le scrie numele în cartea vieții veșnice; dar ei n-au vrut. Nu li s-a părut așa de important, nu li s-a părut așa de urgent. A fost

timp pentru multe, pentru serviciu, pentru muncă, pentru distracție, pentru discuții vesele și pentru glume proaste, dar numai pentru acest singur lucru n-a fost timp. Acest singur lucru era dragostea lui Dumnezeu, care a venit din ceruri, să caute ce era pierdut. Acest singur lucru era sângele lui Isus, care a curs pentru păcătoși. **Acest singur lucru este necesar – ce spui despre aceasta.**

Nr. 40 ACCEPTARE REFUZATĂ

„Și alții au fost torturați (chinuiți), neacceptând răscumpărarea (eliberarea), ca să dobândească o înviere mai bună.” (Evrei 11,35)

Nu vreau să preiau această moștenire! Asemenea declarație este frecvent emisă în fața instanței, când moștenitorul se teme că prin moștenire ar trebui să preia mai multe datorii decât avere. Pentru câte un moștenitor a fost după aceea o suferință amară că a refuzat moștenirea, prin care ar fi putut să devină bogat. Că cineva n-a vrut să accepte o scrisoare de valoare cu 2400 de mărci, numai de aceea, pentru că el nu putea concepe că scrisoarea i-ar fi destinată lui, a fost relatat acum câțiva ani din Br. O femeie săracă a refuzat factorul poștal, cu toate că acesta i-a citit de mai multe ori adresa scrisorii, pentru a o convinge că scrisoarea era într-adevăr pentru ea. Sărmana femeie nu-și putea explica, faptul că cineva i-ar putea trimite această sumă mare. Ea nu-și putea imagina că sărăcia ei urma să fie preschimbată într-o bogăție așa de mare, încât ea și bărbatul ei, dintr-o singură lovitură, fără nici un merit, să scape de toate grijile. Deci scrisoarea s-a întors înapoi cu însemnarea: **„Acceptare refuzată”**.

Oameni fără număr nu-și pot explica și nu pot înțelege, că harul lui Dumnezeu vrea să se îndure de ei și să șteargă toată vina vieții lor, fără plată, gratis, că Dumnezeu vrea să-i facă oameni fericiți, moștenitori ai slavei veșnice, ca ei să trăiască fără griji din comorile bogate ale Tatălui lor ceresc – așa că refuză acceptarea mării scrisori de grațiere a lui Dumnezeu.

Unii chiar socotesc în egoismul și în mărginirea lor, că este o moștenire rea cea care li se oferă, că ar trebui să plătească mai mult decât primesc. Ei cred că Dumnezeu este un om aspru, care le-ar cere să dea una, să lase alta; așa că renunță la toată moștenirea, pentru a savura neștirbit ceea ce au aici pe pământ, constând în desfătare, distracție, onoare și avere. Mulți resping harul lui Dumnezeu și pentru că inima lor este umplută cu vreo patimă oarecare, care îi ocupă toate gândurile. La unul sunt banii, la altul este desfătarea, iar la mulți oameni sunt gândurile păcatului, dorințele imorale, de care nu vor să se lase. Lor le merge ca celui căpitan de vapor de pescuit balene. Acesta a cunoscut un mesager al lui Dumnezeu, care a vorbit cu el despre mântuirea sufletului său. Dar căpitanul a răspuns: „N-are nici un rost să vorbim despre sufletul meu. Vedeți dumneavoastră, eu sunt mereu pe urma balenelor și dacă veți face să se cânte aici o cântare despre Isus, eu m-aș gândi dacă n-ar fi pe undeva vreo balenă de prins. Dacă ar trebui să mă rog, m-aș ruga pentru balene. N-am decât balene în inima mea și acolo nu mai este loc pentru nimic altceva.”

Spune, prietene, ai și tu balene în inima ta? Cum se numesc? Dar acel căpitan trebuie să ajungă, ca și tine, într-un ținut unde nu există balene și ce va fi atunci, ce nenorocire va fi atunci! Inima dorește lucrurile lumii acesteia – și nimeni nu i le dă; ea suspină după harul respins – și nu-l mai poate dobândi niciodată.

Domnul spune: „grijile veacului și înșelăciunea bogăției și poftele după alte lucruri și plăcerile vieții” (compară cu Marcu 4,19 și Luca 8,14 textual.) determină oamenii să respingă Cuvântul harului – ei refuză acceptarea unei comori veșnice, ei preferă să-și păstreze perlele de sticlă. Motivul cel mai profund constă în aceea, că toți acești oameni n-au văzut niciodată adâncul stricăciunii păcatului lor, n-au văzut niciodată blestemul și vina care îi despart de Dumnezeu.

Dar cine Îl cunoaște pe marele, credinciosul Dumnezeu ca pe Tatăl său, cine a acceptat dreptul de copil și împăcarea veșnică prin sângele lui Isus, cu pocăință și credință, acela a găsit pace pentru inima lui și o **cunună a vieții veșnice** negrăit de minunată, mai presus de toate comorile și împărățiile lumii. Cine a primit această cunună, acela refuză tot ce i se oferă, el n-o vinde. Ceea ce oferă stăpânul lumii acesteia, sunt mâncăruri de linte mâncate repede. Cine se lasă amăgit, acela pățește ce a pățit Esau, care din cauza unei mâncări și-a vândut dreptul de întâi născut. Biblia spune despre aceasta: „ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care pentru o singură mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut; pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși (tradus exact: pe ea, binecuvântarea) o căuta stăruitor, cu lacrimi.” (Evrei 12,16-17). Satan are multe feluri de mâncare de linte și el găsește oameni fără număr care le acceptă. Dar ucenicii lui Isus refuză acceptarea; ei privesc la cetele celor drepți, desăvârșiți, care mai bine ar vrea să jertfească și să sufere totul, decât să se lase de Domnul lor și de cununa vieții. Este bine să privim înapoi la zilele prigonirii creștinilor. Cum oferea atunci stăpânul lumii acesteia copiilor lui Dumnezeu: viață și har, onoare și avere, în loc de martiriu și moarte, **dacă se leapădă** numai puțin **de Isus**, numai puțin dacă ar vrea să se plece în fața lumii – **dar creștinii sinceri au refuzat acceptarea.**

În 23 februarie a anului 303, a început sub împăratul roman Diocletian, ultima din cele zece mari prigoniri ale creștinilor. Cine ar fi putut, așa povestește episcopul Eusebius, care a trăit și el acele zile, să numere mulțimea de martiri, care acum au fost omorâți în toate provinciile? Au fost răstigniți, au fost aruncați la animale, au fost arși, au fost fripți pe cărbuni. Unul dintre cei mai de vază slujitori împărătești, pe nume Petru, care mai înainte a fost înzestrat de împărat cu cele mai înalte onoruri, socotit ca un fiu, pentru că n-a vrut să-și lepede credința a fost biciuit așa de tare în prezența împăratului, încât i se vedeau oasele. A fost sfâșiat fără a i se putea zdruncina statornicia. Atunci a fost turnată pe rănilor, sare dizolvată în oțet. Credincioșia lui a rezistat și la această probă. Atunci a fost adus un grătar de fier și credinciosul martor al lui Dumnezeu a fost întins peste un foc care mocnea încet, ca să se lase de credința lui în Isus. Dar el a refuzat acceptarea eliberării și și-a dat viața pentru a intra în slava lui Dumnezeu. Iată ce înseamnă: „Și alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună”.

Învierea spre viața veșnică este partea tuturor copiilor lui Dumnezeu. Atunci îl vom vedea pe acesta și toate sutele de mii de adepți credincioși ai lui Isus, cu cununa vieții veșnice pe cap.

Atâta timp cât un om trăiește cu lumea ca un copil al lumii, este inutil să-i recomanzi să evite desfătărilor, distracțiile sau pofta și slujirea păcatului. El chiar nu cunoaște altceva, este partea lui, sunt reziduurile din care vrea să se hrănească. Dar dacă ai auzit glasul dragostei lui Dumnezeu, glasul lui Isus – dacă ți-ai dat seama încotro duce calea cea largă, atunci se schimbă situația. Tu trebuie să-I răspunzi lui Dumnezeu și trebuie să răspunzi lumii și stăpânului ei. Privește la suferindul și muribundul Fiu al lui Dumnezeu! El a suferit și a murit pentru tine, ca să te răscumpere din orice vină – vrei să te lași răscumpărat? Pe El L-a lovit focul judecății mâniei dumnezeiești, **pentru a-ți aduce ție harul veșnic** – vrei să refuzi acceptarea? O, n-o face!

În zilele prigoanei, un creștin a spus în fața amenințării arderii pe rug: „Îmi iubesc credința, dar nu pot să ard!” Astfel și-a renegat credința și a fost lăsat liber. Dar în noaptea următoare, în timp ce dormea, casa lui a luat foc. Bărbatul care nu putea arde, a trebuit acum totuși să ardă și în această ardere n-a avut nici o mângâiere, căci el L-a renegat pe Domnul lui.

Prietene, **refuză acceptarea a tot ceea ce ți se oferă, care trebuie să te rupă de Isus!** Tu vei fi înșelat în orice caz, căci stăpânul lumii acesteia este minciunosul de la început, tatăl minciunilor, marele șarlatan. El te amăgește cu pofta lumii, cu plăcerea păcatului, cu prietenia și onoarea lumii, cu amenințările lumii; el te amăgește când îți promite viața sau când te amenință cu moartea – refuză acceptarea!

Nr. 41 REGINĂ PENTRU ZECE ZILE

„De șapte ori pe zi Te laud pentru judecățile dreptății Tale. Mare este pacea celor care iubesc legea Ta și nimic nu-i face să se poticnească. Aștept mântuirea Ta, Doamne și împlinesc poruncile Tale. Sufletul meu a păzit mărturiile Tale și le iubesc foarte mult. Am păzit rânduile Tale și mărturiile Tale, pentru că toate căile mele sunt înaintea Ta.” (Psalmul 119,164-168)

Întunecat și enorm stă pe malul Tamisei, în mijlocul metropolei Londra, Tower (Turnul Londrei), odinioară castelul regilor englezi, vechea închisoare întărită a Londrei. Partea cea mai veche, construită în 1078 de Wilhelm Cuceritorul, Turnul Alb, stă încă absolut nevătămat. Diguri de apărare și șanțuri înconjoară vechea construcție, care mai târziu a fost extinsă de mai multe ori, așa încât ocupă o suprafață mare. Aceste ziduri înnegrite de vreme, au slujit mai multe sute de ani ca închisoare de stat pentru persoane sus-puse. Trei regi și mulți moștenitori ai tronului au fost omorâți acolo în taină, trei regine, miniștri fără număr, conducători de oști, oameni politici au fost decapitați. Într-adevăr, nu există nici un loc pe pământ, unde atâția oameni mari ai acestui pământ au fost încarcerati prin sentință nedreaptă și au fost duși la eșafod, ca în Tower. În 6 iulie 1553 a murit regele Eduard al VI-lea al Angliei, care prin dezmoștenirea surorii sale Maria, a numit ca urmașă a lui, ca regină a Angliei, o rudă apropiată a casei regale, pe tânăra de 17 ani, Jane Gray. Aceasta fusese puțin timp înainte măritată cu tânărul lord Guilford Dudley. Frumusețea și smerenia o împodobeau deopotrivă, **dar mai mult decât cele două, adevărata dăruire a inimii ei lui Isus, Salvatorul ei.** Total surprinsă de vestea că urmează să fie proclamată regină a Angliei, a stăruit cu lacrimi să fie cruțată de acest drum; dar ea a trebuit să se supună cerințelor familiei sale. Astfel a ajuns în 10 iulie 1553, sub soarele strălucitor, pe corabia regală bogat împodobită, pe malul Tamisei, în fața Turnului. Muzica și bubuitul tunurilor au salutat tânăra regină, în timp ce ea, în haine întretesute cu aur, cu părul împletit cu perle, pășea de la corabie, printre rândurile cetățenilor îngenunchiați, în Tower. Până departe răsuna peste apele Tamisei strigătul: „Trăiască Johanna, regina Angliei!” Dar deja 10 zile mai târziu, scurta strălucire trecuse. Poporul, armata și flota au trecut de partea surorii dezmoștenite a regelui decedat. Aceasta, regina Maria a Angliei, a pus mâna pe sceptru și coroană, - Jane Gray a devenit dintr-odată, în loc de regină, o prizonieră în Tower. Nu mult după aceea au fost, ea și tânărul ei soț, condamnați la moarte ca răzvrătiți. Luni, 12 februarie 1554 a avut loc execuția, în curtea Turnului.

Jane Gray, în ziua dinaintea execuției sale a dedicat surorii ei Katharina un Nou Testament, în care a scris următorul text:

„Îți trimit, scumpa mea soră Katharina, o carte care, cu toate că nu este împodobită pe dinafară nici cu aur, nici cu broderie, are, totuși, o valoare interioară mai mare decât toate minele de aur din lumea largă. Această carte este legea Domnului, testamentul Lui și ultima dorință pe care ni le-a lăsat, pentru a conduce sărmani păcătoși pe cărarea bucuriei veșnice. Dacă ai citi-o cu o inimă sinceră și ai urma-o cu străduință serioasă, atunci ea te-ar conduce într-o viață nemuritoare, veșnică. Ea te va învăța să trăiești și din ea tu vei învăța să mori: ea îți va aduce o mai mare fericire, decât dacă ai fi ajuns în stăpânirea tuturor averilor tatălui nostru.⁴ Căci așa cum tu, dacă Dumnezeu l-ar fi binecuvântat pe tatăl nostru, ai fi moștenit bogățiile și titlul lui de onoare, tot așa, dacă urmezi cu viața adevărul acestei cărți, vei deveni cea mai bogată moștenitoare, moștenitoarea unor asemenea comori pe care nici nu ți le pot fura hoții și nici nu le pot mânca moliile. **Nu te baza pe faptul, că tinerețea ta ți-ar da garanția unei vieți lungi; când Dumnezeu cheamă, atunci toate orele, epocile și anotimpurile sunt egale și fericirile sunt aceia ale căror lămpi sunt aprovizionate cu ulei, pentru a-l întâmpina pe Mire**

⁴ Tatăl fusese și el puțin mai înainte decapitat.

când vine, căci Domnul vrea să Se proslăvească atât în cei tineri cât și în cei vârstnici.

Încă o dată, sora mea bună, lasă-mă să te rog să înveți să mori. Leapădă lumea, împotrivește-te lui satan, disprețuiește carnea, plăcerea ta să fie numai în Domnul. Căiește-te de păcatele tale și nu deznădăjdui. Fii tare în credință, dar nu deveni cutezătoare și să dorești împreună cu Pavel, să fii mutată la Domnul, în care este viață și pentru muribunzi. Fii ca sluga credincioasă, care veghea și la miezul nopții, ca să nu fii găsită dormind cu slujitorii întunericului, dacă moartea năvălește noaptea ca un hoț și ca să nu ajungi în situația celor cinci fecioare nechibzuite din lipsă de ulei sau a aceluia care nu avea haina de nuntă și atunci a fost aruncat afară, în întuneric și a fost exclus de la nunta mirelui. Bucură-te mereu în Hristos, cum sper că te bucuri acum în El. Umblă pe calea unei creștine, deoarece porți numele lui Hristos și să devii o urmașă devotată a lui Isus Hristos. Ia-ți crucea, aruncă asupra Lui păcatele tale și îmbrățișează-L mereu cu credință.

În ceea ce privește moartea mea, scumpă soră, bucură-te cu mine că în curând voi dezbrăca ceea ce este stricăcios și voi îmbrăca ceea ce nu putrezește. Căci sunt convinsă că pentru viața aceasta muritoare pe care o pierd, voi câștiga una nemuritoare, plină de bucurii, veșnică. Una la fel să-ți dea Dumnezeu în ceasul fericit destinat ție și să-ți dăruiască harul lui atotputernic, pentru a trăi în teamă de El și să mori în adevărata credință creștină. Te implor ca niciodată să nu tăgăduiești adevărata credință, nici din dragoste de viață, nici din teamă de moarte. Dumnezeu va ști să te găsească în curând. El îți va scurta ceea ce tu ai vrut să lungesti cu pierderea sufletului tău. Dar dacă vei rămâne cu El, El va sta cu tine și îți va da fericire. Acum eu intru în Împărăția Lui veșnică, iar tu mă vei urma când Îi va plăcea Lui. Trăiește spre gloria Lui! Încă o dată, rămâi cu bine, iubita mea soră și pune-ți toată încrederea în Dumnezeu, singurul care trebuie să te ajute. Amin!

Sincera ta soră, Jane Dudley.”

Cu această credință, cu inima în pacea lui Dumnezeu, Jane Gray a pășit în curtea Turnului, după ce și-a văzut soțul iubit executat sub fereastra ei. Cu demnitate i-a salutat pe lorzii care veniseră la cererea reginei, pentru a fi martori la execuție. Apoi a urcat pe eșafod, și-a luat rămas-bun de la popor, a îngenuncheat, s-a rugat Psalmul 51 și i-a spus călăului: „Fă-ți treaba, meștere, nu-ți port pică și-ți iert cu plăcere ceea ce ți s-a poruncit să faci. Dar te rog, termină repede cu mine!”

Într-adevăr, de la această creștină pot să învețe mulți creștini ce înseamnă să-ți pui smerit viața în mâna Domnului și să privești în slava lui Dumnezeu dincolo de lucrurile acestui timp. Dar unde erau izvoarele acestei credințe? Din Cuvântul lui Dumnezeu! Aici a băut acest copil al lui Dumnezeu apa vieții veșnice și de aceea a lăudat ea față de sora ei Biblia, ca pe comoara cea mai de preț.

Acesta este și scopul acestui text, să laude Biblia, ca în infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu să cauți viața și să-L găsești pe Isus. Citește-o zilnic, chiar dacă este numai un cuvânt scurt! **Dar citește-l cu dorința serioasă de a crede și a face ce-ți spune Dumnezeu** – tu trebuie să devii așa de fericit ca această regină, care pe pământul acesta a purtat numai 10 zile o coroană, dar care acum poartă o cunună veșnică la Domnul.

Viața și moartea ei au fost o expunere a acestui minunat cuvânt al Psalmului: „De șapte ori pe zi Te laud pentru judecățile dreptății Tale. Mare este pacea celor care iubesc legea Ta și nimic nu-i face să se poticnească. Aștept mântuirea Ta, Doamne și împlinesc poruncile Tale. Sufletul meu a păzit mărturiile Tale și le iubesc foarte mult. Am păzit rânduielile Tale și mărturiile Tale, pentru că toate căile mele sunt înaintea Ta.”

Nr. 42 TATĂL TĂU ȘI MAMA TA

„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta' - este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune, „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ'.” (Efeseni 6,2-3)

Zăcea acolo, pe ultimul lui pat de boală, un tată bătrân, cu părul cărunt și povestea din lunga lui viață: „Am avut un fiu, dar viața mea ar fi fost mai fericită, dacă n-aș fi avut nici un fiu.” S-ar putea pune o semnătură mai tristă sub viața unui fiu? În primul rând, acest fiu a făcut multe griji părinților cu nechibzuința și datoriile lui în timpul cât a fost soldat. Apoi s-a însurat împotriva voinței lor cu o femeie care a adus dezbinarea în familie și a înstrăinat pentru totdeauna inima fiului de părinți. După aceea fiul s-a îmbolnăvit de o suferință a creierului și a murit, fără să se fi ajuns la o împăcare din inimă cu părinții lui.

Lasă-te condus în fața altui tablou! Aici a pășit un general bătrân la sicriul fiului său plin de speranțe și a strigat cu privire la moartea acestuia: „Acum ne-a pricinuit prima durere.” Numai bucurie până aici; moartea lui era prima durere pentru părinți; ce frumos!

Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept. **„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta', este cea dintâi poruncă însoțită de o promisiune: „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ'.” (Efeseni 6,1-3.) Câți fii nu există care își tratează părinții fără respect, care râd de sfaturile lor! Câte un bărbat tânăr, care acasă a fost îngrijit pe când era copil și băiat, ca să fie ferit de orice rău, în scurt timp se lasă târât de un anturaj rău. Fii și fiice fără număr se căsătoresc împotriva voinței părinților; consecința este întotdeauna multă suferință. Un asemenea caz nu se termină niciodată cu bine. Familia este prima rânduială pe care a dat-o Dumnezeu, pentru a-i binecuvânta pe oameni în ea; ea este fondată pe poziția domnitoare a tatălui și a mamei. Acolo unde această ordine dumnezeiască este nesocotită, pătrunde ruina. Când Dumnezeu pe Sinai a adus oamenilor la cunoștință ceea ce un om datorează altuia înaintea lui Dumnezeu, n-a început cu aceasta: cum să cârmuiască împărații, cum să lupte soldații, cum să-și conducă negustorii afacerile, ci ca fiii și fiicele să-și cinstească părinții. Că nu poți fi creștin fără să-ți cinstești părinții, este limpede. Cinstirea include: dragoste, recunoștință, duiosie și atenție. „Celui care blestemă pe tatăl său și pe mama sa, i se va stinge lampa în mijlocul întunericului.” (Proverbe 20,20.) Unii delincvenți au recunoscut că neascultarea și desconsiderarea părinților au fost începutul căii lor în declin. **Cum stai tu față de părinții tăi?****

Un om nu poate niciodată să achite nici măcar o mică parte din datoria de recunoștință, pe care o datorează părinților lui. Te-a neglijat mama ta când ai zăcut bolnav așa de multe săptămâni? A cedat ea vecinei care i-a oferit să-l vegheze o noapte pe tânărul bolnav? Nu, n-a făcut-o; și când a trebuit să se culce moartă de oboseală, ea tot îți asculta respirația și cel mai mic zgomot o aducea lângă tine. Cu plăcere ți-ar fi luat orice durere, pentru dragostea ei nici o jertfă nu era prea mare.

Dar noi trăim în zile despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: Să știi dar aceasta, că în zilele din urmă vor veni zile grele; pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfințenie, fără afectivitate naturală, neînduplecați, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu.” (2 Timotei 3,1-4.) Într-adevăr, multe vremuri s-au stricat. Un bărbat modest și-a trimis fiul în oraș pentru studii. Într-o zi tatăl a dus lemne în oraș pentru vânzare. Fiul lui tocmai venea de-a lungul străzii cu câțiva prieteni, îmbrăcat la modă și elegant. Tatăl l-a văzut, a lăsat lemnele acolo, a alergat bucuros în întâmpinarea fiului ca să-l salute. Dar fiul s-a rușinat cu tatăl lui sărac, care stătea în fața lui în haine de lucru. El s-a întors scurt cu vorbele: „Nu știi cine sunteți!” Un asemenea om este pentru totdeauna lipsit de orice binecuvântare pământească. El va culege cândva de la proprii lui copii, ceea ce a păcătuit față de tatăl lui. Cu câtă lipsă de îndurare sunt tratați adesea părinții bătrâni, de

către copiii lor egoiști! Nu numai că le sunt nesocotite sfaturile, nu, sunt lăsați să ducă lipsă, li se dă odaia cea mai rea din casă, nu se îngrijesc nici măcar pentru îmbrăcăminte decentă. Cine aude aceasta, poate zice: Pfu! Dar ia spune: **procedează mai bine fiii care storc bani de la părinții lor, care scriu numai când au nevoie de bani?** Câți fii nu risipesc la cârciumă, ceea ce părinții își rup de la gură sub privațiuni! Și pe lângă aceasta, câte un fiu își dă inima, viața și puterea vreunei femei zburdalnice; dar pentru părinți nu există nici un loc în inima lui. Acesta din urmă este adevărul pentru oameni fără număr, între cei cu vază și cei modești, în fața căruia ar trebui să se smerească cu rușine și pocăință. **Pune-te în fața Cuvântului lui Dumnezeu! Ți-ai iubit, ți-ai cinstit, ți-ai slujit părinții, i-ai îngrijit și te-ai rugat pentru ei, așa cum le-ai fost dator?**

Ce sunt tatăl tău și mama ta pentru inima ta? În noaptea dintre 18 și 19 august 1870, un absolvent al primului an de școală militară zăcea grav rănit în școala din Ars sur Moselle, cu mâinile împreunate și privea plină de pace spre cer. Din când în când fața lui tresărea, tânguindu-se șoptea: „Mama mea, buna mea mamă!” Acestea au fost și ultimele lui cuvinte, când la ora unu noaptea și-a dat sufletul. Inima lui era legată de inima în care a găsit cea mai mare iubire – **dar tu?**

Abraham Lincoln, președinte al Statelor Unite ale Americii între 1860-1865, a fost acela căruia marea țară îi datorează păstrarea unității sale, desființarea sclaviei și victoria în războiul civil de patru ani. El obișnuia adesea să spună: „**Tot ce am îi datorez mamei mele!**” Nu trebuie să spui și tu lucrul acesta?

Această pagină este scrisă pentru a chema păcătoșii la pocăință și pentru a descoperi pentru mulți, unde zac izvoarele blestemului din viața lor. Fii convins că în cărțile lui Dumnezeu se notează când nu-ți cinstești părinții! Tu, cel care mai ai părinți, grăbește-te, folosește timpul, se apropie ziua când părinții îți vor fi luați. Atunci este prea târziu să îi iubești și să-i cinstești și ai pierdut binecuvântările pe care Dumnezeu le-a adăugat sfintei Sale porunci.

Dacă fiii și fiicele ar presăra tot atât de multe flori pe drumul vieții părinților lor, câte clădesc pe sicriul lor, de câte reproșuri amare ar fi scutiți după moartea părinților! O liniște adâncă zace peste casa mică de la capătul străzii. În camera ale cărei ferestre dau spre grădină, mama se odihnește în sicriu. Fiica plânge cu sughițuri: „Tu ne-ai îngrijit și ai muncit pentru noi din zori și până târziu, ne-ai purtat pe toți într-o inimă rugătoare și cât de puțin ți-am răsplătit noi lucrul acesta! O, mamă, mamă!” În colț stătea un bărbat tânăr, de care nu se interesa nimeni. Dragostea față de el a murit, de când viața lui ușuratică l-a despărțit de ai lui. După ce ceilalți au părăsit încăperea, a pășit și el la catafalc. Pentru prima dată după mult timp, lacrimile i-au umplut ochii. „Mamă!” a șoptit el, „tu ai fost mereu bună față de mine, chiar și când toți s-au întors de la mine. Numai tu m-ai iubit. O, cât regret că ți-am făcut atâtea griji. Dar acum jur pe mâna ta rece că mă voi schimba!” – Dar moarta n-a mai auzit cuvintele drăgăstoase ale fiicei, n-a mai auzit nici promisiunea fiului. Este prea târziu!

Nici o juruință nu-ți poate șterge vina, dar sângele lui Isus poate lua blestemul din viața ta și să spele petele. Du-te cu toată vina ta la Domnul! El te cheamă în har!

Grija celui mai devotat tată și dragostea celei mai afectuoase mame sunt numai o reflecție din inima lui Dumnezeu, care se numește El Însuși Tatăl alor Săi și le făgăduiește: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu.” (Isaia 66,13.) Atât de sus a așezat Dumnezeu demnitatea părinților, încât despre Fiul lui Dumnezeu stă scris: „**Și a coborât cu ei (părinții Lui) și a venit la Nazaret și le era supus.**”

În timp ce Fiul lui Dumnezeu atârna pe cruce, în chinurile Lui El încă a mai avut grijă de mama Lui. Niciodată n-au fost mamele cinstate mai mult decât în ceasul acela; niciodată n-a fost mărturisit mai impresionant, ce trebuie să fie părinții pentru creștinii adevărați. **Cuvântul Domnului: „Iată mama ta!” (Ioan 19,27) trebuia să îndoiaie mulți, mulți genunchi de păcătoși, în timp ce inimile se rușinează înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, că n-**

au cinstit cu mulțumire dragostea mamei lor. Mulți care nu vor să-și vadă păcatul și se fălesc cu onestitatea lor, pot să-și perceapă vina foarte mare dacă se lasă convinși în smerenie, de câtă dragoste au neglijat față de părinții lor. Ah, acesta nu este decât un cont debitor în lungul lanț de păcate al vieții tale!

Iosif era primul după faraon. Era îmbrăcat în mătase albă, inelul împăratului era pe mâna sa, un lanț de aur atârna în jurul gâtului său și înaintea lui se striga: „Închinați-vă!” (Geneza 41,43.) Dar când Iosif s-a făcut cunoscut fraților lui, prima lui întrebare a fost: „**Mai trăiește tatăl meu?**” (Geneza 45,3.) Prietene, **mai trăiește tatăl tău? Mai trăiește mama ta? O, fă-le bine!** Dar unde este o casă unde Isus a devenit Domn, acolo strălucește ordinea divină, ca tata și mama să fie cinstiți, să fie înconjurați cu dragoste și devotament și smerenie și adevăr și Dumnezeu nu va zăbovi să reverse râuri de binecuvântare peste fii și fiice.

Nr. 43 MAI MULT DECÂT TATĂ ȘI MAMĂ

Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc; dar Domnul mă primește. (Psalmul 27,10).
(Textual: „Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, Domnul mă va primi.”)

Acum câțiva ani, într-o hală imensă de expoziție erau adunați aproximativ 20.000 de oameni, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Martorul binecuvântat care vestea Evanghelia, spunea că a fost rugat de un cuplu de părinți să mijlocească pentru fiul lor degenerat, plecat printre străini. Acesta ducea în pădurile Australiei o viață sălbatică. Atunci s-a înălțat de la acele mii, o rugăciune către Dumnezeu prezent, atotputernic, să le aducă părinților fiul înapoi.

Ce n-a reușit nici o influență omenească, ba chiar nimeni nici măcar n-a putut gândi, aceea s-a petrecut. În același ceas fiul călărea în îndepărtata Australie, din păduri spre cel mai apropiat oraș, foarte îndepărtat. Pe când călărea el așa, prin singurătatea liniștită, a trebuit să se gândească deodată la patrie și părinți. Duhul lui Dumnezeu i-a dovedit vinovăția, el s-a văzut într-o altă lumină și și-a recunoscut viața păcătoasă. A descălecat, a îngenunchat, a cerut lui Dumnezeu iertarea păcatelor lui și a primit curând siguranța că Dumnezeu i-a șters vina. Când a ajuns în oraș, i-a scris imediat mamei lui și a rugat-o să-l primească iar, pe el, fiul pierdut. Părinții au telegrafiat, îndată ce au primit scrisoarea: „Întoarce-te în casa părintească!” Fericiții părinți îl așteptau acum cu bucurie pe fiu, au pus să se monteze la ușa de intrare a casei, un clopot nou, mare, ca, dacă fiul se va întoarce acasă în timpul nopții, să fie treziți imediat. Nici anii de griji, nici datoriile pe care le-a făcut fiul, nici viața lui imorală, nici nerecunoștința și neînduplecarea lui n-au putut să înăbușe dragostea părinților. Ei n-aveau decât o dorință: **să vină acasă!** Să-l vadă pe fiu fericit și binecuvântat, să-i ierte totul, să-l aibă din nou, aceasta era rugăciunea lor fierbinte. **Acestea sunt și gândurile lui Dumnezeu privind oamenii nerecunoscători, înstrăinați de Dumnezeu prin păcat.**

Nu toți oamenii au avut parte de asemenea părinți. Mulți tați chinezi, mai ales fumătorii de opiu, își vând copiii pentru puțini bani, pentru a se putea deda viciului lor. Evanghelistul Moody povestește, că odată a fost martor în Palestina, cum un tată și-a vândut fiica drăgălașă **pentru un măgar**. Tu îți spui că la noi nu se întâmplă așa ceva. Reține – se întâmplă și aici din când în când, ca mame dezumanizate să-și vândă fiicele pentru bani în slujba viciului. Mult mai des se întâmplă, ca părinții să-și respingă fiii, dacă aceștia le-au făcut griji și pagube. Foarte repede este rostit cuvântul: „Să nu-mi mai treacă pragul!” Un tată nobil, care trăia în îndestulare, - aceasta a fost acum 35 de ani, - avea doi fii. Cel tânăr a făcut datorii într-un mod urât; este vorba despre mai puțin de 50 de mărci. Tatăl a văzut numai răutatea fiului și a strigat: „Du-te în America și câștigă-ți singur pâinea!” Atunci a plecat peste ocean, omul foarte tânăr – din câte știu, nu s-a

mai auzit niciodată nimic despre el. Cel mai mare era la fel de ușuratic, dar aceasta s-a văzut abia câțiva ani mai târziu, încă în anii lui de soldăție. Ca urmare a vieții sale imorale, nechibzuite, a făcut datorii și a devenit dezertor. Prietenii l-au căutat și l-au găsit în marele oraș F. Acolo a mers mama lui, pentru a-și mai vedea o dată fiul; tatăl n-a mai vrut să-l vadă. Atunci fiul a trecut granița olandeză, a intrat acolo în legiunea străină și a plecat în India de Est; tot acolo a și murit opt ani mai târziu. Ce bătrânețe tristă pentru tatăl, care s-a lipsit singur de fiii lui.

Cine citește aceasta, să se lase avertizat! Când copiii tăi îți produc dureri adânci, nu spune despre ei: „Fără nădejde!” Dumnezeu poate da har, ca o viață distrusă, stricată să mai fie reabilitată, ca multe flori ale bucuriei și fructe ale binecuvântării să iasă la iveală. O, voi, părinți de fii degenerați, credeți tot, nădăjduiți tot, persistați și rugați-vă Dumnezeului oricărui har, Tatălui îndurărilor, sperați unde nu mai pare nimic de sperat, aceasta este modalitatea dragostei, **așa procedează Dumnezeu!** Nu aceasta vrem să spunem, că părinții să plătească iar și iar datoriile fiilor ușuratici – în multe cazuri aceasta nu este dragoste, ci prostie. **Dragostea adevărată, într-adevăr, nu încetează acolo unde începe plătitul, dar nici nu constă în aceea, de a sacrifica bunăstarea unei case pentru nechibzuința unui fiu.** Principalul este ca și un fiu nechibzuit, nerecunoscător să aibă un adăpost sigur sub dragostea, sub sfaturile și rugăciunile părinților lui. **Părinți fără număr au parte, în suferințele pe care li le fac copiii lor, de rodul propriei lor greșeli.** Dumnezeu bate la ușa lor, îi cheamă la pocăință și le amintește că copiii au fost crescuți nu pentru Domnul, ci pentru lume și plăcerea ei. Dacă la părinți copiii au văzut atitudine pământească, egoism, înstrăinare de Dumnezeu, - de ce este de mirare că sămânța a încolțit și a adus rod?

Apoi, dacă părinții cu casa lor se întorc la Dumnezeu, se pleacă cu pocăință înaintea lui Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul poate să remedieze toată paguba. Atunci nu mai găsesc o ureche deschisă acei sfătuitoari răi, care îi îndeamnă pe părinți la asprime și ruptură. Adesea există din aceștia printre rude și prieteni. Dar Domnul spune: „Ferice de cei care fac pace (propriu-zis: împăciuitoari), căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!”

Despre faptul că dragostea rugătoare a adevăraților creștini rămâne consecventă acolo unde totul pare să fie fără nădejde, iată acest exemplu: Dintre oamenii cei mai brutali și fără Dumnezeu face parte minerul Richard Weaver, născut în 1827, la Ushley – era fiul unui bețiv și al unei mame credincioase, care ducea o viață de rugăciune. Trăind de tânăr în beție și destrăbălări, **și-a bătut chiar și mama devotată.** Dumnezeu a mers după el. Prin vise grave a fost așa de zguduit, încât a vrut să-și ia viața. Deja avea în mână arma aducătoare de moarte – atunci gândul la mama lui care se ruga mereu l-a determinat să renunțe la intenția lugubră. Cu toate acestea nu s-a întors de la viața lui păcătoasă, până nu l-a captat într-o zi Cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce voi face când Se va ridica Dumnezeu?**” (Iov 31,14.) Cu toate că voia să-și aducă la tăcere conștiința, prin coniac, a auzit chiar el, în beție, cuvântul lui Dumnezeu: „Cine dintre noi va putea locui cu flăcările eterne?” (Isaia 33,14.) În dimineața următoare, după ce s-a dezmeticit din beție după un somn bun, a căutat singurătatea. Într-o carieră de nisip a strigat către Dumnezeu după iertare și a găsit pace după multă luptă în rugăciune. Începând de atunci a fost un martor al lui Dumnezeu în fața multor mii și a fost bucuria bătrânei lui mame, un triumf al rugăciunilor ei de credință.

Dar oricât de mari și emoționante exemple de devotament patern care se roagă și dragoste maternă consecventă am afla, toate acestea nu se ridică la înălțimea devotamentului de Tată și dragostea lui Dumnezeu, de care au parte ai Săi. „Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, Domnul mă va primi.” „Poate o femeie să-și uite pruncul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15.) O, fericit privilegiu de a fi devenit un copil al lui Dumnezeu, prin credința în jertfa lui Isus Hristos. Ești un copil al lui Dumnezeu? Atunci viața ta va fi plină cu dovezile harului neclintit și credincioșia Tatălui din ceruri.

Există în viața copiilor lui Dumnezeu câte o poticnire și cădere, absență și omisiune, dar ei găsesc mereu întreagă inima de Tată, ori de câte ori vin la Domnul cu mărturisirea vinei lor.

Un credincios în vârstă, care a purtat și el mulți ani haina în slujba împăratului, a recunoscut la capătul lungului drum, pe care l-a parcurs de mână cu Isus: „Am fost de multe ori neloyal în umblarea mea, neascultător în lucrurile mari și mici. Domnul m-a iertat de mai multe ori decât de șaptezeci ori șapte, ba chiar de multe mii de ori, cu răbdare și credincioșie inepuizabilă. Dar de câte ori am venit la El, am găsit întotdeauna mâinile Lui întinse. Niciodată n-a fost mânios, niciodată nu mi-a reproșat cât am greșit, El a procedat întotdeauna cu mine ca tatăl cu fiul pierdut. El mi-a copleșit viața cu binecuvântări și bunătăți. M-a apărat față de vrăjmășia lumii, în vremurile de încercare m-a purtat prin toate necazurile. El a avut pentru mine o cale în toate greutățile și rugăciunile mele le-a ascultat întotdeauna minunat. De când am devenit proprietatea Lui, viața mea a fost un lanț neîntrerupt al bunătăților și minunilor Sale.”

Acum, prietene, - ce fel de mărturie este aceasta? **Mai crezi că sărăcește cineva dacă se întoarce din lume la Dumnezeu?**

Devotamentul oamenilor se poate clătina și dragostea oamenilor se poate schimba, oamenii ne părăsesc; unii – când drumurile pământeste ni se despart, alții – când inimile lor se întorc de la noi, iar ceilalți – când moartea ne desparte. Atunci te părăsesc chiar și tata și mama și aceasta este grav când amuțește gura care te-a învățat să te rogi, când se sting ochii care toată viața au vegheat asupra ta cu dragoste, **Dar Dumnezeu este mai mult decât tată și mamă.** El îi poartă și îi ocrotește pe ai Săi în viață și în moarte, până în slava lui Dumnezeu. **Ferice de acela care a devenit copil al lui Dumnezeu prin sângele lui Isus – niciodată, da, niciodată nu va veni vreo clipă în care Dumnezeu își va retrage mâna de peste el.**

Nr. 44 PE GALERE

„Pentru că atunci când erați robi (sclavi) ai păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce rod aveți atunci în acele lucruri de care acum vă este rușine? Pentru că sfârșitul acelor este moarte. Dar acum, eliberați de păcat și devenind robi (sclavi) ai lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sfințire și sfârșitul: viața eternă. Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6,20-23)

Iată acolo o navă de linie sub pavilion german. Mașinile cu aburi mână fără efort colosul de oțel cu viteză mare prin marea agitată. Sub mândrul pavilion bat numai inimi devotate. Toți, de la ultimul fochist până sus la comandant, slujesc și luptă din dragoste sinceră pentru împărat și împărăție. Aceasta a fost altfel în Evul Mediu. În Franța și în toate statele Mării Mediterane, navele de război cu vâsle erau ceva obișnuit, numite galere. La o lungime de circa 50 de metri și o lățime de numai 6 metri, galerele aveau o viteză mare în apa liniștită, dar pe marea agitată erau mereu în primejdie. Fiecare galeră avea 25 de banchete pe ambele părți; între acestea se afla un culoar căptușit cu scânduri, care făcea legătura dintre puntea din față și cea din spate, unde se găseau tunurile. Pe fiecare banchetă stăteau șase vâslași, care deserveau vâsla lungă de 50 de picioare. Deci o galeră avea 50 de vâsle și 300 de vâslași. La această muncă grea erau condamnați numai infractorii și prizonierii de război. Acești „sclavi ai galerelor” erau legați cu

lanțuri de fier de banchetele lor, erau fără onoare și fără drepturi. Cei 200 de soldați și marinari înarmați care deserveau tunurile și navigația galerei, evitau orice contact cu deținuții. Șase galere formau o escadră, a cărui navă-amiral, echipată fastuos, se numea „Căpitan” și era condusă de un general de galeră. Un francez, care împreună cu alți tovarăși de suferință a pățimit 13 ani ca sclav de galere din caza credinței sale, povestește în însemnările lui următoarele:

Sclavii unei galere erau în grija unui supraveghetor-șef, care prin cruzime și brutalitate menținea acești sârmani oameni în teamă permanentă. El dădea, de îndată ce căpitanul porunca, semnalul de vâslire de pe fluierul lui de argint. Nimeni, care ar fi văzut această vâslire pentru prima dată, n-ar fi putut crede că nefericiții vâslași ar fi putut rezista la asemenea efort chiar și numai o jumătate de oră. Dar violența și cruzimea au făcut imposibilul, posibil. S-a întâmplat că a trebuit să vâslim 10 și 12 ore fără întrerupere, fără hrană, fără băutură. În timpul cursei stăteau doi subinspectorii pe intervalul din mijloc, care-și vânturau neîncetat bicele. Se auzeau numai urletele nefericiților, cărora li se prelingea sângele sub loviturile ucigătoare de bici; se auzea plescăitul bicelor pe spatele dezgolit și cuvintele de ocară și înjurăturile supraveghetorilor, care făceau spume de furie, dacă galera lor nu rămânea în rând cu celelalte. Fiecare, chiar și cea mai mică greșeală, chiar și numai aparența uneia, era pedepsită cu bastonadă – adică lovituri cu un odgon greu, dur, pe care un bărbat trebuia să le dea cu toată puterea pe spatele dezgolit al deținutului, în timp ce pentru spatele celui care lovea era pregătit același capăt de odgon, în caz că nu lovea cu toată forța. Se socotește că un om ar putea suporta cel mult 30 asemenea lovituri, fără să moară. Dar sentința se ridica adesea la 50 și aceasta înseamnă: ciomăgit mortal. Aceasta se petrecea sub ochii întregului echipaj, pentru a-i ține pe toți sub teroare.

Câtă jale, câte dureri, păcate, câtă nenorocire în trup și suflet au purtat aceste scânduri! Cu toate acestea, acești oameni trebuiau să-și bage în luptă ultima putere și să-și pună viața-n joc în bătălia maritimă, și o făceau. Ce-i drept, nu aveau voie să poarte arme, dar trebuiau să vâslească împotriva dușmanului. Apoi, când soldații și marinarii erau pregătiți pentru asalt, sclavii trebuiau să facă un zgomot asurzitor cu lanțurile lor și să strige cu toată puterea, pentru a speria dușmanul.”

Ce deosebire între un echipaj german format din fii liberi ai patriei și acea mulțime pestriță de pe galere! Acolo erau cei mai decăzuți infractori, capabili de orice faptă rușinoasă, experimentați în toate adâncimile păcatului. Acolo erau prizonieri de război, care au ajuns fără vreo vină omenească în nenorocire, pentru a dispărea în ea după ani de suferință; acolo erau și martiri, care au trecut printr-o școală a suferinței din cauza credinței și devotamentului lor, mai adâncă și mai rea decât temnița și moartea. Nimeni nu putea să scape de pe galeră. Dacă realmente i-a reușit aceasta vreunui în ciuda lanțurilor și a pazei, atunci l-au hăituit mulți, pentru a câștiga prețul mare care era pus pe capul lui. Vai de nenorocitul acela! Îl aștepta o pedeapsă îngrozitoare. **Așa că nu exista nici o nădejde pentru vreun sclav de galeră.** El trebuia să-și poarte lanțurile până murea, **căci numai grațierea împăratului putea să-l salveze**, dar ce puțini au avut part de ea!

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și el despre sclavi, care nu se pot elibera singuri niciodată, ci numai prin grațiere împărătească pot să scape de lanțurile lor: „robi ai păcatului”. „Pentru că atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi (despărțiți) față de dreptate.” (Romani 6,20 textual). Robi ai păcatului suntem toți din fire și așa rămânem, până ce harul lui Dumnezeu, grațierea împăratului, ne eliberează. Toți robii păcatului au un stăpân sumbru, chiar dacă nu știu lucrul acesta; acesta este diavolul. De trei ori este satan numit în Biblie: „stăpânul lumi acesteia” Este o deosebire mare și veșnică între un creștin adevărat, care face voia Mântuitorului său cu bucurie și recunoștință și un rob al păcatului, care trebuie să facă voia lui satan.

Iubite camarad, ești tu eliberat de puterea stăpânului lumii acesteia sau porți lanțurile păcatului? Suspini și tânjești după eliberare? Aceasta este valabil nu numai pentru bețivi și aceia care fac lucrurile imorale ale poftii carnale. Chiar Pavel, care era un iudeu evlavios, a înțeles după aceea ce rob fusese. Și ca mulți oameni, care sunt respectabili în ochii lumii, sunt legați în lanțurile egoismului, ale nerecunoștinței față de Dumnezeu și de oameni, ale mâniei, ale

răzbunării și ale altor păcate! Ah, sunt plânse multe lacrimi tăcute pentru păcat, pe care numai Dumnezeu le știe. Într-adevăr, satan, marele șarlatan, a făcut ca oamenii să considere acest lucru ca „educat”, când spun și cred că nu există diavol. Și totuși el este stăpânul acestei lumi, care ține oamenii legați, ca să trebuiască să-i slujească. Împărăția lui seamănă cu o asemenea galeră. Unii se află într-un loc strălucitor, invidiați și admirați. Unii au un serviciu greu, alții sunt într-un loc al suferințelor, al ostenețelor, al durerilor. Dar toți sunt într-o privință egali: **în împărăția stăpânului acestei lumi nu există nimeni**, care într-adevăr ar putea să spună: „sunt fericit”. Există sărbători, râs, glume, poftă a păcatului, dar nu bucurie statornică, nu pace a inimii.

De curând a venit un străin, un bărbat în vârstă, la un martor al lui Dumnezeu. „Ce vă aduce aici, dragă prietene?” Atunci au țâșnit lacrimile din ochii bătrâni și cu durere adâncă a izbucnit în aceste cuvinte: „Ah, vreau și eu să mai găsesc pace, vreau și eu să mai fiu fericit!” Bărbatul era sănătos și înstărit, avea o afacere înfloritoare, cei trei fii au lui erau aranjați – dar el simțea lanțurile, el tânjea după libertate. **Așa trăiesc sute!** Viața arată așa, de parcă n-am putea scăpa de această robie. Întreabă oamenii; ei îți vor spune: „Așa-i viața, nu există altceva, trebuie doar să accepți ce se oferă, uită suferința, savurează ce găsești, fă-ți datoria, nu medita prea mult la păcat și la veșnicie.” Nu, prietene, aceasta ți-o spun cei care sunt și ei în lanțurile și la dispoziția lui satan, la sfârșitul drumului lor este: moarte, pierzare veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu îți mărturisește: există altceva, există răscumpărare! Ascultă și înțelege lucrul acesta: există o altă viață, una veșnică, o nădejde reală! Milioanelor acestei lumi păcătoase care suspină, Dumnezeu le strigă: „har, mântuire, viață, pace, eliberare pentru toți; și pentru tine!” Vino la Isus! Vino cu toată vina, necazul păcatului, povara conștiinței, grijile vieții și jalea inimii! Ascultă: **„Darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Hristos, Domnul nostru.” Apucă-l, trebuie să trăiești.** Moartea este plata păcatului – acesta este adevărul – dar Isus a murit pentru tine, **pentru păcatele tale, ca tu să trăiești.**

Pleacă-ți îndată genunchii înaintea lui Isus, strigă îndată: „Doamne, mă încredințez Ție și harului Tău!” Privește îndată, crezând, la Isus cel răstignit și vei afla că Domnul înviat și prezent îți va răspunde cu har veșnic!

Nr. 45 MAZEPPA

„Lumina se va întuneca în cortul lui și lampa lui se va stinge deasupra lui. Pașii puterii lui se vor strâmta și chiar sfatul lui îl va răsturna. ... îl apucă lațul de călcâi, îl prinde plasa. ... Îl îngrozesc spaimile din toate părțile și îl urmăresc la fiecare pas. ... Întâiul-născut al morții devorează mădularele trupului său; îi va mânca mădularele.” (Iov 18: 6-7, 9, 11, 13.)

Ivan Stepanovici Mazeppa, născut în 1645 în Podolia, a fost paj la curtea regelui Poloniei. Cu toate că avea abia 18 ani, a fost surprins într-o seară de către nobilul polonez Falibowski, în adulter cu nevasta acestuia. Soțul înșelat a poruncit ca adulterul să fie legat gol de calul lui și a mânat calul afară, în stepă, ca Mazeppa să devină o pradă pentru lupi. Aceștia au urmărit îndată calul fugăr, care și-a purtat stăpânul, în ciuda tuturor primejdiilor, sângerând și plin de răni, până la moșia lui foarte îndepărtată. Mazeppa a plecat curând după aceea la cazaci, în Ucraina, al căror conducător (hatman) a devenit douăzeci de ani mai târziu.

Petru cel Mare, țarul Rusiei, l-a ridicat pe Mazeppa la rangul de prinț al Ucrainei și l-a copleșit cu binefaceri. Dar Mazeppa l-a trădat, s-a aliat cu dușmanii binefăcătorului său, cu regele Carol al XII-lea al Suediei. Când lucrul acesta a fost comunicat lui Petru cel Mare, el n-a vrut să-l creadă și i-a trimis pe cei doi acuzatori, un general cazac și un colonel, lui Mazeppa.

Acesta a poruncit ca cei doi acuzatori să fie executați, pentru propria lui trădare. Dar curând n-a mai putut să-și ascundă legăturile trădătoare, a trecut în mod deschis de partea regelui Suediei; a trebuit să fugă împreună cu Carol al XII-lea, pe teritoriu turcesc, când acesta a fost bătut în lupta de la Poltava și a murit la 65 de ani, în fortăreața Bender (Tighina), de otrăvă; dacă s-a otrăvit el însuși, nu a fost stabilit.

Această viață începe cu adulter, sfârșește cu crimă și trădare și totuși acest bărbat a fost iubit și admirat de cazacii lui, pentru vitejia și puterea lui fizică. Lumea îi privește pe oameni tocmai cu alți ochi decât Dumnezeu. Dar Acesta, cu toate că vede adâncul păcatului tuturor oamenilor, îi poartă cu răbdare divină prin ani și zeci de ani. Un credincios care în anii lui târzii a fost binecuvântat din belșug, a scris în confesiunea de credință despre vremea tinereții lui: „Pofta lumii și a păcatului m-au condus de nestăvilit acolo ca pe Mazeppa, care a fost legat de calul lui. Cu toate că nimeni n-a văzut și n-a știut, lupii m-au înconjurat urlând, acuzatorii conștiinței mele, care nu voiau să plece de pe urma mea, până când harul lui Dumnezeu a vrut să mă elibereze și să mă salveze. Funia cu care eram legat pe calul poftei și al păcatului, a fost tăiată.

Majoritatea oamenilor se lasă opriți pe calea păcatului lor, tot așa de puțin ca Mazeppa. Dumnezeu avertizează și așteaptă; dar asemenea oameni, oricâtă parte au de bunătate și ocrotiri minunate – este zadarnic. Adesea iese la lumină abia în ultimele clipe, cu spaimă, cât de tare strigă conștiința lor privind păcatele ascunse, care zăceau pe căile lor întunecoase. Nimic din acestea nu a dispărut sau a fost uitat. Chipurile oamenilor cu care și față de care au păcătuit, ies brusc la iveală din vălul tainic al trecutului; ele nu se lasă alungate. Există o singură putere care poate să alunge pentru totdeauna aceste acuzații ale conștiinței; aceasta este sângele lui Isus. Dar aproape niciodată oamenii nu mai pot să apuce harul în ceasul morții lor, după ce o viață întregă l-au disprețuit. De aceea **vino acum** cu vina ta în lumina lui Dumnezeu, mărturisește povara și jalea inimi tale. Există lucruri care trebuie exprimate. Ce greu poate să apese pe conștiință, ca un chintal, un adulter sau o trădare sau un furt, o fraudă! De câte ori nu vin oameni cu părul cărunt, care au auzit că pacea este de găsit și mărturisesc ceea ce nici un om nu bănuiește, ceea ce a fost păcătuit în urmă cu ani și decenii; ei plâng cu sughițuri, cum fac copiii și peste buzele lor se rostogolește piatra grea pe care sărmana inimă fără pace a purtat-o mulți ani. Atunci chiar se poate spune: „Cine ne va răsturna piatra de la ușa mormântului? ... pentru că era foarte mare.” (Marcu 16,3-4.).

Porți și tu o asemenea piatră de vină deosebită? Într-adevăr, toată viața noastră este întreșesută și otrăvită cu păcat, egoism și nerecunoștință, căci nu numai faptele noastre sunt rele, ci și inima, firea din care ies. Cu toate acestea, există lucruri deosebite, din cauza cărora omul nu poate ajunge să aibă liniște, până nu mărturisește unui om cum este el înaintea lui Dumnezeu. Atunci vei scăpa de acuzatorii și însoțitorii tăi întunecați.

O, prietene, cât timp vrei să porți povara păcatelor tale, întrucât nu știi cât de lung va mai fi drumul tău pe pământ? Orice ai întreprinde, chiar dacă înconjuri globul pământesc în călătorii interesante, vina ta merge cu tine. Câte unul a crezut că va găsi liniște pentru conștiința lui, în grandioasele acțiuni care îi reușesc; dar s-a înșelat. Fie că ridici o casă nouă sau chiar un castel, fie că achiziționezi terenuri noi, faci descoperiri noi, fie că te căsătorești și porți de grijă copiilor, - nimic din ce întreprinde sau obține omul pe pământ, nu poate liniști conștiința; aceasta o poate face numai sângele lui Isus.

Lucrul acesta îl aud oamenii cine știe cât de des, dar ei nu aud cu urechi care ascultă. Abia atunci când este prea târziu, când inima înspăimântată în trupul tremurând nu mai poate să-L primească pe Isus și viața veșnică, pentru că acuzatorii par să înconjoare patul de moarte din toate părțile, atunci omul caută mângâiere, dar zadarnic. Atunci se aduc cărți de rugăciune sau se încearcă să i se citească din Biblie – dar nimic nu poate ajuta, nu există un leac magic religios, care ar putea liniști marea agitată a inimi fără pace; lucrul acesta îl poate face numai harul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Cu siguranță că și pentru asemenea

muribunzi vor fi fost vremuri în care au fost chemați la har; dar există linii de demarcație în viața unui om, dincolo de care cerul este închis.

În trăirile unui pastor bătrân, loial, am găsit notate următoarele: În satul din Westfalia, unde a locuit, trăia un bărbat pe nume Kurt, care în anii tinereți slujise în Spania, în armata napoleoneană. Kurt trăgea să moară și l-a chemat pe pastor; acesta a venit. La căpătâiul patului ședea vecinul bolnavului și avea în fața lui cunoscuta carte de rugăciuni a lui Friedrich Starck și lângă el, pe pervazul ferestrei, culegerea de cântări de Benjamin Schmolcke. „Nu ajută nimic”, așa l-a întâmpinat vecinul pe cel care intra; „cele mai bune și mai puternice rugăciuni nu numai că i le-am citit, ci i le-am și spus, ca să le repete după mine.” Experimentatul slujitor al lui Dumnezeu a observat, desigur, că nici febra, nici convulsiile nu-l scuturau pe bolnav, ci conștiința; el i s-a adresat: „Sunt convins că istoria lui Acan (compară cu Iosua 7,1-26) vă este de două ori cunoscută: o dată din Biblie și o dată din viața dumneavoastră. Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.”

Muribundul își frângea mâinile și plângea; în cele din urmă și-a deschis inima și a povestit cum odinioară în Spania, într-un sat ai cărui locuitori tocmai fugiseră, la cercetarea unei colibe părăsite a găsit un copilăș dormind, nimic altceva, nici băătură, nici pâine. El văzuse afară, sub tulpina unui salcâm bătrân, un mușuroi mare de furnici. Nemulțumit și nervos că n-a găsit alimente, a apucat sugarul care dormea, l-a aruncat în mușuroiul de furnici și a privit cum furnicile nervoase se strecurau în urechile, în ochii, nasul și gura victimei care zvâcnea și gemea, care stătea în fața lui în agonia morții. Un cățel a fost singurul martor; animalul scheuna jalnic, dar a primit o lovitură de picior de la ucigaș. Acum, când Kurt zăcea pe patul de moarte, câinele a venit iar; lui i se părea că a crescut și lătra fără încetare. Când muribundul a ajuns la sfârșit cu mărturisirea lui, a strigat tare: „Acum, acum, câinele! Ajutor, animalele negre, îndurare!” Cu aceste cuvinte a murit. Ce mărturie a faptului că păcatul nu se prescrie. Câte unuia, alba cămașă mortuară i-a fost prea strâmtă, pentru că purta la el lucruri făcute în gulerul roșu de soldat. Câte un lucru care a fost făcut cu obraji roșii ai tinereții, a dus după aceea sudoarea rece de frică pe fața palidă.

Omule, pune-ți în ordine socoteala cu Dumnezeu, cât mai este ziua harului!

Nr. 46 LOVIT

„Nu este Cuvântul Meu ca un foc”, zice Domnul, „și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” (Ieremia 23,29)

În urmă cu aproximativ cinci ani, un caporal de la Bersaglieri (vânătorii de munte), pe nume Favero, trecea prin curtea spitalului garnizoanei din Roma. Deodată a primit o lovitură în umăr; crezând că l-a lovit o piatră, s-a uitat împrejur și a observat că era o carte, care fusese aruncată afară de la fereastra spitalului. O soră găsisese cartea la un bolnav, i-a smuls-o și la mânie a aruncat-o pe fereastră. Această sărmană îngrijitoare n-avea nici o idee că această carte – era un Nou Testament în limba italiană – conține pentru ea și pentru toți oamenii, cuvintele vieții veșnice, cuvinte prin care devii bogat și fericit. Caporalul Favero a ridicat cartea; n-o cunoștea; nu avusese niciodată o Biblie în mână. A început să citească din ea și curând inima lui a fost profund mișcată de Cuvântul lui Dumnezeu. În coperta Noului Testament era trecută adresa unui învățător credincios, pe care îl chema Capellini. Acesta a primit însărcinare de la Dumnezeu, să răspândească evanghelia printre soldații italieni, iar Dumnezeu a confirmat această slujbă cu binecuvântare minunată. Capellini a adormit în pacea lui Dumnezeu acum trei ani. Pe el l-a vizitat caporalul Favero, iar Capellini l-a instruit în Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel a găsit caporalul pacea cu Dumnezeu și a devenit un adevărat creștin și prin el s-au întors la Isus mai

mulți dintre camarazii lui, ca și propriul lui tată bătrân. Cuvântul lui Dumnezeu nu l-a lovit numai în exterior, la umăr, ci așa de adânc în inimă, încât toată inima și viața lui au fost preschimbate. El trecuse până atunci prin viață fără Dumnezeu și fără nădejde; acum vedea munții păcatului său și ai vinei sale, care-l despărțeau de Dumnezeu. Dar el vedea și că Domnul stă înaintea lui, pentru a-l salva din starea lui pierdută, să-i dăruiască viața veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu a luminat ca o lumină strălucitoare în viața lui, dragostea lui Dumnezeu l-a biruit.

Mulți dintre camarazii noștri sunt loviți de Cuvântul lui Dumnezeu în exterior, la ureche, dar ei își urmează liniștiți drumul. Ei nu s-au oprit nici o clipă ca să se uite în jur, de unde venea aruncătura. N-a lovit sunetul Cuvântului lui Dumnezeu urechea ta? De ce n-a putut să-și exercite marile lui efecte asupra vieții tale? Acest Cuvânt doar a făcut fericiți mii de păcătoși; el a făcut din bețivi oameni treji, harnici, din nervoși a făcut blajini, din capricioși a făcut statornici, din imorali a făcut oameni curați; celor deznădăjduiți Cuvântul lui Dumnezeu le-a dat putere nouă, le-a arătat o cale a salvării. Familiile zdruncinate și căsniciile nefericite sunt îndreptate spre fericire și pace. Cuvântul lui Dumnezeu aduce casele sărăcite la bunăstare și binecuvântare, le dă înapoi părinților îndurerați fiii pierduți, îi învață pe bolnavi să-L laude pe Dumnezeu în durerile lor și să moară veseli și îi face să cânte cântări de nădejde la mormintele celor dragi, pe văduve și orfani, pe părinți și prieteni. Toate aceste minuni le scoate la iveală Cuvântul lui Dumnezeu, de îndată ce lovește inima și conștiința oamenilor.

Spune-mi dacă știi o altă carte, care are asemenea efecte? Nu există ceva asemănător pe pământ. Dacă o putere oarecare a diavolului sau a oamenilor ar putea lua Biblia de pe pământ, aceasta ar fi ca și când ar fi luat soarele. Lumina dragostei și a adevărului, a mângâierii și a nădejzii s-ar stinge. Este realmente adevărat, că milioane de creștini credincioși mai bine și-ar da viața decât Biblia, pentru că Biblia este comoara și bogăția lor.

Prietene, ce ai făcut cu ea până astăzi?

Judecătorul atotputernic ți-a scris o scrisoare de grațiere și tu n-ai citit-o? Dumnezeul veșnic ți-a scris o scrisoare de dragoste, iar tu n-ai rupt nici măcar sigiliul? Gândește-te ce înseamnă aceasta!

Puterea minunată, victorioasă a Cuvântului lui Dumnezeu va dovedi practic prin acesta, că adesea un singur verset din Biblie ajunge pentru a întoarce complet viețile oamenilor de la întuneric la lumină, de la slujirea lumii la Isus, de sub puterea lui Satan la Dumnezeu. În aceasta constă convertirea sau întoarcerea, ca viața unui om, care până aici se grăbea spre abisul veșniciei pierzării, acum este schimbată total. Deci un om a cărui viață mergea înainte spre apus, se întoarce și drumul lui merge acum spre răsărit.

Aceasta vrea Cuvântul lui Dumnezeu să provoace la toți oamenii; și la tine; și el va scoate acest efect în evidență, de îndată ce tu te vei pleca cu umilință înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Vrei lucrul acesta?

În anul 1857, binecuvântatul Spurgeon trebuia să predice în marele palat expozițional (așa-numitul palat de cristal) din Londra, în fața multor mii de oameni. El a mers acolo câteva zile mai înainte⁵, pentru a hotărî unde trebuia montată pentru el tribuna. Pentru a proba răsunetul vocii sale în încăperea imensă, s-a așezat într-un loc și a strigat cu glas tare: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1,29 textual.) În una din galerii era un muncitor ocupat, care nu bănuia nimic din ce se petrecea jos și acum brusc a fost lovit de acest cuvânt. El a pătruns ca un mesaj din cer în sufletul lui, l-a convins așa de profund de păcatul lui, încât a început să tremure și a fost incapabil să lucreze mai departe. El a plecat acasă ca un om căruia i-a vorbit Dumnezeu și a găsit pace după un timp de lupte interioare furtunoase. Spurgeon a aflat aceasta abia câțiva ani mai târziu, când acest bărbat a povestit pe patul lui de moarte, minunata istorie a convertirii sale.

Cuvântul lui Dumnezeu îi întâmpină acum pe oameni în mii de feluri, mai mult decât a făcut-o vreodată în vremurile trecute, în mod deosebit în Germania; căci este un mare timp de har, în

⁵ Cele povestite aici sunt relatate după propriile cuvinte ale lui Spurgeon.

care Dumnezeu răspândește Cuvântul Său cu mâinile pline peste tot poporul nostru. În nord-est de Frankfurt a. M., un credincios a construit o casă cu o sală mare, care este consacrată numai slujirii Evangheliei. Când casa a fost gata, trebuia scris pe ea un verset biblic. Constructorul a ales cuvântul: „La Domnul este scăparea” (Psalmul 3,8.) Între timp, el s-a lăsat determinat să pună un alt verset pe fațada casei. Dar mai târziu s-a gândit că primul cuvânt ales ar putea totuși să devină un îndrumător spre salvare pentru un om descurajat, care ar veni aici deznădăjduit, cu gânduri de sinucidere. Deci a pus pe zidul lateral al casei, care dădea spre un câmp, să se scrie cu litere mari: „**La Domnul este scăparea**”. Casa încă nu era de mult sfințită și predată scopului ei, când un om tânăr a venit la constructor și i-ar fi povestit că el a venit peste câmp ca un om disperat, hotărât să-și pună capăt vieții; atunci ar fi văzut aceste cuvinte pe casă. Aceasta l-ar fi determinat să intre; acolo ar fi auzit Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi învățat să creadă în Dumnezeu și să se roage și l-ar fi găsit pe Isus.

Ei, voi oameni de lume, voi, deșteptilor, voi, batjocoritorilor, oare cum vine aceasta, **că un cuvânt poate să întoarcă un om de pe calea morții, pe calea vieții?** Tocmai că lucrul acesta nu-l poate nici un alt cuvânt, decât Cuvântul vieții, atotputernic, bogat în har al lui Dumnezeu. Și acum îți spun, prietene, ia-ți Biblia în smerenie și cu rugăciune și citește-o, dar n-o citi așa ca pe un ziar sau un roman. Majoritatea oamenilor sunt ascultători uituci ai Cuvântului; ei privesc o clipă în oglinda adevărului și uită repede ce au văzut acolo. Dumnezeu nu ajunge cu asemenea oameni la țintă. **Lasă Cuvântul lui Dumnezeu să acționeze asupra conștiinței și a inimii tale; astfel el va transforma înfățișarea vieții tale, ba chiar expresia feței tale.** Nu lăsa nici acum să se piardă cuvintele lui Dumnezeu pe care le-ai auzit: „**La Domnul este scăparea**” și „**Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!**”. Privește la Isus; astfel El va lua complet din viața ta blestemul, pedeapsa, robia păcatului. Vrei? Tu trebuie să afli ce efecte produce în viața ta acest singur cuvânt. El va arde ca un foc în conștiința ta și va sfărâma ca un ciocan inima ta tare ca stâncă.

Nr. 47 DE UNDE? ÎNCOTRO? PENTRU CE?

„De unde vii? Și unde mergi?” (Geneza 16,8)

De unde vii? Și unde mergi? Pentru ce trăiești? Nimeni dintre înțelepții acestei lumi n-a putut să răspundă la aceste trei întrebări. Dar deschide-ți Biblia; acolo vei găsi soluția tuturor întrebărilor enigmatice ale vieții din jurul tău și întrebărilor enigmatice proprii tale inimi și vieți.

S-a întâmplat cu puțin timp înainte, că un ofițer suedez credincios împreună cu sora lui și cu unul dintre camarazii lui neînțorși la Dumnezeu, au făcut o plimbare în pădure. La rugămintea surorii, a fost luată și Biblia. Într-un loc frumos din pădure, au făcut popas; curând a fost scoasă Biblia. Cei doi frați l-au rugat pe însoțitorul lor, care altminteri nu citea Biblia, să citească cu glas tare din Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, el a început. Dar nu mult timp, apoi a azvârlit furios Cartea lui Dumnezeu. Ea a zburat cu pagina deschisă spre vârful ascuțit al unei ramuri, astfel că a fost smulsă o bucată dintr-o foaie; apoi a căzut jos la distanță. Doamna a spus cu mare seriozitate tânărului ofițer care izbucnise: „Este Biblia mea prețioasă, cea pe care ați aruncat-o; aduceți-mi-o înapoi” El a făcut lucrul acesta. „Trebuie să-mi aduceți și bucata care a rămas agățată acolo, în creangă!” El a adus-o. Doamna a luat bucata, a privit-o, a întins-o ofițerului: „Citiți ce este scris pe această bucată de hârtie, care a fost smulsă din Biblie prin dumneavoastră și pentru dumneavoastră.” Pe o parte scria: „**Învățătorul este aici și te cheamă**” (Ioan 11,28), iar pe cealaltă: „**Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?**” (Ioan 11,40). Amândouă aceste cuvinte în asocierea lor minunată, au zguduit

și au biruit inima bărbatului necredincios. El a văzut de unde vine: dintr-un neam păcătos și pierdut. A văzut unde se duce: în întâmpinarea pierzării veșnice și judecării unui Dumnezeu sfânt. El a văzut pentru ce a trăit până acum: pentru a sluji lumii și păcatului, spre nenorocirea lui și a altora. Dar acum a auzit: Isus, Învățătorul, m-a chemat la gloria Tatălui. Astfel l-a găsit pe Isus și viața veșnică, prin această bucată smulsă dintr-o pagină de Biblie.

Biblia are și **pentru tine**, pentru viața ta, același conținut. Majorității oamenilor, Cartea lui Dumnezeu le este la fel de încuiată ca acelei ofițer suedez; dar Dumnezeu poate să ți-o deschidă și ție. Atunci te vei găsi în Biblie prezentat **pe tine însuți**, în toate situațiile vieții tale: în bucurie și suferință, în nădejde și deznădejde. Oricine ai fi, vei găsi în Cuvântul lui Dumnezeu tot ce ai nevoie, **pentru a ajunge la înțelegere cu tine însuți și cu Dumnezeul cel veșnic**. Fii convins că Dumnezeu a făcut toată Biblia **pentru tine**. De aceea este necesar pentru fiecare, să aibă personal o Biblie. Ai una? Dacă nu, cumpără-ți una sau roagă-i pe creștinii credincioși să-ți dăruiască una. **Nu te liniști până nu ai o Biblie!** Apoi scrie în gând pe exteriorul Bibliei tale, cu litere mari, aurite, cuvintele: **Pentru mine!**

Nenumărați oameni citesc Biblia așa cum un avocat citește un testament. Acesta nu-l citește cu inima, ci cu rațiunea; el cercetează documentul dacă este original și chibzuieste la pasajele care sunt neclare, dacă și cum s-ar putea ataca testamentul. El n-are nici bucurie și nici nu-l interesează cui i se atribuie un lucru sau altul. Dar dacă un moștenitor ar citi același testament, atunci la fiecare propoziție ar bate vesel din palme și ar striga: **Aceasta este pentru mine!**

În Biblie unele promisiuni sunt pentru toți oamenii; de exemplu: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu mă vei glorifica.” (Psalmul 50,15.) și celălalt: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). Alte promisiuni sunt destinate numai lui Israel. Asemenea alocări deosebite într-un testament, juriștii le numesc dispoziții testamentare. Cu totul altceva este când testamentul începe să vorbească despre adevărații moștenitori. Aceștia, copiii lui Dumnezeu, sunt copleșiți în Biblie cu o bogăție ineputabilă de binecuvântări și făgăduințe. În timpul de acum sunt purtați și păziți de harul și dragostea atotputernică; fiecare suspin și dorințele inimii lor, găsesc inima lui Dumnezeu, Tatăl lor; toată puterea și credințioșia Lui se află în plan pentru copii și moștenitori. Marea jertfă pe care Isus a adus-o pe Golgota; promisiunea iertării veșnice, care este dobândită în sângele Mielului de toți cei care cred; făgăduința veșniciei Case a Tatălui, din ceruri, care de acum înainte este deschisă pentru copiii lui Dumnezeu - toate acestea sunt scrise pentru tine în Biblie, dacă într-adevăr ai devenit copil și moștenitor; da, scrie acolo, ca tu să vrei să devii copil și moștenitor, dacă încă nu ești. Apucă ce-ți oferă harul! Tu nu poți să faci nimic pentru aceasta, trebuie să vii așa cum ești. În profunda cunoaștere a vinei și nevredniciei tale, trebuie s-o găsești în Biblie și să înțelegi, că Dumnezeu îți iartă deplin și pentru totdeauna întreaga vină și că El îți promite din har toate acele comori.

În clipa în care tu o apuci cu credință și primești prin Duhul Sfânt convingerea filiațiunii dumnezeiești, a fost dat răspunsul la cele trei întrebări enigmatice din Biblie. De unde? Născut din Dumnezeu și iubit din veșnicie. Încotro? În Casa Tatălui, a lui Dumnezeu. Pentru ce pe pământ? Pentru a mărturisi despre Isus, pentru a fi pregătit pentru moștenirea din ceruri.

Da, Biblia este vrednică să fie citită cu adorare și recunoștință. Un fost soldat rus, care devenise slujitor particular, a fost găsit de stăpânul lui în vestibul, unde se considera nestingherit, îngenuncheat în fața Bibliei lui. Stăpânul mi-a povestit că l-ar fi întrebat pe bătrân: „De ce stai îngenuncheat? De ce nu te așezi?” Bătrânul ar fi răspuns: „Această carte se poate citi și îngenuncheat.” El n-a spus „trebuie”, a spus „se poate” și anume, când recunoștința, adorarea și bucuria inimii îndoiaie genunchii la citirea minunatei solii a lui Dumnezeu. Mulți creștini au fost binecuvântați când au citit în genunchi mesajul lui Dumnezeu, care vorbea despre dragostea veșnică a Tatălui lor. Pentru majoritatea oamenilor din jurul nostru, toate acestea sunt o muzică de neînțeles. Ei trebuie să dea același răspuns la întrebarea „de unde?”, pe care satan l-a dat odinioară lui Dumnezeu: „De la cutreieratul pământului și de la plimbarea acolo pe el.” (Iov 1,7 textual). Ei au trecut prin viață fără Dumnezeu și fără nădejde, căutând ceea ce este trecător. Da,

mulți trebuie să suspine în conștiința lor: „Ah, am venit din adâncul păcatului și din anii pierduți, din care nu mi-a rămas nimic decât conștiința mării mele vini.”

Unde te duci? Eu aș prefera să rămân aici, dar știu bine că trebuie să plec. Sper că nu este așa de grav cu veșnicia și cu judecata, cum spun creștinii. Cred că odată cu decesul și cu înmormântarea, totul se va termina. **Pentru ce trăiești?** Oare trăiești aici numai pentru a umbla pe căile lumii și ale păcatului și apoi să mori și să fii îngropat? Aceasta o știi și tu, o, omule, că nu este așa; nu, vei trăi veșnic. Dar oamenii care umblă pe calea cea lată, vor trăi veșnic în locul în care se moare veșnic în chin. Prietene, **nu te duce acolo!** Ia-ți Biblia, ascultă ce a scris Dumnezeu în ea pentru tine, înainte de a fi prea târziu!

În marele spital din Moabit (Berlin), zăcea acum câteva luni un bărbat bătrân, muribund. O creștină care vizita acolo regulat bolnavii, i-a spus cuvintele vieții veșnice; i-a spus despre cer, spre care Isus este calea. În timp ce ea arăta cu degetul în sus, bătrânul a spus: „Nu, aici este cerul! Cameră caldă, mâncare bună, bani buni, acesta este cerul. La aceasta a rămas bărbatul muribund – și câți oameni care trăiesc vorbesc cu vorba și cu viața aceeași limbă! Dar tu reflectează: **De unde? Încotro? Pentru ce?**

Nr. 48 CÂND? UNDE? CUM?

„Către voi, oamenilor, strig! Și glasul meu este către fiii oamenilor! Voi, cei simpli, înțelegeți chibzuința și voi, nebunilor, fiți înțelegători cu inima!” (Proverbe 8,4-5.)

Când? Unde? Cum? vei găsi fericirea după care tânjește inima ta sau banii pe care vrei așa de mult să-i ai? Nu, nu despre aceasta vreau să întreb. Dar vreau să întreb despre cealaltă: Când? Unde? Cum vei muri? La această întrebare importantă se răspunde astăzi cam pentru 96.000 de oameni pe pământ, căci aproximativ atâția mor zilnic. O cântare veche începe cu cuvintele „toți oamenii trebuie să moară”, dar în mod miraculos, în Biblie este scris despre creștinii credincioși: **„Nu vom adormi toți!”** (1 Corinteni 15,51). Primii creștini nu-și așteptau moartea, ci pe **Domnul lor**, care avea să vină. El doar le spusese: **„Fiți ca robii care-l așteaptă pe stăpânul lor!”** Se apropie ceasul când Domnul va apărea pentru ai Săi, pentru a-i chema de aici. Atunci copiii lui Dumnezeu care trăiesc pe pământ, vor fi preschimbați; ei vor fi răpiți în întâmpinarea Domnului lor iubit, într-un trup nou, de nemurire, pentru a merge împreună cu El în Casa Tatălui pentru totdeauna și a împărtăși slava Sa. (Compară cu 1 Tesaloniceni 4,13-18 și 1 Corinteni 15,51-58). Aceasta trebuie să fie și astăzi grija și strădania creștinilor credincioși, să umble așa, încât să fie în stare să-L aștepte pe Domnul cu bucurie. Cu siguranță că oricine umblă așa, este pregătit și să moară, în caz că Domnul zăbovește să vină. El poate să părăsească acest pământ cu inima fericită, cu pace și bucurie, de îndată ce timpul existenței și vieții lui a expirat.

Infanteristului R.⁶ nu i-a fost cântat lângă leagăn, în Șvabia, că trebuie să moară fericit în îndepărtata China, în anii tinereții. El nu l-a găsit pe Mântuitorul în patria lui șvăbească sau mai corect, el nu s-a lăsat găsit de El. Apoi, la chemarea împăratului, a plecat cu regimentul 3 de infanterie est-asiatic. Acolo, afară, inima lui a fost ajunsă de dragostea lui Dumnezeu, prin publicațiile „Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui”. - Acestea veneau și vin cu fiecare poștă, pentru fiecare săptămână, la toate corpurile de trupe germane din estul Asiei. Când batalionul a străbătut zona muntoasă la vest de Beijing, în februarie 1901, R. era în 27 februarie de strajă împreună cu prietenul lui Paul M. Către ora patru după-amiază, a fost lovit dușmanul. Erau trupe chinezești regulate și boxeri, care au fost atacați imediat de germani. În focul violent, R. a fost curând rănit mortal la cap, fără a-și pierde, totuși, cunoștința. El a mai scos la iveală o

⁶ Cele povestite aici sunt preluate din scrisoarea unui soldat din regimentul 3 infanterie est-asiatic.

pagină din acele „Mărturii” și murind a citit de pe acea foaie cuvântul: „În lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea.” (Ioan 16,33.) Apoi i-a întins foaia sincerului său camarad și l-a rugat, să le mulțumească acelor care trimiseseră aceste publicații trupelor în China și a murit în pacea lui Dumnezeu. Ce frumos pentru un soldat să-și dea viața pe câmpul de luptă, pentru împărat și împărăție! Aceasta s-a petrecut, într-adevăr, departe de patria pământească, dar locul propriu-zis al adormirii lui nu era în China, ci în brațele și la inima lui Isus, care înainte de suferințele crucii Lui a spus alor Săi: „Îndrăzniți, Eu am învins lumea!” Tatăl și mama vor spune, într-adevăr, printre lacrimi: ce curând s-a sfârșit această viață plină de speranță! Dar creștinul însuși, care merge la Isus, spune în pace: a venit ceasul! Când lupta vieții și a armelor este dusă până la sfârșit, luptătorii lui Dumnezeu merg acasă.

Aici sunt trudă și sudori
De dimineață, chiar din zori,
Până târziu în noapte;
Mâhniri pentru care ochiul plânge,
Poveri sub care inima se frânge,
Adesea vântul rece bate.

Isus Hristos,
Tu singur ești
Lumina inimii mele.
Primește-mă și fă să văd minuni
Acele veșnic verzi pășuni,
Pe care Cuvântul Tău mi le promite.

Când? Unde? Cum? vei părăsi acest pământ, stă în mâinile lui Dumnezeu, nu în mâinile oamenilor; căci este scris: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!”” (Psalmul 90,3.) Dacă-ți bate ceasul în China sau pe Oceanul Pacific sau în patrie, dacă în zilele tinereții sau la bătrânețe, dacă pe câmpul de luptă sau pe patul de boală – aceasta îți este ascuns – acesta nu este lucrul esențial. Dar celălalt stă în mâinile tale: dacă poți pleca acasă la inima lui Isus și în pacea Lui, după o alergare și o luptă isprăvită, ca un biruitor prin credință. Ziua de azi și clipa prezentă încă îți mai aparțin ție, pentru a atinge această țintă minunată – ziua de mâine îi aparține lui Dumnezeu.

În lumea păcătoșilor răsună cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu, cuvântul despre cruce, unde se găsește îndurare pentru cei vinovați, salvare pentru cei pierduți, viața veșnică pentru oamenii morți în păcate.

Luptătorului din China, lui R., i-a fost deschisă inima pentru glasul lui Isus, prin necazul acestei lumi, trudă, primejdie și greutate. El a citit cuvintele⁷: „Grăbește-te în brațele lui Isus. El te face fericit și îi poartă pe ai Săi victorioși până în slava lui Dumnezeu!” Tăcutul cuvânt tipărit și-a îndeplinit misiunea. El n-a crezut degeaba că i se va împlini textual. Dar tu, prietene, când? unde? cum? vrei să te întorci la Dumnezeu, dacă nu apuci astăzi dragostea căutătoare a lui Dumnezeu? Iată, Domnul a luat astăzi inițiativă; El îți vorbește despre povara vinii tale – cine să ți-o ia? Cine să spele petele păcatului tău din viața ta, dacă tu nesocotești sângele Fiului lui Dumnezeu? Când? Unde? Cum? vrei să-ți deschizi inima lui Isus? Vei muri cum ai trăit, iar moartea ta va semăna cu răspunsul pe care l-ai dat în zilele când ai fost sănătos și în putere. Acestui răspuns al tău îi va semăna și veșnicia ta. Când vei merge în veșnicie? Unde vei petrece veșnicia? Cum vei trăi veșnicia nemărginită, nesfârșită? Pentru oamenii de pe calea cea lată, Domnul descrie acel loc astfel: „unde focul nu se stinge și viermele nu moare” – un iaz de foc – o mare de chin. Milioane de oameni strigă acolo plângând, urlând, scrâșnind din dinți: „Vai, este

⁷ Compară cu „Mărturiile” anului curent, Nr.24, „Singur”.

prea târziu!” Cei care aici pe pământ trăiesc realitățile morții oamenilor neîmpăcați, confirmă într-un mod zguduitor, că toate acestea sunt adevărul veșnic.

Avem aici un asemenea eveniment: Un slujitor al lui Dumnezeu – povestesc cu propriile lui cuvinte – a fost chemat la un muribund, care i-a strigat când a pășit lângă patul lui: „Plecați, n-am nevoie de predicile dumneavoastră! Nu mă gândesc la moarte, dar dacă totuși ar trebui să mor, vreau să mor cum am trăit.” În acea clipă a intrat medicul și bolnavul i-a spus: „O, spuneți-mi că nu voi muri, căci nu vreau să mor!” „Nu, sărmane prietene”, a răspuns medicul, „n-am voie să vă ascund lucrul acesta: sufletul dumneavoastră va fi într-un timp scurt la Dumnezeu dumneavoastră.” „La Dumnezeu meu?”, a răspuns muribundul, „eu n-am alt Dumnezeu decât lumea. Am șters impresiile de demult și am reprimat convingerea; m-am apărat de Dumnezeu și m-am împotrivit rugămintelor mamei mele și acum îmi spuneți că trebuie să mor. Vedeți dumneavoastră, doctore”, a continuat el cu o voce mai răgușită, „știți ce înseamnă aceasta? Dacă mor, trebuie să mă duc în iad. O, luați-vă vorba înapoi! Spuneți-mi că nu trebuie să mor, căci nu pot, nu vreau să mor. Tată, tu m-ai adus pe drumul acesta și auzi tu, tată, doctorul mi-a spus că trebuie să mor. O, plecați” a strigat el, „nu vreau să mor!” Un torent de vorbe hulitoare s-au revărsat peste buzele lui arse de febră, atât de îngrozitoare, încât nu se pot pronunța. Nici o mirare că biata mamă s-a prăbușit leșinată și a trebuit să fie scoasă din cameră și că pe fruntea tatălui necredincios s-au adunat picături groase de transpirație de frică. Cum o fi sângerat inima lui în clipa când fiul lui talentat, după blestemele hulitoare a căzut ca un cadavru înapoi pe perină! Nu este aceasta zguduitor? Când? Unde? Cum? vrei să te întorci la Isus, ca El să te ia în brațele dragostei Sale și să te poarte prin viață și prin moarte în gloria lui Dumnezeu? Harul te cheamă la viața veșnică!

Nr. 49 SEMPER TALIS!
(în românește: mereu același!)

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” (Evrei 13,8)

„Toți s-au abătut, toți s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” (Psalmul 14,3)

Pe coifurile de grenadier pe care le purta primul regiment de gardă în zilele de paradă, era inscripția „Semper talis”; în românește: „mereu același” sau „mereu cu aceleași însușiri”.

Acest cuvânt provine din epoca împăraților romani, când era scris prescurtat S. T. pe căștile soldaților. Întotdeauna și peste tot trebuiau să fie văzuți luptătorii viteji, care au purtat victorioși vulturii legiunilor lor pe tot pământul. Acest imperiu roman cuprindea în vremea lui Traian (între anii 98-117) nu numai toate țările de jur-împrejurul Mării Mediterane și Mării Negre, ci includea Anglia, toată Franța, părți mari ale Germaniei, Elveția, țările dunărene, pe lângă acestea, în est: Siria și o parte din Persia și Araba; în sud: tot Egiptul și nordul Africii. Acest imperiu uriaș a fost cucerit de legiunile romane și era menținut prin vitejia și sacrificiul lor. Timp de aproape trei secole, oștirile împăraților romani au apărat victorioase granițele imperiului împotriva tuturor dușmanilor și au ținut sus onoarea numelui de roman, pe când puterea statului fusese de mult subminată prin disensiuni, lăcomie de bani, goana după distracții și imoralitate. Este posibil ca mulți soldați romani să fi lăsat mult de dorit privind tenacitatea și vitejia, dar despre legiuni, în mare, se poate spune că în est și vest, în nord și sud au tradus în viață lozinca lor Semper talis; ei sunt pentru toți soldații o pildă luminoasă.

Pe căștile tuturor soldaților germani este scris: Cu Dumnezeu pentru împărat și patrie! Potrivit acestei lozinici, armatele prusace și germane au luptat și au învins sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Desigur, privit în lumina lui Dumnezeu, numai acela poate spune „Cu Dumnezeu pentru împărat și patrie!”, care a primit înfierea lui Dumnezeu și harul veșnic al lui Dumnezeu,

prin sângele lui Isus. El a venit ca un păcătos pierdut, a privit în sus la crucea de la Golgota, cerând îndurare și a primit viața veșnică. Un asemenea om Îl are întotdeauna pe Dumnezeu de partea lui, el poate într-adevăr să spună: **„Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care în adevăr nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?”** (Romani 8,31-32.) Un copil al lui Dumnezeu citește în cuvintele **„Semper talis”, „mereu același”,** altceva decât soldații romani. El cunoaște numai Unul care este mereu același, neschimbabil în dragoste și credincioșie, în har și răbdare, în putere și grijă; Acesta este Isus. **„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci”.** El este Stânca care nu se clatină niciodată. **Semper talis.** Îl cunoști pe Isus? Puțini oameni Îl cunosc.

Un creștin credincios, care a procedat neloial, i-a mărturisit lucrul acesta unui prieten și a spus: **„O, Domnul mă va pedepsi acum aspru.”** Dar acesta, care-L cunoștea pe Domnul mai bine, l-a consolată și i-a spus: **„Domnul nu este așa!”** Nu, El procedează cu ai Săi cu har și dragoste depline. **Semper talie.**

Dar Dumnezeu a privit de sus, din cer, jos la oameni și atunci a trebuit să spună: și omul este mereu același, rău de neschimbat. **„Toate întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui.”** (Geneza 6,5: Geneza 8,21.) Privește la propria ta viață! Dumnezeu a pornit să te caute, să te salveze, dar n-ai iubit tu mai mult lumea și păcatul din tinerețea ta, decât pe El? Tu ai auzit din copilărie că Fiul lui Dumnezeu a mers pentru tine la moarte de cruce. Ți-a fost indiferent lucrul acesta? Ai putut să fii în relații foarte bune cu oameni care slujeau lumii și păcatului, dar pe Domnul, care bătea iubitor la ușa inimii tale pentru a te binecuvânta, care te-a îndemnat și tea-a avertizat, L-ai lăsat să stea afară. Abia când ai ajuns la necaz și n-ai văzut nici un ajutor, atunci L-ai chemat. El a ajutat, a evitat nenorocirea. De câte ori nu l-au implorat soldații pe Dumnezeu, când îi amenința o pedeapsă grea, s-o înlăture! Și ceea ce nimeni n-ar fi considerat posibil, s-a petrecut; chestiunea a rămas nedescoperită sau nepedepsită. Dar apoi? Apoi omul și-a uitat rugămintea și ajutorul de care a avut parte și a mers ușuratic mai departe; trec câteva zile sau câteva săptămâni, atunci omul acela se laudă cu boacăna lui rea. Câți părinți nu pătesc cu copiii lor, că dragostea, răbdarea, grija sunt zadarnice! Și despre câte un fiu se spune: **Semper talis!** – Omul nu se lasă reținut pe căile păcatului său. De trei ori, de zece ori i s-au plătit fiului datoriile. **„Dragă fiule”,** imploră părinții, **„ne faci, pe tine și pe noi, nefericiți. Nu fii așa fără scrupule și risipitor! Nu-ți mai juca banii!”** Dar – **Semper talis** – Totul este zadarnic! Exact ca un asemenea fiu nerecunoscător față de binefăcătorii lui pământești, așa procedează omul față de Dumnezeu, **Semper talis.** Dumnezeu însuși mărturisește: **„Toți s-au abătut; toți s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.”** Dar Isus, neschimbat în dragostea și răbdarea Lui, își întinde mâinile spre tine, are pentru tine cuvinte de dragoste, de har, de îndurare, se roagă pentru tine și-ți păzește calea. De câte ori nu s-a înălțat pentru tine cuvântul, în timp ce tu umblai în căile plăcerii lumii: **„Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și dacă va face rod!”** (Luca 13,8-9.)

Dar acest **„Semper talis”** este valabil numai pentru timpul grăbit al harului. Va veni un ceas, în care totul va fi schimbat. Atunci cetele de păcătoși neîmpăcați Îl vor privi pe același Isus, care i-a căutat iubitor, ca pe Judecătorul cel sfânt. Atunci oamenii nu vor mai sta ca disprețuitori îndărătnici și trufași ai dragostei, ci ca unii care se jelesc și tremură. Ei vor striga: **„Vai nouă! Voi, munților, cădeți peste noi, dealuri, acoperiți-ne!”** Atunci nu va sta înaintea ochilor lor Mântuitorul blând care caută, ci Judecătorul sfânt și drept. Vine marele ceas pentru întreaga lume, când înșelăciunea și amăgirea acestui timp ajung la capăt și va fi privită marea realitate a tuturor lucrurilor. Până aici să aștepte cu răbdare, cu credincioșie adepții lui Isus. Și pentru ei se spune: **„Semper talis!”** Să fiți găsiți credincioși în toate lucrurile! Vremea slujirii, a punerii la încercare zboară repede; curând suntem la țintă. **„Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței până la sfârșit, ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare moștenesc promisiunile.”** (Evrei ,11-12

textual). Semper talis! Copil al lui Dumnezeu, tu, cel care ca un martor al lui Isus trebuie să fii fidel, poate între batjocoritori și adulteri, fii smerit și blând, mergi rugându-te pe drumul tău; fă ca limba ta să fie păzită de cuvinte neadevărate și inima ta de gânduri necurate; slujește cu dragoste unde și cum poți, nu căuta interesul tău propriu, fii printre devotații cei mai devotați, mărturisește-L pe Isus cu fapta și cu vorba! Semper talis, mereu același în fața celor bogați și a celor săraci, ziua și noaptea, ca lumea să recunoască ce sunt creștinii. Fie că un creștin adevărat stă îngenunchat lângă patul lui de cazarmă, sub vorbăria batjocoritoare a camarazilor lui, fie că este acasă sau în fabrică – el trebuie să se dovedească a fi spre onoarea lui Isus. Dintre adepții sinceri ai lui Isus din armata lui Frederic cel Mare, făcea parte locotenent-colonelul Christian Heinrich von Vormann, care devenise proprietatea lui Isus deja pe când era cadet, deoarece s-a abandonat în mâinile Domnului pentru timp și veșnicie. În timp de pace a fost adesea greșit înțeles și nesocotit de către camarazii lui, din cauza traiului său despărțit de distracțiile lumii, dar mai târziu s-a dovedit a fi încercat în fața dușmanului printr-o viteză remarcabilă. În calitate de căpitan, în lupta de la Praga (6 mai 1757) a mai înaintat împreună cu circa 20 de bărbați, în timp ce toată aripa stângă a prusacilor se retrăgea. La ordinele generalului său și-a încetat înaintarea, a adunat restul regimentului ai cărui ofițeri superiori căzuseră în luptă și l-a condus încă o dată împotriva dușmanului. El a fost avansat maior imediat după luptă și a participat cu decorație la toate campaniile marelui împărat.

Semper talis, mereu același, curajos în fața vrăjmașului spre onoarea Mântuitorului său, sincer în mărturisirea din cercul camarazilor lui, umblând pe calea îngustă, una cu copiii lui Dumnezeu, despărțit de felul lumii. Lumea numește asemenea oameni „pietiști”, dar Dumnezeu îi numește copiii Săi iubiți. El vrea să-i întâmpine sus cu cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25,21.)

Nr. 50 ÎNVINGĂTORI ȘI ÎNVINȘI ÎN LUPTA VIEȚII

„Tot ce este născut din Dumnezeu, învinge lumea.” (1 Ioan 5,4)

St. Cloud, 22 floreal, în anul 10 al Republicii (adică 13 mai 1803).

Grenadierul Greslin și-a luat viața din plictiseală de viață și mult necaz. Acesta este al doilea caz de felul acesta în ultima lună. De aceea primul consul a poruncit: să se consemneze în ordinea de zi și să se facă tuturor cunoscut, că soldații trebuie să-și dea silința să învingă durerea și orice influență apăsătoare a suferinței. Ei trebuie să fie convinși că se cere tot atâta curaj adevărat, pentru a răbda chinuri sufletești cu perseverență, ca și a suporta grindina de proiectile ale unei baterii. Cine-și permite să-și ia viața fără împotrivire față de suferința lui, seamănă cu acela care părăsește câmpul de luptă fără să fi obținut victoria sau să suporte înfrângerea.

Bonaparte

Acesta a fost un ordin remarcabil al lui Napoleon I, care pe atunci purta titlul de prim-consul al Franței. Napoleon a fost un bărbat deștept, un mare cunoscător al oamenilor; dar în acest caz s-a înșelat amarnic, dacă a crezut că poate să-i oprească pe oameni de la sinucidere, prin asemenea ordin. Când norii sumbri ai melancoliei și ai deznădejdiei întunecă inima omului, atunci îi predici zadarnic despre sfânta datorie a soldatului, de a răbda până la sfârșit pe câmpul de luptă al vieții. Lucrul acesta se poate recunoaște cel mai bine în faptul că chiar câte un soldat curajos și încercat, a sfârșit în cele din urmă în sinucidere, de exemplu generalul francez Bourbaki. Napoleon, marele comandant și om de stat, n-a bănuțat nimic – după cum se pare – despre marea luptă dintre lumină și întuneric, care ne înconjoară pe toți. Tu, omule care te lupți, Isus întinde mâinile spre tine. Numai la Isus este salvare și biruință, când tristețea, grija, acuzațiile

conștiinței, durerile trupești vor să împingă pe un om deznădăjduit la sinucidere. Înțelege cuvântul: „Tot ce este născut din Dumnezeu, învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința voastră.” (1 Ioan 5,4.)? Napoleon nu l-a înțeles pe atunci.

Știi câte ceva despre victoria credinței? S-a făcut deja lumină în inima ta? Ai văzut starea ta pierdută, munții vinii tale? Cine vede lucrul acesta și se apropie de Dumnezeu cerând har, acela îl găsește și pe Isus, Salvatorul; el găsește pace în rănile lui Isus și devine un copil al lui Dumnezeu. Abia atunci înțelege adevărul fericit, **că toată dragostea și puterea lui Dumnezeu sunt pentru el.**

Deja prima rază a acestei lumini a harului face ca un om disperat să ridice capul. Era un soldat tânăr, legat din tinerețe de pofta imorală, care îi mistuia puterea vieții și a rațiunii. El simțea că aceasta era păcat, simțea lanțurile necurăției, voia să scape și căuta ajutorul unui psihiatru. Dar poate cel mai bun și mai devotat medic uman să rupă lanțurile păcatului și să ia de pe inimă povara vinii? Ah, tânărul bolnav de păcate a văzut curând că: aici nu este nici o nădejde pentru mine! El a lăsat capul jos. Atunci Dumnezeu l-a condus la o plimbare din spitalul de boli nervoase, sub acoperișul unui creștin credincios. Acesta i-a spus despre ajutorul și biruința care este în Isus. O nouă nădejde a răsărit în inima întunecată; el venea iar și iar să asculte cuvintele vieții, cuvinte despre biruință și har. Când medicul necredincios a auzit că cineva din vestita lui clinica de boli nervoase a mers la un credincios, i-a interzis tânărului bărbat să meargă acolo; el a obținut scrisori de la tutorele tânărului, că această relație trebuie să înceteze; singura rază de nădejde a pălit pentru această inimă sărmană; ea s-a întunecat; încă paisprezece zile, apoi tânărul bărbat a pus capăt vieții sale, ca un păcătos învăluit în beznă. Dumnezeu a vrut să tămăduiască și să salveze această viață – satan a tras-o în adânc.

Dar cine se încredințează lui Isus, acela găsește mângâiere și biruință. Era duminică seara. Într-o sală mare a reședinței, un mesager al lui Dumnezeu vestea evanghelia. El a vorbit mulțimii adunate din Luca 7,36-50, istoria despre marea păcătoasă. Tocmai era la versetul 44, la cuvintele: „Vezi această femeie?”, când a intrat o păcătoasă, care era foarte asemănătoare cu cea femeie din Evanghelie, la fel de profund întristată, cu o viață la fel de împovărată de vină și rușine. De fapt, ea nu fusese pe cale de a-L căuta pe Isus, ca odinioară sora ei din Ierusalim, ci fusese în drum spre podul D, pentru a căuta sfârșitul tristei sale vieți în apele reci. Dar ferestrele viu luminate au ademenit-o în trecerea ei pe acolo, dacă ar mai putea auzi o dată ceva, ca să fie pregătită pentru pasul grav din timp în veșnicie. A intrat timidă și a fost întâmpinată de cuvintele: „Vezi această femeie?” Predicatorul vorbea despre sărmana femeie din Evanghelie, despre păcatele ei, despre viața ei și cum a spălat picioarele Mântuitorului ei cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Femeia aceea stătea acolo, inima i s-a topit când și-a văzut viața zugrăvită atât de potrivit – și inima ei a apucat dragostea lui Isus și cuvântul harului: „Păcatele îți sunt iertate! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” Ea a fost salvată, a găsit pace și viața veșnică. O, nu gândi disprețuitor despre o asemenea femeie; Domnul i-a spus fariseului evlavios: „Adevărat vă spun, că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 21,31.) Gândește-te cât s-a păcătuțit față de asemenea fete sărmane, cum au fost înșelate de bărbați fără scrupule; ele au pornit disprețuite pe calea viciului – multe, multe sfârșesc prin sinucidere, dar Dumnezeu va judeca drept; de la bărbații care au jertfit pofta lor aceste vieți prețioase, se va cere această viață pierdută a victimei lor. Dar aici o viață prețioasă a fost păzită de sinucidere, un suflet nemuritor a fost smuls pierzării iadului – ce bucurie!

O, să răsune tare în toate inimile, că pentru păcătoșii pierduți se găsește în Isus mântuire deplină și o viață nouă! Orice **creștin adevărat este dator să mărturisească aceasta.** Ce greu îi vine conștiinței, ce gravă este responsabilitatea dacă neglijăm lucrul acesta.

X. a ieșit o oră mai devreme la programul de tragere. El s-a așezat într-o grădină învecinată pentru a bea cafea. El era un ucenic al lui Isus. Imediat a venit unul dintre superiorii lui și s-a așezat lângă el. X. își dădea bine seama că în întorsătura discuției, Dumnezeu îi oferea ocazia să mărturisească și superiorului său, cu smerenie, mântuirea ivită în Isus, mângâierea și pacea pe

care el însuși le-a găsit la Domnul. Dar sfiala firească ridică obiecție; discuția s-a terminat, fără să fi fost vorba despre Isus și mântuirea veșnică. Au mers la serviciu. Dar cine poate să descrie spaima, durerea pe care X. le-a avut, când în dimineața următoare, înainte de începerea serviciului din cazarmă, a aflat, că noaptea și-a încheiat viața prin sinucidere acel om, căruia cu o zi înainte încă ar fi putut să-i devină un mesager al mântuirii.

Cine-l găsește pe Isus, poate să spună inimii Domnului toată povara și grija, orice suferință și orice încercare și va afla că Isus îl iubește de nespus. Dragostea atotputernică vrea să-l poarte prin viață; tot ce îi iese în cale, trebuie să-i slujească spre mântuire și spre bine. Auzim că Dumnezeu ascultă rugăciunile, face minuni, vindecă boli, dăruiește reușită în cariera pământească. Orice acuzație a conștiinței sale trebuie să fie ștearsă pentru totdeauna prin sângele de la Golgota. Isus o spune și Duhul Sfânt mărturisește duhului său, că el este un copil al lui Dumnezeu împăcat. **Astfel devine el victorios, biruitor în lupta vieții prin credință.** „Credința noastră este victoria care a biruit lumea.” Dar dacă lipsește această credință, dacă intrăm în viață sprijinindu-ne numai pe propria putere, unde stăpânește păcatul, unde viciul se întinde, unde este nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu, de unde să vină puterile pentru a birui tristețea și deznădejdea întunecată a unei inimi omeneste?

Nr. 51 CARE DIN CEI DOI?

„Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?” Matei 27,21)

Konradin avea cincisprezece ani, ultimul Hohenstauf, când în toamna anului 1267, împreună cu prietenul său de aceeași vârstă, prințul Friedrich von Baden și cu o armată de 10.000 de oameni au trecut Alpii, pentru a smulge de la un dușman sinistru, moștenirea lui paternă, regatul Siciliei. Carol de Anjou, un prinț francez, intrase în posesia tronului din Napoli, în timp ce Konradin, rămas orfan de tânăr, era crescut în Germania. Carol i-a prigonit cu foc și sabie pe adepții casei Hohenstauf. Dar acum Konradin pleca victorios la Roma; întărit cu aliați italieni, a riscat lupta la Tagliacozzo, în 23 august 1268; tocmai credea că a câștigat victoria și urmărirea dușmanul, când a fost atacat dintr-o ambuscadă și bătut. Fugind, a fost primit de un nobil roman pe nume Frangipani, care a simulat față de el credincioșie. Acest trădător i-a predat pe Konradin și pe Friedrich von Baden, ca prizonieri, lui Carol de Anjou. Acesta a convocat un tribunal de juriști italieni, pentru a-i acuza de înaltă trădare pe Konradin și pe prietenul lui. Cu toate că tribunalul i-a achitat pe cei doi acuzați cu toate voturile contra unul singur, Carol de Anjou i-a condamnat la moarte. În 29 octombrie 1268 a fost ridicat un eșafod în Napoli, în piața carmelitelor; Konradin și prietenul lui au pășit pe eșafod, în fața mulțimii adunate; susținându-și dreptul și nevinovăția, el a ridicat mâinile spre cer. Dar nici o mână, nici un glas nu s-au ridicat pentru el, care venise totuși să elibereze acest popor de sub stăpânirea unui tiran setos de sânge. Frica de Carol de Anjou a robit toate inimile în teamă. Konradin și Friedrich și-au pus liniștiți capetele pe butuc și au fost decapitați cu barda, ca infractori, în timp ce dușmanul lor sinistru privea triumfător. După aceea, poporul a suspinat ani lungi în robie amară – ei își renegaseră stăpânul îndreptățit și au omagiat un prinț feroce. Istorici, poeți, pictori, sculptori au prezentat acest spectacol trist, moartea ultimului Hohenstauf. **Dar ce este acest eveniment trist față de clipa în care Fiul lui Dumnezeu a fost lepădat de poporul Său?**

Isus, Împăratul împăraților, stătea legat ca un vinovat în fața scaunului de judecată roman, pe locul de judecată Golgota, la Ierusalim. Pilat din Pont, cel mai înalt judecător pământesc, care a fost chemat să dea sentința asupra Domnului, a trebuit să mărturisească: „Nu găsesc nici o vină în El.” Pilat ar fi vrut să scape de acuzatorii nedrepti, preoții cei mai de seamă și mai marii iudeilor, dar n-a îndrăznit să-L achite pe Isus, căci nu voia să se pună rău cu iudeii. A căutat o

ieșire. Dreptul obișnuit al poporului cerea să-și aleagă singuri în zilele pascale un întemnițat, care trebuia să fie eliberat. Așadar, pe atunci era în închisoare un tâlhar rău, Baraba, din cauza unei răscoale și a unui omor. Atunci Pilat a prezentat poporului această alegere, dacă Isus să fie lăsat liber sau Baraba. „Baraba” înseamnă „fiul tatălui”, dar fiul cărui tată era Baraba? Despre el se spune: „voi sunteți din tatăl vostru, diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de la început și n-a stat în adevăr, pentru că nu este adevăr în el.” (Ioan 8,44 textual). Zadarnic a trimis în clipa aceasta gravă, soția lui Pilat la el: „Să n-ai nimic a face cu Omul Acela drept, pentru că am suferi mult astăzi în vis pentru El.” Preoții cei mai de seamă și bătrânii au pășit grăbit prin mulțimea înghesuită în cete și au lămurit-o să-l ceară pe Baraba.

Ce miraculoasă a fost această oră; Israel trebuia să se decidă dacă va recunoaște nevinovăția Fiului lui Dumnezeu, în care se vedea slava Tatălui, plină de har și adevăr, sau dacă voia să se facă una cu Baraba, răzvrătitul, tâlharul, ucigașul. Atunci Pilat a ridicat glasul: **„Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?”** (Matei 27,21.) Răspunsul a bubuit unanim: „Pe Baraba!” Unanim și mai tare și mai furios striga poporul lui Israel „Răstignește-L!” la întrebare: „Ce să fac deci cu Isus, care Se numește Hristos?”

Pentru răufăcător, ale cărui fapte rușinoase și ucigașe erau cunoscute poporului, a fost disponibilă grațierea, dar pentru Fiul lui Dumnezeu, care timp de trei ani, în mijlocul lui Israel i-a vindecat miile de bolnavi, a hrănit pe cei flămânzi, a mângâiat pe cei întristați, ba chiar a înviat morții – pentru El n-a fost nici compasiune, nici recunoștință, nici îndurare. El a trebuit să spună cu privire la acest popor: „Am așteptat compătimire dar degeaba și mângâietori, dar n-am găsit nici unul.” (Psalmul 69,20 textual). Baraba a fost scos din temniță cu triumf, lanțurile au fost luate de pe mâinile lui răufăcătoare. Dar fiul lui Dumnezeu a fost încununat cu spini, biciuit și apoi, sub povara crucii Sale a fost dus afară, la Golgota. Acestea le-a suferit Fiul lui Dumnezeu pentru tine. Privește-L cu adorare cum este lepădat și izgonit din cauza ta și apoi înțelege bine că întrebarea: **„Pe care din cei doi?”** îți este adresată și ție. Hristos sau Belial? Hristos sau lumea? Tu singur trebuie să decizi. Creștinismul este decizia personală de viață pentru Isus. „Cine nu este pentru Mine, este împotriva Mea.” (Matei 12.30.) Toți oamenii neîntorși la Dumnezeu se fac una cu același vrăjmaș al lui Dumnezeu, prințul lumii acesteia, care a amăgit inima lui Israel în acea zi, care a pus strigătul îngrozitor pe buzele lor: nu pe Acesta, ci pe Baraba!

Dacă Israel n-ar fi fost sub puterea diavolului, orbi cu inima și cu ochii, atunci nu s-ar fi ajuns la alegerea aceasta. Dar dușmanul sinistru, satan, care stăpânește inimile, nevăzut și totuși așa de perceptibil, le silește. Tot așa îi silește și astăzi același înșelător viclan pe sărmanii păcătoși orbi, să-L izgonească pe Isus de la ei, pentru a omagia lumea și pe stăpânul ei. N-ai făcut și tu lucrul acesta?

Poate că pe drumul vieții tale ai aflat câte ceva despre cine este Isus, bogat în dragoste și putere, poate știi despre ascultarea rugăciunilor – **dar L-ai omagiat tu pe Domnul ca pe Salvatorul tău?** Recunoaște cine ești! Ești împovărat cu vină, legat în păcat! – Da, toți suntem din fire păcătoși pierduți – cine să mă salveze, cine poate? Isus vrea! Aruncă-te la picioarele Lui, El te va ridica în har, te va spăla cu sângele Lui, te va înălța la inima lui Dumnezeu.

Iubitul meu camarad, această pagină să-ți deschidă ochii asupra a ceea ce este, de fapt, vorba în viață. Adesea pare așa de inofensiv, când oamenii tineri stau confortabil în jurul mesei acasă sau la cârciumă sau când în cazarmă o vorbă veselă urmează alteia și toți râd; când se batjocorește câte un cuvânt biblic, când câte un om evlavios este defăimat sau când păcatul cel mai murdar este făcut obiectul glumelor și povestirilor vesele. Dar tu stai în realitate în fața întrebării: „Pe care din cei doi?” Când cineva vrea să te înduplece să mergi pe căile plăcerii lumești și a distracțiilor, în slujba păcatului, când satan îți prezintă ispite ademenitoare – adu-ți aminte de Isus cel încununat cu spini și de întrebarea: **„Pe care din cei doi?”**

Un soldat tânăr, care mersese deja timp îndelungat cu camarazii lui pe calea păcatului, s-a întors la Dumnezeu. O nouă viață a început. Se ruga la masă, stătea serios tăcând, când ei vorbeau despre imoralitate. El pleca liniștit când ei se grăbeau la dans sau la divertisment. Dar pe

lângă aceasta, a rămas cordial, smerit, gata de a servi pe toți. De aceea l-au numit batjocoritor „Ucenicul lui Isus!” Ce titlu de onoare! Da, acesta a ales – Isus l-a ales pe el și el l-a ales pe Isus. Toți cei care rămân de partea stăpânului acestei lumi, prin viața lor ei sunt de acord cu strigătul: nu Isus, ci Baraba! Câte unul ajunge până acolo, încât spune conștient: „Nu Isus, ci pofta cărnii!” Sau: „Nu Isus, ci sticla!” Cât de profund nefericiți sunt adesea asemenea robi ai păcatului! O, tu omule legat, strigă: **„Nu Baraba, nu păcatul, ci Isus. Pe Tine, unicul Salvator, pe Tine vreau să te aleg, ajută-mă!”** Domnul te face liber, strigă tare! Tu trebuie să alegi între stăpânul lumi acesteia și dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat prin Isus. Nu poți să treci pe lângă această hotărâre. Această pagină este o întrebare serioasă către conștiința ta: Hristos sau Baraba?

Nr. 52 VESTEA BUNĂ

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7)

În zilele lui Frederic cel Mare era obiceiul ca întotdeauna când împăratul a obținut o victorie prin luptă, o sută de surugii să călărească prin poarta Brandenburg spre castelul împărătesc, suflând în trâmbițe, pentru a face cunoscută vestea victoriei. În zilele împăratului Wilhelm Victoriosul, depeșele victoriei erau făcute cunoscut în toată împărăția, prin afișare publică. La asemenea ocazii se întâmpla, că oameni care nu se cunoșteau deloc, să se îmbrățișeze de bucurie. Fiecare ducea acasă, bucurându-se, vestea victoriei pe care a citit-o sau a auzit-o pe uliță. Aceste evenimente preocupau toate inimile și stăpâna toate conversațiile, pentru că fiecare știa că: **aceasta mă privește și pe mine, am și eu parte la ea.** Nimeni nu întreba: pentru cine și în ce scop este toată această vărsare de sânge? Fiecare înțelegea că mântuirea, libertatea, viitorul depind de aceste lupte și victorii.

Dar acum, prietene, ascultă! Am o veste de bucurie și victorie, față de care pălesc toate știrile victorioase, care au fost anunțate vreodată pe pământ cu sunet de trompetă și bubuit de tun. Este **Evangelia harului lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți!** Este victoria pe care Isus a obținut-o pe cruce asupra morții, păcatului și diavolului. Dragă omule, care până acum ai mers pe calea lată a vieții, pe calea pe care umblă mulți, în veselie și cârciumă, în muncă și griji, în bocet și strigăte de bucurie, cum au adus cu ele ziua și împrejurările – ascultă: **tu trebuie să trăiești!** Știi ce înseamnă „să trăiești?” „Viața” este **bucurie și pace;** „să trăiești” este a fi **fericit, bucurios în nădejde.** Până acum te-ai gândit că Dumnezeu ar fi numai judecătorul de care trebuie să te temi; te-ai gândit că Dumnezeu îți va lua bucuria vieții și de aceea ai crezut că trebuie să fugi dinaintea Lui și a Trimisului Său. Dar ascultă: **Dumnezeu te iubește, Isus te caută** ca să te **facă fericit!** Te-ai purtat față de Dumnezeu ca un vrăjmaș, căci te-ai făcut una cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Spune chiar tu, unde te simți fericit, confortabil, unde îți place să mergi? La aceia care Îl iubesc și Îl laudă pe Isus sau la aceia care iubesc lumea, unde nu este voie să vorbești despre Isus și dragostea lui Dumnezeu. Chiar dacă ai fi fost un instigator printre dușmanii lui Dumnezeu, ca unul care înjură, un batjocoritor și hulitor, aici este vestea împăcării depline pentru tine. Dumnezeu vrea să ia povara păcatului tău, tot ce stă pe conștiința ta din copilărie încoace. Îți vezi vina crescând ca un munte întunecos și amenințător? Fii convins că el este de zece mii de ori mai înalt și mai greu chiar și decât bănuiești; căci majoritatea păcatelor le-ai uitat. Dar oricât de mare și de greu ar fi muntele, Dumnezeu vrea să-l arunce în marea îndurării Sale. Dumnezeu îți spune: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”.** Aceasta este evangelia.

Dumnezeu nu poate să mintă. El vrea să pună în gura oricărui păcătos gata de pocăință, acest cuvânt al harului: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat!” Mii de oameni care până acum n-au putut să conceapă și să creadă, că harul lui Dumnezeu vrea să arunce în marea îndurării și munții lor de păcate, au apucat **acest cuvânt** atunci când l-au ascultat și l-au înțeles cu inima. În noaptea întunecoasă a acuzațiilor conștiinței, în dorul inimilor fără pace, acest cuvânt luminează ca o rază pe cer. **Prietene, aceasta este pentru tine!**

Într-o sâmbătă seara, circul din M. a trecut în mâinile unor credincioși; ei l-au închiriat pentru a vesti evanghelia câteva seri în sala mare. Încă în aceeași seară s-au întâlnit acolo mai mulți prieteni, pentru a îndepărta câteva tablouri și citate, care ar fi putut să tulbure slujba la vestirea evangheliei. Această treabă tocmai era gata și scările fuseseră luate, când tânărul învățător al localității a venit în fugă. El a lucrat toată săptămâna, în orele libere, la un mare verset de perete și acum cerea ca și el să fie montat în circ. „Este prea târziu” i s-a strigat; dar continua să-i roage, căci în această muncă ținuse multe rugăciuni ale credinței pentru binecuvântare. Așa că scara a fost pusă încă o dată și deasupra ușii de intrare a fost fixat versetul: „**Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.**”

Printre vizitatorii primei adunări a fost un cuplu în vârstă, simplu, care în zilele precedente asistase cu hărnicie la spectacolele de circ, iar acum au venit din curiozitate, să vadă cum va arăta o adunare de evanghelizare în această încăpere. Cei doi bătrâni au venit destul de devreme și privirile lor care hoinăreau curioase, au căzut curând pe versetul mare de deasupra ușii. Bărbatul i-a citit soției lui versetul cu voce scăzută. Fiecare literă în parte părea să devină vie, versetul îi predica despre multele lui păcate și în același timp îi aducea la cunoștință, cum ar putea să fie eliberat de ele. Cuvântul l-a captivat cu totul, abia dacă a auzit ce s-a cântat și s-a vorbit și cu toate acestea poate n-a fost nimeni în seara aceea în circ, așa de impresionat de Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, ca acest bărbat. Impresia s-a adâncit; după câteva zile a înțeles cu inima, ca pe o realitate, că și pe el sângele lui Isus Hristos l-a spălat de orice păcat, că și el era inclus în cuvântul „ne”.

Ce bine era că el a găsit așa de curând iertare și pace, căci deja după 14 zile viața lui a expirat, după hotărârea lui Dumnezeu. Dar inima lui era plină de pace adâncă și unul dintre ultimele lui cuvinte a fost: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul său, ne curățește de orice păcat”.

Există o singură cale, un singur mijloc pe baza căruia omul poate să obțină de la Dumnezeu, har, iertare și pace și să moștenească slava veșnică. **Această singură cale, acest mijloc veșnic de salvare pentru tine, pentru mine, pentru orice om este sângele prețios la lui Isus Hristos.** Cel mai onorabil om de pe pământ, trebuie să se apropie de Dumnezeu pe această cale, dacă nu vrea să se piardă și cel mai nelegiuit om de pe pământ poate să se apropie pe această cale și să vină la Dumnezeu, dacă vrea. Pentru toți și pentru fiecare este numai această singură cale spre Dumnezeu. Să-și pună fiecare întrebarea serioasă, întrebarea veșniciei, cu toată claritatea: pe ce mi-am bazat până astăzi nădejdea de a sta înaintea lui Dumnezeu și de a ajunge în cer? Clădesc eu pe meritele mele, pe virtuțile, visurile și rugăciunile mele? Zidesc eu pe faptele mele bune, pe umblarea mea sinceră? Sau construiesc cu încredere adevărată pe faptul că sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru păcătoși și nelegiuiți? Numai un asemenea om este spălat, fără pată, de păcatele lui și deplin îndreptățit. Despre un asemenea om, Dumnezeu spune: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor.” (Evrei 10,17.) **Aceasta este evanghelia, iar această evanghelia este pentru tine!**

Nr. 53 AI VIAȚA VEȘNICĂ?

„Cine crede în Fiul, are viață eternă.” (Ioan 3,36)

Pe străzile din Stockholm călărea în anul 1884 căpitanul de cavalerie von ... El era șef de escadron în garda călare suedeză și trecea drept unul dintre cei mai capabili ofițeri; pe lângă aceasta era deștept, educat, cu o înfățișare elegantă, un călăreț vestit, bine văzut și iubit oriunde ar fi mers. Pe dinafară și pe dinăuntru era un lăstar vrednic al familiei sale nobile, al cărei blazon arăta un braț lovind cu sabia, cu deviza: „Umblare dreaptă”. Lumea îi aducea omagiu elegantului căpitan de cavalerie și el îi aducea omagiu lumii. Pe când călărea acum pe străzi, l-a privit un credincios bătrân și a izbucnit față de un prieten cu vorbele: „Dacă există ceva cu neputință pentru Dumnezeu, atunci acesta este, ca bărbatul acesta să fie mântuit!”

N-a trecut mult timp, când căpitanul de cavalerie von ... stătea lângă sicriul mult iubitei sale soții. Inima lui era nespus de zguduită. În timpul liniștit, serios, care a urmat unei asemenea pierderi, stătea singur într-o duminică dimineața, în camera lui. Atunci a intrat ordonanța lui, s-a așezat în poziție de drept și a adresat următoarele cuvinte profund mâhnitului său stăpân: „Domnule căpitan de cavalerie, Domnul vă caută. Trebuie să-I dăruieți Domnului Isus toată inima dumneavoastră, El are nevoie de dumneavoastră!” Căpitanul de cavalerie era așa de uimit, ca și când cineva i-ar fi turnat în cap o găleata cu apă rece, căci nu era obișnuit să fie învățat de un subaltern. Totuși, a durat mult timp până a găsit răspunsul pentru băiatul sincer care stătea aici, în fața lui și cu încălcarea oricărei ordini ierarhice a vorbit atât de direct inimii sale. După un timp de tăcere, căpitanul de cavalerie a spus: „Ascultă, ordonanță, cailor mi-i ții bine și pentru aceasta primește mulțumire; dar în ceea ce privește spiritualitatea, cer să mă lași să-mi păstrez credința pentru mine. Sper ca fiecare să ajungă în cer după propria lui credință.” Ordonanța a stat liniștit și o vreme n-a răspuns nimic; în cele din urmă a spus: „Domnule căpitan de cavalerie, există o singură credință și aceasta este credința în Isus; dacă nu ne întâlnim în aceasta aici pe pământ, atunci nu ne vom întâlni nici în cer și atunci unul dintre noi doi nu ajunge acolo.”

Acum căpitanul de cavalerie simțea că băiatul avea dreptate; era lovit în conștiință de către adevărul pe care acest copil simplu al lui Dumnezeu i l-a spus așa de sincer. Dar a spus numai: „Lasă-mă singur!” Începând din acel ceas, s-a simțit nefericit lăuntric; acum nu era numai durerea după soția iubită; nu, în inimi lui se trezise conștiința că viața lui nu era pe drumul cel bun. Au trecut 14 zile, apoi drumul lui l-a dus într-o bancă, pentru a rezolva probleme bănești. Acolo a întâlnit un ofițer credincios scos la pensie, pe care-l cunoștea din vremurile de odinioară. Acesta i s-a adresat direct cu cuvintele: „Ești căutat de Dumnezeu și trebuie să-I predai Lui toată inima ta.” Este ciudat, și-a zis căpitanul de cavalerie, că cineva îmi spune aici același lucru ca ordonanța mea; surprinzător că acești ipocriți spun mereu același lucru! Dar acest camarad bătrân a continuat: „Prietene drag, Domnul vrea să te mântuiască!” – „De ce spuneți mereu mântuit sau – nemântuit?” a răspuns căpitanul de cavalerie; găsesc că este mult mai smerit a spune: nădăjduiesc în harul și îndurarea lui Dumnezeu.” – „Da, sună smerit, dar este mândrie. Căci este mândrie când nu vrem să acceptăm mântuirea prin har.” Cel întrebat și-a scos Noul Testament din buzunar și a vorbit despre viața veșnică, pe care păcătosul o primește prin har și credință. Iată: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Evanghelia după Ioan, 5,24 textual). Dar căpitanul de cavalerie a răspuns: „Dragul meu prieten, acolo cu siguranță nu scrie că are viață veșnică, ci că primește viața veșnică, presupunând că el se comportă bine aici pe pământ.” Dar el a fost biruit, a trebuit să se convingă spre marea lui admirație, că acolo într-adevăr scria: **are viață eternă!** Dar ce este credința, care este condiția, pentru a primi acum viața eternă?” La această întrebare, căpitanul de cavalerie a auzit o predică aproximativ așa de simplă, cum a vorbit Petru în casa lui Cornelius. „Ia te uită! Așa că trebuie să ascuți. Orice om este din fire pierdut, căzut sub judecată.

De aceea a venit Isus aici jos, din cer pe pământ și a luat asupra Lui sentința osândeii, pe când atârna pe cruce. În locul tău a fost judecat, în locul tău a murit, ca tu să trăiești. El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. A crede înseamnă a te baza pe ceva, să ai încredere în ceva care este în afara noastră. Treci peste un pod deoarece crezi că el te va ține. Predă-te lui Isus și ai încredere în El, că El nu te va lăsa niciodată din mâini. Dacă vrei să I te predai, să ai încredere în El, să-I dăruiești inima, atunci ai **viața veșnică** acum! Cine-L are pe Fiul, are viața; cine nu-L are pe Fiul, nu are viața. Deci acum nu mai este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus.” (Romani 8,1.) Atunci căpitanului de cavalerie i s-a aprins lumina în fața ochilor inimii și în acel ceas a devenit fericit de nedescris. El însuși spune: „Am dat fuga acasă și timp de o jumătate de oră n-am putut să rostesc nimic altceva decât: Laudă și mulțumire, Doamne Isuse! Laudă și mulțumire să sunt mântuit! Slavă Domnului! Aleluia!” Aceasta a fost în 30 octombrie 1884. El însuși garantează cele povestite mai sus și își încheie scrisoarea cu cuvintele: „Aceasta este pe scurt istoria întoarcerii mele la Dumnezeu. Fie ca ea să slujească spre binecuvântare pentru toți cei care o aud și o citesc!”

Viața nouă, veșnică, pe care căpitanul de cavalerie von ... a primit-o în acel ceas, n-a fost un foc de paie care începe să ardă cu flacără, pentru a se stinge repede. Nu, acest bărbat a trăi în cei 16 ani care s-au scurs de atunci, pentru Domnul său; cât timp a fost în slujbă, L-a mărturisit pe Isus în fața camarazilor și a subalternilor săi, cu o viață dedicată Domnului și încă mai face același lucru și azi, în fața a mii de ofițeri și soldați. Ordonanța avusese dreptate, Domnul avea nevoie de acest bărbat. Dar acum, prietene, întrebarea este și pentru tine: **ai viața veșnică?** Majoritatea oamenilor își imaginează problema așa: când un om moare, merge în veșnicie, iar aici se va afla, fiecare după cum a trăit și a umblat, dacă va primi viață veșnică, fericită sau dacă va găsi osândă veșnică. Deci pentru că toți oamenii sunt păcătoși, dar Dumnezeu este dragoste, ei speră, chiar și împovărați cu multă vină, totuși să mai fie mântuiți, dacă nu s-au purtat rău de tot. **Dar despre toate aceste gânduri, Biblia nu știe nimic.** Sunt numai minciuni, cu care se înșeală mii de oameni, pe ei înșiși și pe alții. Nu, **viața veșnică trebuie apucată în partea aceasta a morții;** dincolo de mormânt nu mai este de găsit pentru nimeni. **Dumnezeu vrea ca tu s-o apuci azi.** Ia-ți inima în dinți! Isus spune: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24.) Acum te întreb: **Ai viața veșnică? Ai trecut din moarte la viață?** Nu spune: nu știu. Nu spune: sper, desigur. Trebuie să răspunzi în fața propriei tale conștiințe: da sau nu. Dacă ai găsit în Isus viață veșnică, atunci Duhul Sfânt dă duhului tău un „DA” clar și sigur. Dar dacă trebuie să spui ca un om sincer: Nu!, atunci grăbește-te ca să apuci viața veșnică. **Întoarce-te din lume la Isus!**

Isus are nevoie și de tine, El te caută și pe tine; tu trebuie să-i dăruiești toată inima ta!
